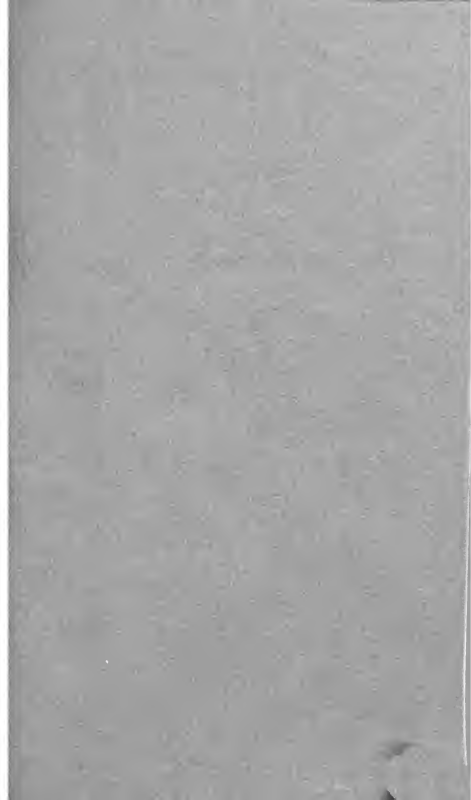

5. 6 7 9 2

ERATOSTHENIS
CATASTERISMI

CVM
INTERPRETATIONE LATINA
ET
COMMENTARIO

CVRAVIT
IO. CONRAD. SCHAVBACH,
INSPECTOR LYCEI ILLVSTR. MEININGENSIS.

EPISTOLA C. G. HEYNE
CVM ANIMADVERSIONIBVS IN ERATOSTHENEM

et cum tabulis aere incisis.

GOTTINGÆ;
apud VANDENHOECK et RUPRECHT.

1795.

1947

THE UNITED STATES OF AMERICA

17

CONSTITUTION

1947

THE UNITED STATES OF AMERICA

5.6.223

THE UNITED STATES OF AMERICA

THE UNITED STATES OF AMERICA

THE UNITED STATES OF AMERICA

THE UNITED STATES OF AMERICA

THE UNITED STATES OF AMERICA

Praeter astronomiae historiam, varia *Eratosthenis* doctrina, aetas, qua vixit, ipsiusque mythologiae ratio, suadere poterant, ut *Catasterismi* iterum in lucem prodirent. Quibus adductus rationibus hunc auctorem aggredi eaque, quae in eo notatu digna mihi visa sunt, publice proponere doctorumque virorum iudicio subicere ausus sum, omissis tamen iis, quae ad rem literariam spectant, quae alio tempore sum expositurus. Constitui enim, si id lectorum assensu fieri potest, reliqua omnia, quae exstant, *Eratosthenis* fragmenta colligere.

Antequam vero ad hunc auctoris nostri libellum explicandum manus admoveri poterat, ipse contextus acriori iudicio subjiciendus erat, quia per monachorum aliorumque, quid? quod antiquo-

I. C. SCHAVRACH PRAEFATIO.

quorum, vel ignorantiam vel incuriam multa in eo depravata et turbata, alia omiſſa, alia inſerta et adjecta ſunt; quo factum eſt, ut libellus nimis mutilatus et plane deformis ad nos perveniret. Quae quidem fors eo magis lugenda eſt, quod ad reſtituendum et emendandum auctorem omni fere deſtituti ſumus ope et medela, atque omnis ſpes ſalutis tum in conjecturis criticis tum in *Theonis*, *Hygini* et *Scholiaſtae Germanici* fide et testimoniis reſidet.

Multa quidem in eo jam *Arnaldi*, *Ruhnkenii*, *Valkenarii*, *Weſſelingii* acumine, inprimis vero ſtudio et cura *Koppierſii* (*obſervata philologica* cap. 8. ſeqq.) in melius mutata ſunt; multa tamen adhuc ſuperſunt, quae correctione egeant, de quibus alia *III. Heyne* reſtituit, Praeceptor Venerandus, qui ſemper ſingulari cura ſaluti meae conſuluit, alia ipſe *Germanico* et *Hygino* ducibus emendare auſus ſum; in aliis *Phavorinus* et *Endocia*, qui auctorem noſtrum exſcripſerunt, conjecturae occaſionem dederunt. Textum ad *Gala* editionem in opusculis mythologicis excudendum curavi

I. C. SCHAVBACH PRAEFATIO.

ravi una cum ejusdem auctoris latina interpretatione.

In stellarum locis describendis *Bode V. Cl.* secutus sum, qui tabulis suis (*Vorstellung der Gestirne* cet.) hemisphaeria duo ad annum 0 p. Chr. n. computata addidit. Stellam α in cauda urssae minoris, quae nostro tempore polaris vocatur, ad calculum, quem *Ill. Kästner* benigne mecum communicavit, inferui, ascensionem rectam $346^{\circ}, 49', 42''$ et declinationem $78^{\circ}, 8', 23''$. Reliquas, quae addendae erant, ipse attuli, obliquitate ecliptices (quam *Eratosphenes* ipse observavit $23^{\circ}, 51'$) usus $23^{\circ}, 54'$ secundum tabulas motuum solis *Ill. de Zach*, ubi ea in explicatione tabularum pag. 52 ad annum 1782 ponitur $23^{\circ}, 28', 9'', 5$. Figuris vero, quae in hisdem tabulis ad globum Farnesianum expressae sunt, uti non poteram, cum a tergo conspiciantur, *Eratosphenes* vero omnes a fronte descriptas esse voluerit, cf. cap. 9 et 22. Praeterea propria sphaerae *Eratosphenae* ratio eaque diversa ab aliis ex singulis libelli capitibus tabulisque facile apparet.

Prae-

I. C. SCHAUBACH PRAEFATIO.

Praeterea notandum, libellum jam anno elapso paratum et missum esse, ut excuderetur. Praeter opinionem vero factum est, ut nunc demum in lucem prodiret. Libri igitur partim ad mythologiam partim ad astronomiam spectantes, (praecipue *Voss mythologische Briefe*), singulis capitibus conferendi sunt.

Scr. Meiningae mense Nov. MDCCCXXXV.

J. C. Schaubach.

Corrigenda.

pag. 96. l. 33. 35. pag. 100. l. 5. pag. 105. l. 40. pro
Bad. leg. Bode.

In tabula ipsa vellem utique mature satis monitum chalcographum emendasse in tab. I. *Cepheum*, qui sine corona, sceptro et veste in manu exhibendus erat; porro Gemellis sagitta et clava; Virgini autem palma in manu non bene addita est. Verum haec monuisse satis est.

Nachricht an den Buchbinder.

Die Kupfer müssen so gebunden werden, daß sie ganz herausgeschlagen werden können.

DE

FABULA ASTRONOMICA.

PRAEMONITA.

Fabula astronomica eandem originem et formam cum reliquis mythorum generibus habuisse videtur. In Theogoniis enim, Cosmogoniis et gentium historiis describendis, ubi rerum naturam et causas perscrutari, phaenomenorum vim et effectum explicare, in populorum origines inquirere aut alia animi sensa exprimere conati sunt homines facultate imaginandi foecunda et praesentissima praediti, omni vero et verborum et litterarum ope destituti, ad signa confugerunt, omnia in facta commutarunt et narrationibus exposuerunt. Quae quidem omnia deinde a lyricis, tragicis et grammaticis aliisque diversimode tractata, mutata et exornata sunt; quo factum est, ut iis, qui mythologiam ad constitu-

* 2

tam

IV DE FABVLA ASTRONOMICA.

tam aliquam notionem revocare vellent, impedimenta objicerentur haud exigua.

Astronomiae idem accidit. Cujus originem ad eandem aetatem redire, fabulisque esse implicitam, narrationes de *Atlante*, *Astraeo*, *Chirone*, *Hercule* aliisque passim traditae satis superque probant. Atque cum in siderum historiis non philosophemata vel notiones, ut vocant, abstractas exprimere, sed res in sensus incurrentes nominare aut inventi alicujus honorem posteris tradere vellent: factum est, ut in iis sideribus, quae ex prima antiquitate originem ducunt, hominum, bestiarum aut aliarum rerum in agro obviarum nomina occurrant, rarius autem res gestae aut facta visu et auditu mirabilia narrentur. Quae quidem saeculi indoles conspicienda est modo in stellarum motus, ortus, occasus, modo in virium quarundam, quas illis tribuere solebant, explicatione.

Scilicet corporum coelestium motus observare homini rudi, agresti, nomadum more sub miti et sereno coelo viventi ejusque curioso, res videbatur non contemnenda, quippe quae ejus mentem attentam faceret, et temporis spatium emetendi et constituendi praeberet occasionem. Verum isti homines parum exculi ingenii stellas tantum pri-

DE FABVLA ASTRONOMICA. V

primae magnitudinis, *Arcturum*, *Sirium*, *Capellam*, α in *Aquila*, seu astra splendida et forma conspicua, *Ursam majorem*, *Virginem*, *Hyades*, *Plejades*, *Scorpium*, *Leonem*, *Oriona*, *Leporem*, *Eridanum* et jam *Cygnum* forte (de *Lyra* res dubia est) observarunt: *Ursae minoris* sidus secundum *Theonem* ad *Aratum* (*Phaen.* v. 26.) *Nauplius*, *Palamedes* vero teste *Nauplio* ipso. (v. *Achill. Tat. in Arat. Petav. Uranol. pag.* 73.) *Ursam majorem* et *Sirium* in coelo collocavit. Praeterea in *Homeri* et *Hesiodi* scriptis *Bootes*, forte *Arcturus* tantum, *Hyades*, *Plejades* atque *Orion* occurrunt, quibus et auctore nostro *Virginem* annumerare velim. De reliquorum vero paulo ante allatorum siderum origine, aetate et auctoribus, etsi nihil constitui potest; id tamen notatu mihi dignum visum est, *Aratum*, qui *Hesiodum* ante oculos habuit, de nullis nisi de *Navi*, *Equo* et *Centauro* fabulas attingere; unde, etiam si non omnia ex *Hesiodo* deducta sint, tamen caeteris antiquiora esse, equidem existimo. *Ophiuchus* enim, *Engonasin* et alia sidera, ex stellis minoris magnitudinis composita aut nullis certis limitibus circumscripta, aut per magnam sphaerae partem magis diffusa quam ut formari possent, exercitatiores requirebant sensus et crebriorem contemplationem, imprimis quod stellae

VI DE FABVLA ASTRONOMICA.

ad horizontem versantes, latius distraetae, ad coeli medium vero appropinquantes arctius confertae apparent. Post *Homerum* igitur astronomia cum reliquis cognitionis humanae partibus ex incunabulis egressa, oratione symbolica remota rebusque omnibus ad certas quasdam rationes revocatis, viri ingenio florentes alias stellas adhuc sparsas colligere sideribusque jam a maioribus constitutis alia adhuc ignota apponere inceperunt, fabulas vero novas non addiderunt, sed ex reliquorum mythologiae partibus tantum petitas singulis applicaverunt. Quod tamen raro factum esse ex ipso *Arati* poemate patet. His temporibus *Cynosurae* et paullo post *Cephei*, *Cassiopeiae*, *Andromedae*, *Persei*que sidera ex Phoenicia ad Graecos profecta esse videntur. *Cleostratus Tenedius Arietem*, *Sagittarium* (*Plin. hist. nat. II, 8.*) et *Hoedos* (*Hygin. P. A. II, 13.*) apposuit. De reliquorum auctoribus et tempore, quo quaeque seu ad Graecos ex aliena sphaera allata seu ab ipsis inventa sint, nil constitui potest. Quid vero ex fabularum comparatione forte deduci possit, in singulis capitibus uberius sumus exposituri.

Atqui legendum est, nulla cum omnino de astronomiae ratione inter Graecos et progressu, tum de fabulis astronomicis superesse documenta,
fi

DE FABVLA ASTRONOMICA. VII

fi p̄rpaucā ista fragmenta, quae jam attulimus, exceperis. Philosophi enim magis de mundi, coeli stellarumque natura disputasse, quam de siderum ortu et mundi ordine commentati esse, easque res agricolis maxime reliquisse videntur. Praeter *Thaletem* et *Ionicos*, *Pythagoram* ejusque discipulos hanc scientiam coluisse notum est, a quibus *Eudoxus*, *Archytas* discipulus, et, qui eum secutus est, *Aratus* siderum sphaeraeque cognitionem acceperunt; uterque tamen *rudi Minerva* observasse dicendus est. Ptolemaeorum saeculi observationes sensim majori studio ac subtilitate institutae, fabulaeque a grammaticis aliisque hujus aevi viris doctis collectae sunt, qui tamen doctrinae varietate et imitationis studio adducti multa de suis addiderunt et systemata quisque sua composuerunt. Hinc factum est, ut non solum ad astra singula, sed ad plura etiam sidera collatos ex aliis mythologiae partibus singulos mythos conferrent iisque accommodarent. De quibus, quamquam, ut mos eorum fert, multa confunduntur, nobis tamen esset in optatis, ut plura restarent documenta. At praeter auctoris nostri libellum nonnullasque lacinias ex *Hegeſianactis*, *Parmenisci*, *Hermippi*, *Istri* et posteriori tempore *Nigidii Figuli* commentariis ab *Hygino* et *Germanico* nobis servatas, omnia inter-

VIII DE FABVLA ASTRONOMICA.

iere. Quid itaque mirum, si in illustrando auctore nostro, si quam mythis astronomicis operam dare conabimur, ad singulorum fragmentorum collationem et interpretationem confugiendum erit!

Quod ad ordinem, quem *Eratosthenes* sequitur, attinet, observandum est, eum ex *Arati* mente in describendo hemisphaerio boreali a polo arctico incipere et a quatuor istis, qui circa hunc polum positi sunt, catasterismis, ab *Urfa majore*, *minore*, *Dracone* et *Cepheo*, ad alios ejusdem fere ascensionis rectae prioribus istis subjectos usque ad eclipticam progredi; in australi vero maxime ab *Orione* filum ducere.

VIRO CLARISSIMO

IO. CONRADO SCHAVBACH

S. P.

C. G. HEYNE.

Quod a me postulasti, vir clarissime, ut curis tuis in Eratosthenis libellum opera mea auctarium aliquod accederet, poteras id quidem ita postulare, ut satis verecunde illud a me petiisse videreris, ego autem, si renuerem, inverecundius illud negare viderer: quandoquidem haec tua in Eratosthene expoliendo opera jam eo tempore erat inchoata, cum in Ilfeldensi Paedagogio Regio, cui bonum numen faveat, juventuti in mathematicis et physicis elementis erudiendae vacares, mihiq[ue] adeo hoc, quicquid est, officii impositum esset, ut tua litterarum bonarum studia, quorum jam ante in academia nostra fundamenta jacta esse videram, quacunque possem, ratione juvarem et excitarem. Neque, posteaquam inde in patriam evocatus eras in lo-

* 5

cum

cum Inspectoris Lycei illustris Meiningensis, antiquam necessitudinem repente ejerare aut licuit aut decuit, ut, quod antea cum facilitate et benevolentia annueram, nunc morose et inhumane renuerem, ne viderer aut officium per calumniam deseruisse aut tibi aliqua in re, qua te juvare et ornare possem, desuisse. Et si verendum mihi esse videbam, ne mea hac facilitate iniquioribus indiciis locum facerem, cum studium meum familiares et amicos in forum litterarium producendi ad arrogantiam vel vanitatem referrent. Verumtamen dudum mihi ita constitutum fuit, ut, quod munus, officium et statio, in qua constitutus sum, a me postularet, primo loco exquirerem, tum vero altero loco reputarem, quid de eo judicaturi sint alii, et an recte; ita malui nimia forte facilitate et liberalitate in tuendis aliorum utilitatibus et studiis peccare, quam asperitate et duritie mihi ipsi displicere; neque mature ita comparavi, ut, quicquid in litteras utilitatis a me proficisci posset, id jure a me postulari arbitrarer; neque ad me judicium pertinere putarem, rectene alter aut beneficio meo usus sit aut officio suo benevolentia et pietate in me satisfecerit. Itaque nulla ullius iniquitate ab officio me passus sum avocari, omninoque religioni duxi, ullius hominis studia et conatus, et si in iis esset, quod parum probarem, aspere monendo retundere, contra, quoties officium et persona imposita postulavit, ut censoris partes agerem, lenissime reprehendendo malui excitare et, quantum fieri posset, ad meliora traducere; speroque me, quando ex vita abiturus sum, eam saltem laudem esse

esse relicturum, quae in noto marmore occurrit; *nemini maledixit*. Dissensus tolerare, ad officium referre soleo; meo enim in loco, et in his studiis antiquariis et criticis, si ad contentiones et rixas descendere velim, quantum equidem bonarum litterarum honori et laudi detracturus sim, facile, vel me non monente, assequeris; in tantis autem popularium meorum erga me studiis nec id a me expectari video, et fore inconfuturum, si utilioribus litteris bonae horae fructum subducere velim. Certabo cum nemine, etsi injuria provocatus; si tamen certabo, certamen esto, uter de litteris melius merebitur. Atque haec quidem inter nos; quandoquidem haec et similia in sermone quidem familiari ferri possunt, ab iis autem, quae publice evulgantur, alienissima sunt; neque satis mirari queo, quomodo aliquis privata seu studia in alios seu odia et similitates publice scriptis proponere, seque tanti esse putare possit, ut alios de iis admodum laboraturos esse credat; id populus curat scilicet!

Verum ad Eratosthenem redeundum est, cuius expoliendi curam tuto tibi committi putabam, quia litteras antiquas cum studiis mathematicis conjungis; libellus autem, per se admodum utilis, vitilis adhuc jacebat foedatus turpissimis; dignus tamen qui adolescentum antiquae doctrinae studiosorum manibus tereretur: inprimis cum hac aetate sanius mythologiae studium radices egerit et conjunctis virorum doctorum studiis laetius, quam unquam antea, effloruerit, quippe ad pauca eaque simplicissima, ex ipsa mythorum per sua
ge-

genera et tempora fontesque et rivulos dispositorum natura depromta, praecepta revocatum. Intactum adhuc manserat genus mythorum astronomicum: idque eodem tempore, quo tu, vir clarissime, in *Eratoſthenis Cataſterismis* adornandis versabaris, docte et sollerter expositum est a V. Cl. *Martino Gottfried Hermann* in *opere*, quo omnem mythologiam ad certa auctorum genera revocavit, *mythologici vol. III.* cum jam his ipsis annis (XCII.) *Arati* nova recensio edita esset a doctissimo viro, *Jo. Theoph. Buhle*, Prof. Göttingensi. Ita uno eodemque tempore plurimum virorum doctorum studiis, etsi per se diversis, effectum tamen est, ut totum hoc fabularum genus constitueretur, idque cum fructu aliquo ad ipsam historiam astronomiae: accessit quoque nobilissimi astronomi, *J. E. Bode*, illustratio *Claudii Ptolemaei* observationis et descriptionis fiderum et motus sphaerae caelestis.

Fatendum quidem est, mythorum astronomicorum non tantam esse suavitatem et elegantiam, quanta sit aliorum; cujus rei rationem in eo quaerere licet, quod iis ornandis et variandis poetarum ingenia defuerunt. Sunt tamen multa in iis ex poetis antiquioribus, ex prisca fama, et populari superstitione petita; haud pauca ad genus mutatarum formarum spectant, de quibus *Mellmann* olim noster docte commentatus erat: (LXXXVI.) Insunt itaque his mythis multae variaeque doctrinae vestigia, reliquiae et fragmenta. Verum iniquo fato nostro evenit, ut libelli hujus generis aut interierint aut misere foedati, corrupti

CVM ANIMADVERSIONIBVS IN ERATOTSH. XIII

pti et interpolati ad nos pervenerint. Ipse hic Eratosthenis libellus pro corpore potius lacero ac dispersis membris, quam pro ipso Hippolyto est habendus; dehonestatus idem lectione saepe corrupta et barbara et obscura.

Probo equidem, vir clarissime, modestiam tuam in redhibenda lectione Eratostheneâ, qualem eam repereras in editis; sequutus enim es, quantum vidi, editionem ceteris praestantiorẽ Th. Gale; rejectis emendationibus, etiam manifestorum vitiorum exploratis, in notas: minus tamen offensae in lectione libelli, majorque foret jucunditas, si minus impedita esset oratio locis salebrosis et verbis corruptis. Habet autem locum in hoc libello, si recte judico, major critices licentia; nam libri forte pars haud exigua non est ipsius Eratosthenis, sed partim ex eo excerpta aut contracta in brevius, partim alienis laciniis interpolata et onerata. Si recte video, Eratosthenes nihil aliud egerat, quam ut Arato brevia Scholia subjiceret, seorsum perscripta, ut in aliis poetis factum ab aliis: his sua superstruxit Theo. Mythologicorum enim librorum fere omnium, et in his astronomicorum, codices varias manus experti sunt, aliorum quidem, qui in epitomas redigerent, aliorum, qui suis exemplaribus ex aliorum librorum lectione alia adjicerent. Etsi itaque Scholia Arati cum Theonis commentariis aut ex Eratosthene aut ex auctore, qui inde profecerat, fabulas exscripserunt: in multis tamen inter se dissident, et alia habent adjecta alia omissa. Nec aliter evenisse videas in Hygino et Scholiaste Germanici, qui
ad

ad verbum multa verterunt, posterior fere pede pressio; accessit tamen in his ignoratio sermonis graeci, et ipsius patrii sermonis barbaries; dum igitur voluere contrahere in angustius, sententias multo magis corruerunt, multa, insertis alienis, obscurarunt. Itaque nimis verecunda et timida critica in his libris laudem vix habere potest; loca salebrosa, lacunas et interpolationes, proscribere malim, quam inutili conjectura tanquam ulcera ressecanda obducere pannis et occultare. Videntur tamen editores minus animi ad talem fiduciam habuisse; omniinoque, si Koppiersii Observationes excipias, pauca sunt de locis interpolatis animadversa. Omnino notationem, qua origine, quo progressu, quibus subsidiis hi scriptores editi et repetiti sunt, desidero. *Eratosthenis* quidem *notationes siderum* ex unico habemus codice Oxoniensi, e quo Jo. Fellus eas edidit 1672. est enim mera repetitio, in multis tamen emendatior, altera editio Thomae Gale, adjecta ab eo versione (Amst. 1688) in Opusculis mythologicis, omis- sis Felli annotationibus, quibus ille nonnulla emendaverat, alia, (uncis inclusa ista sunt in graecis) expleverat, maxime in stellarum numeris. Koppiers apographum codicis, sed Oxoniensis, e quo Fellus librum ediderat, tractavit; necdum alius codex innotuit, praeter unum ex Iriarte. *Scholium ad Germanicum* fuere qui ab ipso Germanico carmini ex Arato verso adjecta crederent; sunt tamen ea tam imperite et barbare ex Eratosthene, adjectis aliis aliunde, red- dita; ut non nisi a seriore aliquo homine proficisci potuisse videantur, qui uti Aratum scholiis
vide.

viderat graecis instructum, ita Germanicum latinis onerare voluit. Edidit ea, sub nomine *commenti in Sicilia reperti*, Veni: 1488. 4. cum Avieni interpretatione Arati et aliis Victor Pisanus, inde Aldus 1499. inter astronomos veteres; tum ea exhibuit editio Morelliana Arati Parisi. 1559. 4. repetita Colon. Agripp. 1569. fol. et in Astronomicis veterum scriptis Heidelbergae in offic. Sanct. andr. 1589. 8. A Jo. Ch. Schwarzio interpretem Germanici omissum esse, aegre ferimus. De *Hygini Astronomicon Poeticon* libro, qui jam 1482 in lucem prodierat, inde Soteris aliorumque, tandem Munckeri salubre studium expertus est, jam accurate disputatum est a viris doctis: non nisi ferioris aevi fetum esse, manifestum esse arbitror. *Arati* autem ejusque commentariorum recensio *Buhlii* nostri et viri doctissimi, qui de Fabricii bibliotheca Graeca et de tota graeca litteratura egregie meretur, industria dedit amplissimos.

Quod si vir aliquis graece doctus et notitiis astronomicis mythicisque satis instructus, id sibi oneris imponere vellet, ut scriptores illos, ac verius fragmenta, quae in istis scriptoribus supersunt, critice explorata et emendata in unum corpus redigeret, et virorum, ante memoratorum, observatis et notatis follerter et docte uteretur: non dubito fore, ut ex his tenebris, quae passim adhuc prospectum eripiunt, ad aliquam saltem lucem emergamus. Interea, ut aliquam ipse symbolam afferrem, cum mihi relegenda esset recensio tua Eratosthenis cum notis a te subiectis, apposui, pace tua, ea, quae mihi, aliis rebus occu-

occupato, tumultuaria opera exciderunt. Pau-
corum lectorum talem opellam esse bene intelli-
go; its tamen, qui in Eratosthene, in primis in
juvenili institutione, his animadversionibus uti
volent, alicujus frugis eas fore spero: poterunt
enim pro supplemento eorum haberi, quae in
tuis jam notis proposita sunt. Interea a me ef-
fectum esse puto, ut persuasum tibi habeas, fedu-
lo me semper id curaturum esse, ne tuarum uti-
litatum et studiorum causa officio meo aut expe-
ctationi tuae unquam defuisse videar. Scr. d.
VI. Octobris XCV.

Cap. I. *Urfa major.*

Recte defendis verba: ἐλέσθαι — τὴν ἀγωγὴν ποιεῖσθαι. Legerat quoque sic Schol. Arati Phaen. 27. ut ὀνομάσας εἶναι 31 εἰκονίσας εἶναι 41.

1. 10. μετὰ χρόνον δὲ τινὰ δόξαι εἰσελθεῖν — ex Eratosthenis usu est δόξαι, ferri, narrari, credi. Ita nil mutandum esse apparet. Mox l. ult. αὐτὴν alterutro loco, sive ante ἐξείλετο sive ante ἔθηκεν est delendum; altero loco abest in Schol. Arati.

Moratur me adhuc illud διὰ τὴν συγγένειαν, quod etiam in Schol. Arati ad v. 27. legitur. In Hygino Poet. Astr. II, 1. redditum videtur verbis: *Jupiter memor peccati*. Ex communi usu vocis erit: *propter cognationem* sc. filii, ne filius matrem occideret. Est autem templum *Jovis Lycaei* in Arcadiae monte Lycaeo, de quo hic agitur.

Cap. II. *Urfa minor.*

Φοινίκη. *Urfa Phoenicia* est vulgo appellata. Verum priora capitis turbata esse videntur; non enim urfa fuit a Jove compressa, sed puella; forte sic restituenda: αὕτη ἐστὶν ἡ Κυνόςουρα καλουμένη. προσηγορεύθη δὲ ὑπὸ τῶν πλείστων Φοινίκη. Ἐτιμήθη δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρετέμιδος. γενῶσα γὰρ ἡ θεὰ, ὅτι — Mox l. 4. ἡγείωσε. ἀγριούν idem quod alibi θηριούν. ὕστερον δὲ σεσωσμένη — cum illa servata esset, ne a filio occideretur, et inter sidera reposita: Ut adeo utraque Urfa ad eandem Callisto referatur.

1. 5. Diana duplex ursae signum dicitur inter sidera reposuisse: ἀνατιθεῖσα. Inane studium est,
 **
 set,

set, si defenderetur ἀντιθεῖσα, quatenus *ex adverso* alteri alteram Ursam posuisse dici potest.

l. 9. τοῦτομα τοῦτο ἦν importunum hoc glossema ex margine videtur esse illatum; praecesserat jam τῇ καλουμένῃ; quo liberata oratio sic decurrit: ἀφ' ἧς ἐν μὲν τῇ πόλει, τῇ καλουμένῃ Ἰστῶν, ἦν οἱ περὶ Νικόστρατον ἔκτισαν, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ λιμένα, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ τόπον (f. λόφον) Ἰκινόσουραν κληθῆναι.

Mox ἐν οὐρανοῖς senioris librarii, hominis christiani, esse videtur pro ἐν οὐρανῷ.

Cap. III. *Draco.*

l. 9. Hic *deorum hortus*, κῆπος Θεῶν, in extremo Occidente, memorabilis: convenit cum aliis mythis de his locis, e Perseide et Heraclea ductis.

l. 13. μέγιστον δ' ἔχει σημεῖον. ἐπικείται δὲ αὐτῷ Ἡρακλέους εἰδῶλον. Obscura haec et obscurius latine reddita. σημεῖον an pro signo, h. e. *sidere* dici possit, dubito. Sensus est: *ejus rei (draconem eum Hesperidum esse) maximum est argumentum hoc, quod appositum est Herculis simulacrum in astris.* Etiam Hygin. P. A. II, 3. — “Juno dicitur hunc ibi custodem posuisse; hoc etiam signi erit, quod in sideribus supra eum draconem Herculis simulacrum ostenditur, ut Eratosthenes demonstrat: quare licet intelligere, hunc maxime *Dracōnem* dici.”

Cap. IV. *Engonasin.*

p. 4. l. 11. τῇ τε εὐωνύμῳ χειρὶ τὴν λεοντὴν περιβεβλημένος. Ad vetustiore *Herculis effigendi morem* hoc spectat in multis signis obvium, quod brachium vel manus circumvoluta est leonis

CVM ANIMADVERSIONIBVS IN ERATOSTH. XIX

nis exuviis, adeoque antiquiorum temporum inventum hoc signum est. Postea enim humeros pelle leonis ars amicare coepit.

Cap. VI. *Serpentarius.*

1. 4. Lenior loci medicina esse videtur: τοῦ-
του τέχνη ἰατρικὴ χρωμένου, — nunc convenit
cum sequentibus: καὶ τῶν θεῶν δυσχερῶς τοῦτο φε-
ρόντων, &c. — In seqq. καὶ Ἰππόλυτον ἔσχατον
τοῦ Θεσέως importuno loco ἔσχατον est interposi-
tum pro καὶ ἔσχατον, ultimo loco, Ἰππόλυτον τὸν
Θησέως. non τοῦ. Ita saepe a librariis peccatum.
— mirum autem de *serpentis* additi caussa nil me-
morari: *symbolum* scilicet ille *vitae*, *salutis* et *va-
letudinis*. Addita nonnulla videas in Eudocia p.
319. quae non invenio undē hausta sint.

ἔχει δὲ ἐπιφάνειαν ἰκανὴν, ἐπὶ τοῦ μεγίστου ἀσ-
τερου — εὐσήμῳ τῷ τύπῳ φαίνόμενος. h. e. ἐπιφανές
ἐστὶν ἀστέρον. Sic cap. XIV. χάριν δὲ τοῦτου ἐν τοῖς ἐπι-
φανισταῖς (ἀστέροις) ἐστὶν ὑπὸ Διὸς τιμηθεῖς. h. e.
λαμπροῖς ut cap. seq. VII. add. c. XII. pr. cf. ad
c. X. pr. Paullo ante c. IV. erat ἐναργῶς ἑστηκε.

Cap. VII. *Scorpius.*

Conf. cap. XXXII. XLII. In fine: προηγείται
μὲν αὐτοὺς πάντων φαιδρότερος ὢν ὁ — λαμπρὸς
ἀστήρ. Lego vel αὐτῶν πάντων (ut c. 12. τῶν τε-
τραπόδων ἡγεῖσθαι) vel αὐτὸς, πάντων φαιδρότε-
ρος ὢν, —

Cap. VIII. *Arctophylax.*

1. 4. Τραπεζοῦς scribendum ex Τραπεζοίς, ὄν-
τος, οὐντος.

l. 7. καὶ ἐν τοῖς ἀστροῖς ἀνήγαγε. non debent morari pro eis τὰ ἄστρα. Ita tamen scripserat c. VIII. et XI. et alibi: unde nunc repente alterum?

Cap. IX. *Virgo.*

Ἀταργάτιν. Emendate edidit Gale. Fellus e Cod. Ἀταργάντην. Eandem esse quae Derceto, Plin. V, 23. f. 19. et, quae Dea Syria, Strabo XVI. p. 1085. A. (p. 748.) docent.

l. 4. a fine. ἐν πτέρυγι. est adeo alata Virgo.

Cap. X. *Gemini.*

ἐν δὲ τῇ Λακωνικῇ τραφέντες ἐπιφάνειαν ἔσχον, φιλαδελφεία δὲ ὑπερήνεγκαν πάντας. Novi ἐπιφάνειαν et ἐπιδημίαν deorum. Nescio tamen quomodo satis cum h. l. conveniat. ἐπιφάνειαν ἔχειν est idem atque ἐπιφανῆ εἶναι ut modo vidimus c. VI. fuere autem insignes, conspicui, rebus gestis.

Cap. XI. *Cancer.*

l. 2. μόνος, Ἡρακλεῖ τῶν ἄλλων συμμαχούντων, qui sunt autem illi? Ex fabula ap. Apollodor. et alios satis constat *Iolaum* fuisse; fuit adeo Ἡρακλεῖ τοῦ Ἰολάου συμμαχούντος, quod jam Gale notavit, aut, quod elegantius, Koppiers Obsf. p. 108. τῶν περὶ Ἰόλαον συμμαχούντων. Vitium tamen extat quoque in Schol. Arati ad v. 147. et in Phavorin. voc. Καρκίνος.

p. 9. l. 1. δοκεῖ — συνθλάσαι αὐτὸν, narratur eum contrivisse pede.

l. 2. ὅθεν μεγάλης τιμῆς τετύχηκε — fuit ὁ δὲ μ. scilicet Junonis voluntate: ut pr. cap. cf. Hygin. P. A. II, 13.

καλεῦν-

l. 3. καλοῦνται δὲ τινες αὐτῶν leg. αὐτοῦ. nam de Cancro agitur.

l. 14. τὸ δὲ νεφέλιόν ἐστιν ἡ ἐν αὐτῷ ὀρώμενη Φάτιη. Videntur esse turbata, et sic constituenta: τὸ δὲ νεφέλιον ἐν αὐτῷ ὀρώμενον ἐστὶν ἡ λεγομένη Φάτιη. De hoc sidere v. Arat. v. 893 et ad e l. Theo. De stellis earumque numero confectus erat Fellus in annotat. p. 19.

Cap. XII. Leo.

l. 4. πρῶτος ἄθλος ἦν εἰς τὸ μνημονευθῆναι. Non commodè haec conjuncta; fuit τινὲς δὲ Φασιν, εἰς τὸ μνημονευθῆναι, ὅτι Ἡρακλέους πρῶτος ἄθλος ἦν, Videtur, qui haec excerpfit, nonnulla omisisse. Alius paullo post inseruit ista: αὐτός ἐστιν ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ ὑπ' αὐτοῦ φονευθεῖς. Praefero e Phavorino p. 10. l. 4. αἷς ἐνδοξον ἔργον πεποικώς. Sic quoque Eudocia p. 276.

Cap. XIII. Auriga.

ὅτι ὁ Ζεὺς εἶδε πρῶτον. haec ex antiquo poeta petita esse, color narrationis arguit. Locum in MS. luxatum, restituit Fellus.

l. 6. καὶ ἐποίησατο πρὸς τούτοις ἐπιφανῆ τὴν θυσίαν αὐτῆς σεμνύνων. Ut nunc sunt verba, saltem τὴν ante θυσίαν tollendum et αὐτὴν (deam) σεμνύνων est legendum. Ipsam deam σεμνύνεσθαι magis placet, quam τὴν θυσίαν. Pleniora habuit Schol. Germanici: *primum Panathenaea constituisse arcem templumque aedificasse dicitur*. Hygin. P. A. II, 23. *et sacrificia Minervae et templum in arce Atheniensium primus instituit.*

p. 11. l. 2. Ἡφαίστιον haud dubie pro Ἡφαίστων. Poterat tamen et Ἡφαίστου locum habere. In insidiis hic latuerat Vulcanus, ad opprimendam deam.

l. 6. καὶ αὐξηθεὶς τοῦθ' εὗρε. Nimis longe abest τὸ ἄρμα.

l. 8. Ἡνίοχον ἔχων παραβάτην. ergo seu *aurigam* seu *Heniochum* aliquem, qui non aurigabatur sed adstabat pugnaturus? atqui ipse Eriichthonius erat ἡνίοχος. Immo vero delenda vox ἡνίοχον.

l. 11. ὁ καλούμενος ἀποβάτης, aut, quod usitatius, ὁ ἀποβατικὸς, sc. ἀγών. ut et leg. in Etymol. pro ἀποβατικῶς. Vel ὁ ἀποβάτης, ut ἐπιβάτης, est is ipse qui defultor aliquis curulis erat: imitabatur autem illum ἐπιβάτην in eo, quod parmam et galeam cristatam gestabat.

l. 18. βδελυττομένους τὴν μορφήν τῆς παιδός. Nil mutandum; est: *puellae*. Nam Αἴξ nunc est puella, Solis filia, adeo terribili figura, ut Titanes formam exhorrescerent, et Terram roarent, ut eam e conspectu removeret abscondendo in antro Cretae. Totus locus adumbratus esse videtur ex antiquo aliquo poeta; unde et illa profecta: εἰς μέσσην τὴν βράχιν Γοργόνης πρόσωπον ἔχειν. Cogitandum est de *aegide* pro *scuto* habita, cui caput Gorgonis insertum: quod antiquo sermone declarabat Terrorem. Etiam illa de *specie augustiore* sumta aegide, profecta puto ex poeta: *duplo maiorem visum esse Jovem*: καὶ τῇ τέχνῃ φανέντος διπλασίονος.

l. 5. a f. οὐκ ἔχοντος δὲ ἔπλα corrige.

CVM ANIMADVERSIONIBVS IN ERATOSTH. XXIII.

p. 12. l. 3. αὐτὴν μὲν Φασιν ἄστρον οὐράνιον κατασκευάσαι. post κατασκευάσαντος ingratum sane est. Ex Hygino et Schol. Germanici apparet plura excidisse: ille enim: *et reliqua ossa caprina pelle conteῖτα anima donavit, et stellis figuratam memoriae commendavit.* Scholiastes autem, quem egregie emendavit Muncker. ad Hygin. II, 13. p. 379. — *caelique astris intulit et ejus pellem aegida appellavit.* ut putes fuisse αὐτὴν μὲν ἄστρον οὐράνιον καταστῆσαι καὶ Αἴγα καλέσαι.

Cap. XIV. Taurus.

l. 6. χάριν δὲ ἐκείνης ὑπὸ Διὸς ἐτιμήθη τὸ ἄστρον. ultima vox τὸ ἄστρον est glossema. Forte fuit quoque τιμηθῆναι.

l. 4. a fine: ὅς δὲ ὑπεναντία ἔρπει καθ' ἑαυτὸν ἔχων τὴν κεφαλὴν. Emendandum, ὁ δὲ ὑπεναντία ἔρπει. intelligo de Tauro oriente *adversa* fronte: *Candidus auratis aperit cum cornibus annum Taurus.* ap. Virgil. Ge. I, 217. καθ' ἑαυτὸν ἔχων τὴν κεφαλὴν, videtur de *inflexo capite versus praeter* accipiendum esse.

Cap. XV. Cepheus.

Comparanda capp. XV. XVI. XVII. XXXVI.

l. 3. τὸ δὲ λοιπὸν εἰς τὸ μέσον πίπτει αὐτοῦ — ultima vox αὐτοῦ aut retrahenda est ad τὸ δὲ λοιπὸν αὐτοῦ, εἰς τὸ ἀνά μέσον τοῦτε. aut omnino ejicienda.

l. 5. ὡς Εὐριπίδης Φησὶ — scil. in Andromeda, quam diferte edit c. XVII. cujus Fragmenta habemus, quibus locus Eratosthenis est praefixus.

Est in his versus e Stobaeo n. XX. οὐκ ἔστιν, ὅς τις εὐτυχὴς ἔφυ βροτῶν, Ὅν μὴ τὸ θεῖον ὡς τὰ πολλὰ συντελεῖ sic emendandus, putq; ὧ μὴ τὸ θεῖον εἰς τὰ πολλὰ συντελεῖ *nemo est felix sine insigni numinis favore.*

Fuit altera Sophoclis Andromeda e qua fragmenta supersunt.

Cap. XVI. *Cassiopeia.*

1. Conf. c. XVII. et XXXVI.

l. 3. εἰσελθεῖν εἰς τὸ σύμπτωμα. quod dici solet περιπεσεῖν τῷ συμπτώματι, τῇ τύχῃ.

p. 14. l. 2. πρόκειται τῷ κήτει ἡ θυγάτηρ οἰκείως *apposite*, *convenienter* ut *res ipsa postulat*; quod esse solet εἰκότως. Dubito tamen an vox οἰκείως ab Eratosthene profecta sit. Potest esse interpretamentum; potest fuisse οἰκτρῶς. Certe melius expungitur.

Caput exscriptum est, sed corruptius a Phavorino in *Κασσιόπεια*, et cap. sequ. in *Ἀνδρόμεδα*, caput XV. in *Κηφεύς*, et in Eudoc. p. 260. nullus tamen ex iis fructus proficiscitur. Nymphas etiam pulcritudine conspicuas inter deas recte exhiberi in artium operibus, hic mythus arguit.

Cap. XVIII. *Equus.*

l. 6. Ἄλλοι δὲ τὸν Πήγασον — τῆς B. πτώσεως. Glossema e margine esse necesse est; nam quod sequitur: διὰ δὲ — δοκεῖ — ad Aratum spectant.

l. 17. Χείρων. v. cap. XL.

Cap.

Cap. XIX. *Aries.*

ἄφθιτος δὲ ὢν — *immortalis non erat; nam caesus mox fuit. Verum ἄφθιτον erat ejus κῶας, νάκος, vellus, quia aureum erat. Sic Pindar. P. IV, 410. στρωμνᾶν ἄφθιτον dixit.*

ἔρριψεν αὐτὴν καὶ τὸ κέρας ἀπολέσας. Saepe in hoc libello, ut et in similibus libellis vacat τὸ καὶ, quod deprehensum mihi est glossema fere e margine arguere. Adscripserat et h. l. aliquis ad verba ἔρριψεν αὐτὴν, sive e meliore codice sive pro interpretamento; τὸ κέρας ἀπολέσας. Helle deciderat, cornu, quo apprehenso sedebat, diffracto. Nam culpa Arietis haud id evenerat. Omnino autem ab Eratosthene profecta esse videntur tantum haec: — ἔρριψεν αὐτὴν, τὸν δὲ Φρίξον εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον σωθέντα πρὸς Αἰήτην διεκόμισεν· ὃ καὶ (Phrixo) ἔδωκε τὴν χρυσὴν δορᾶν, ὅπως μνημόσυνον ἔχη, αὐτὸς δὲ εἰς τὰ ἄστρα ἀπῆλθεν. ὄθεν (*detrahta pelle*) ἀμαυρότερος φαίνεται.

Cap. XX. *Deltoton.*

L. 3. ἐπ' αὐτοῦ referendum esset ad eundem κρίον. In Schol. Arati ad 233. unde haec exscripta, est ἀπ' αὐτοῦ. Sed est ejiciendum ineptum glossema et lenior medela totius loci: λέγεται — εὐσημον δὲ τὸ γράμμα κεῖσθαι ἀπὸ Διὸς (τὸ, ut est in Schol. Arati) πρῶτον, Ἑρμοῦ θέντος, ὃς τὸν διάκοσμον τῶν ἀστρων ἐποίησατο. *conspiciam esse litteram Διὸς primam, quam Mercurius ibi posuit, qui primus siderum notationem fecit. Eadem inf. c. XLIII. Hic enim est διάκοσμος τῶν ἀστρων. quem ad suum Thot referebant Aegyptii; extabat quo-*
 ** 5 que

que inter scripta Hermeti tributa περί διακόσμου τῶν ἀπλανῶν φερομένων ἀστρῶν. *descriptio siderum*. Latius patebat Democriti μέγας διάκοσμος, et μικρὸς διάκοσμος, *totius universi*.

1. 2. a fine: Φασὶ δὲ τινες καὶ τὴν τῆς Αἰγύπτου θέσιν ἐκ τοῦ ἐν τοῖς ἀστροῖς εἶναι τριγώνου. Non assequor, quomodo *Aegypti positio possit esse ex hoc Delta sidere*. Reddendum saltem per κατὰ τὴν Αἰγύπτου θέσιν, esse eam *similem huic*. Sicque ἐκ dictum esse videtur c. XXI. ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου ποδός, h. e. κατὰ, et si alio sensu: *ab ea parte*, vel *versus*. Schol. Germanici barbare reddidit: *Quidam vero dicunt, Aegypti esse effigiem, stellis figuratam in tribus angulis*, id est, trigono. Schol. Arat. 236. Φασὶ δὲ καὶ τὴν τῆς Αἰγύπτου θέσιν εἶναι κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ἐν τοῖς ἀστροῖς τριγώνου.

sub fin. — ποιούμενον, καὶ εἰς τὴν τῶν καρπῶν ἀνακομιδὴν εὐχέρειαν ὥρων ἐσόμενον (in Felli codice erat ἐσόμενα). Recisis postremis praeferam εὐχερεστέραν. Nisi malis εὐχερεστέραν ἐσμένην. *ad frugum comportationem enim Nili tot alvei opportunitates praebent*.

Cap. XXI. *Pisces*.

1. 1. ἔγγονοι. non tam *nepotes*, quam *soboles*. Ut Hygin. II, 30. *Eratosthenes autem ex eo pisce natos dicit*: ubi v. Muncker. cf. cap. XXXVIII.

1. 3. 4. ἐκάτερος κεῖται — διαλλάσσω pro διαλλάξ, recte Schol. Germanici: *ex adverso caudis utrinque positus*. — Quod sequitur, ὁ δὲ νότιος καλεῖται ex Felli emendatione habemus. Cod. κεῖται iterat. Mox ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου ποδός τοῦ Κριοῦ, est *versus pedem Arietis*. Nisi fuit ἕως τοῦ, quod
et

et in Schol. Arati ad v. 239. legitur. Idem Schol. Germanici: *habent inter se alligamentum luteum* (lucidum?) *continens* (pro, continuum) *usque ad priores pedes Arietis.*

l. 8. Post ὁ μὲν βόρειος in MS. erat καὶ ἐπὶ τοῦ μνείου β. Est sane τὸ μνίον *alga*. An haec circa piscem notata fuit in sphaera?

Cap. XXII. *Perseus.*

l. 3. ἐπέμφθη. fuit πεμφθεῖς.

l. 8. Φερκύδας Γραίας εἶχον προφύλακας. In cod. erat ἐν Φόρκυσιν — ἃς εἶχον. Unde Fellus male Φερκίδαυ Γραίας εἶχον. Quod correxit Gale. De scripturae hujus nominis varietate v. Not. ad Apollod. p. 25. 26. Forte fuit: ποιητῆς, ἃς εἶχον.

p. 18. l. 4. τὴν περὶ τὰ ἄστρα θέσιν. fuit, puto, eis τὰ ἄστρα, ut est alibi, uti c. XXXI.

Cap. XXIII. *Pleias.*

Ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς τοῦ Ταύρου, τῆς καλουμένης ῥάχεως, Πλειάς ἐστι, συνηγμένης δι' αὐτῆς eis ἀστέρας ἑπτὰ. Sunt haec turbata. τῆς καλουμένης aut est ejiciendum, aut retrahendum ad ἀποτομῆς. ἀποτομὴν τῆς ῥάχεως jam vidimus cap. XIV. de hoc ipso Tauro: unde hic locus tantum non transcriptus est. Possit videri esse extrema pars dorsi; οὗ ἀποτέμενεται ἡ ῥάχις, sed est *summitas, summum dorsum*. συνηγμένη eis ἀστέρας ἑπτὰ, *collecta in septem stellas*, δι' αὐτῆς, *per dorsum*; qua dorsum patet. Nisi transposita sunt verba: συνηγμένη eis ἀστέρας ἑπτὰ. λέγουσι δὲ αὐτὴν εἶναι τῶν Ἀτλαντος θυγατέρων. *partem tantum filiarum*, nam altera pars erant Hyades.

p. 19.

p. 19. l. 1. Κελαινῶ. leg. Κελαινῶ —

l. 4. ἐπισημαίνουσι καὶ ὥραν. Erit καὶ ὥραν, absolute, *debita anni parte, justis temporum vicibus*, ἐπισημαίνειν, significare, scil. ortu vel occasu, tempestatum vices, imbres, vel serenitatem cæli, aestatis et hiemis principia. Quod Aratus dixit: 266 Jupiter ὅς σφισι καὶ θέρους καὶ χειμάτος ἀρχομένοιῳ σημαίνειν ἐκέλευσεν ἐπερχομένου τ' ἀράτοιο. Idem est h. l. ἐπισημαίνειν absolute, *tempestates significare*. Hæ sunt ἐπισημασίαι siderum, dictæ quoque pro ipsis tempestatum vicibus et mutationibus, ut dixit Aristoteles Problem. 26, 13. τὸ δὲ ἐπισημαίνειν ἐστὶ, μεταβολὴν τοῦ αἵρος ποιεῖν. Inf. XLIII. Mercurius dicitur — καὶ ἐπισημασιῶν καιροὺς δεῖξαι. Mox c. XXIV. de Lyra: ἐπισημασίαν δ' ἔχει. — θυομένη καὶ ὥραν. Hygin. II, 21. extr. *Et hæc quidem (Vergiliae) ampliorem habent honorem, quod, in earum signo exoriente sole, aestas significatur, occidente autem hiems ostenditur, quod aliis non est traditum signis.* add. Laert. X, 98.

Cap. XXIV. *Lyra.*

Αὕτη ἐννάτη κεῖται ἐν τοῖς ἀστροῖς. ἐστὶ δὲ Μουσῶν. Pro ἐννέα χορδῶν vel ἐννεάχορδος dictum ἐννάτη esse nequit; atque hætenus delendum. Si tamen siderum computatio aliqua ἐν ἀστροθεσίᾳ locum habuit, quemadmodum sup. c. XV. Cepheus erat ὁ τέταρτος ἐν τάξει, potuit etiam Lyra numerari loco nono inter sidera septentrionalis haemisphaerii. Nunc video jam a Fello monitum esse: "*Nona* hæc dicitur, in parallelo nimirum, quo collocatur." Mox καὶ τῶν Ἀπόλλωνος βοῶν ad nervos seu tendines referendum. In Hy-

CVM ANIMADVERSIONIBVS IN ERATOSTH. XXIX

Hymno in Mercur. ζι. sunt *ovilli nervi*. Aliter accepit Schol. Germanici: ubi lyram condidit Mercurius *ex testudinis similitudine de Apollinis boum cornibus*: quae esse possunt duo cornua, *πήχεις*, inter quae fides intenduntur.

l. ζ. 6. καὶ συναρμολογούμενος ᾠδὴν, ultima vox ab interpolatore. Nam concinnata est *lyra*: non *carmen*.

l. 10. ὥς τε καὶ ὑπόληψιν ἔχειν. Excidisse videtur αὐτούς.

l. 11. ὃς τὸν μὲν Διόνυσον. Videtur fuisse οὗτος. vel ὁ δὲ τὸν Δ. Μοχ ὃν καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευσεν. Fuit adeo hoc Orpheo tributum, quod, cum Sol et Apollo olim diversa numina fuissent, postea Apollo cum Sole eodem loco habitus est. Latet forte hoc quoque, quod in Orphica disciplina Dionysus pro ipso Sole habitus est.

l. ζ. a fine: ἐπὶ τὸ ὅρος τὸ καλούμενον Πάγγαιον excidit ἰών.

p. 20. l. ζ. ἐπισημασίαν ἔχει ἐπὶ τῷ ἐκείνου συμπτώματι δυομένη καθ' ὥραν. Obscura haec. ἐπισημασίαν vidimus paullo ante ad c. 24. esse de temporum vicibus quae per siderum ortus et occasus significantur. ἐπισημασίαν ἔχειν est idem atque ἐπισημαίνειν. δυομένη καθ' ὥραν ἐπὶ τῷ ἐκείνου συμπτώματι. Haec jungenda videntur; luserat enim aliquis in hoc ipso, quod occasum Lyrae ad luctum referebat super Orphei fato miserabili.

l. 8. 9. ἐφ' ἐκατέρων ὤμων. Notatum ipsi Hygino P. A. III, 6. ὤμους lyrae dictos esse: *in mediis iisdem* (brachiis *πήχεσι*) quos humeros *Eratosphenes* fingit — at qui duo *πέττινες κτέες*, in lyra sint, non assequor. Non plectrum, sed aliquam ly-

lyrae partem intelligendam esse apparet. Nunc video Fellum ad κέρατα referre.

Cap. XXV. *Cygnus.*

Οὗτός ἐστιν ὄρνις ὁ καλούμενος μέγας. Non μέγας, sed ὄρνις vulgare, ut apud Aratum, ac proprium est nomen sideris. Et scriptum fuit: οὗτός ἐστιν ὁ καλούμενος ὄρνις, ὃν κύκνω εἰκάζουσι.

Sequentia admodum turbata sunt, nec videntur Eratosthenea esse, praeterquam haec: λέγεται δὲ τὸν Δία Νεμέσεως ἐρασθῆναι, καὶ ὁμοιωθέντα τῷ ὀρνέῳ τούτῳ καταπτῆναι εἰς Ῥαμνυῶντα — Quae interposita sunt, ab aliis fuere primo adscripta, postea inserta; itaque nec cohaerent satis. πᾶσαν ἡμεῖβε μορφὴν, adscivit omnigenam formam: quod alias ἡμεῖβετο εἰς.

l. 10. ἀλλ' οὕτως. quod poetis, *sicut erat*, ex ipsis Nemeseos amplexibus. Mox καὶ ante τὸν κτύπον ejiciendum est.

Cap. XXVI. *Aquarius.*

l. 8. Bona est emendatio loci perturbati, quae in nota affertur. Potuit tamen is qui haec scripsit, κρίναντα ad Homerum referre: διὰ τὸ λέγειν αὐτὸν, — ἄξιον κρίναντα αὐτὸν (Ganymedem) τῶν Θεῶν. In cod. erat κρίνειν, unde suspicari possis fuisse: διὰ τὸ λέγειν — καὶ, ἵνα οἰνοχοῇ, ἄξιον κρίνειν αὐτὸν τὸν Θεόν. οὕτως, quod in Fello est ante πρὸς τὸν Δία, omnino est delendum. Turbant tamen haec in medio posita ordinem ceterorum. Juncta enim sunt ista: ὥς ἀνεκομίσθη — ἵνα οἰνοχοῇ, καὶ ὅτι τέτευχεν Ἀθανασίας.

Mox

Mox iterum intrusa esse existimo e margine verba: εἰς μαρτύριον, ὥς τινες λέγουσι, τῆς εἰρημένης πόσεως τῶν θεῶν ὑπολαμβάνοντες τοῦτο εἶναι. Quae saltem sic constituta esse debebant: ὥς τινες λέγουσιν, εἰς μαρτύριον τῆς εἰρημένης πόσεως τῶν θεῶν ὑπολαμβάνοντες τοῦτο (τὸ ἐκχυθὲν) εἶναι. ut ionnulli ajunt, putantes, hoc, quod effunditur, testari dictum pôtum deorum.

Cap. XXVII. Capricornus.

Obscura sunt plura in hoc capite. Videamus, quid verba ipsa, nullo alio scriptore comparato, subjiciant.

Inscriptio haud dubie est indocti hominis. Non Πάν, sed Αἰγίκερως esse debuit. Initium autem capitis hoc: Οὗτός (ὁ Αἰγίκερως) ἐστὶ τῷ εἶδει ὁμοῖος τῷ Αἰγίπανι. ἐξ ἐκείνου δὲ γέγονεν. Ultima aut sunt: ex Aegipane natus est Capricornus, quod repugnat reliquis; aut ex Aegipane effictus est; h. e. non alius est, quam ipse Aegipan: habet tamen ab inferiore corpore caudam piscis: ἔχει δὲ θηρίου τὰ κάτω μέρη, belluae marinae. aliis ἰχθύος. In Schol. Arati legitur locus ita: ad 282. ὁ δὲ Αἰγίκερως ὁμοῖός ἐστι τῇ αἰγί, κατηστερίσθη δὲ εἰς τιμήν τοῦ Πανός. εἰς γὰρ τοῦτον (Αἰγίκερωτα) μετεβλήθη (ὁ Πάν) διωκόμενος μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν sc. i Typhone.

p. 22. l. 1. ἐτιμήθη δὲ, honore sideris est affectus Αἰγίκερως quatenus idem est atque Aegipan: adeoque simpliciter subiectum in seqq. est Aegipan. Saepius autem ad honorem trahitur hoc, si quis inter sidera refertur aut ipse aut ejus εἶδωλον. τύπος. μῆμημα: ad hunc enim modum duplicem

cem hoc μεταμορφώσεως genus revocari posse videbis, si attenderis. εἰδῶλον quidem 2. 3. 4. 26. τύπος 25. Facit id plerumque Jupiter; 1. 4. 6. 7. 8. 10. 12. etc. interdum tamen et alii dii inter astra collocant, ut Diana 18. 2. Apollo 29. 41. Juno 3. 11. Neptunus 31. Bacchus 5. Minerva 15. 17. 22. 35. Mercurius 34. dii omnino 32. 39. et homines 38. Dice se ipsam in sidera retulit 9. et Aries Phrixi 19.

l. 3. ἐν τῇ Ἰδῇ insititia sunt; non enim conveniunt cum ὅτε.

l. 5. ἐν ᾧ τοὺς συμμαχούς καθώπλισε. signo dato ad pugnam concitavit. Adhaesit ἐν ex κόχλον, et sequentia sic constituenda: καὶ τὸ τοῦ ἥχου Πανικὸν καλούμενον (sc. δοκεῖ εὐρεῖν creditur reperisse) δι' ᾧ οἱ Τιτᾶνες ἔφυγον. Ita convenit cum Hygino P. A. II, 28. Hic etiam dicitur, cum Jupiter Titanas oppugnaret, primus obieciſſe hostibus timorem, qui Πανικός appellatur, ut ait Eratosthenes.

l. 8. καὶ τὴν αἶγα τὴν μητέρα haud dubie a mala manu sunt, jugulantque omnem narrationem. Alia est illa Διὶς Amalthea, quam in Auriga vidimus c. 13.

l. 9. διὰ δὲ τὸν κόχλον ἐν τῇ θαλάσῃ παράσημον ἔχει ἰχθύος. de cauda piscis ei adjecta narrat. Ista: ἐν τῇ θαλάσῃ otiosa esse videntur, verum excidisse suspicor εὐρεῖν. nam ratio inest, cur caudam piscis habeat. Schol. Arati eadem habet l. c. εὗρε δὲ αὐτὸς τὸν κόχλακα ἐν τῇ θαλάσῃ. διὸ παράσημον οὖραν ἰχθύος ἔχει. Unde apparet, in iis, quae in nostro sunt παράσημον ἔχει ἰχθύος excidisse οὖραν, inventae conchae insigne habet caudam piscis.

Cap.

Cap. XXVIII. *Sagittarius.*

Sagittarii speciem exhibet Eratosthenes hanc: Iste stantem et sagittam emittentem, cruribus equinis et cauda Satyri.

I. 4. Κενταύρων δὲ οὐδεὶς τόξω κέχρηται. Atqui Chiron Achillem arcum tendere docuit. De pueris tamen Centaurorum vere illud observatum est.

I. 7. τὸν Εὐφήμης τῶν Μουσῶν τροφῶν emend. ἢς Μ. τροφῶν. *Sofitheus* fuit unus e Pleiade tragicorum. In seqq. I. ult. emendata praeclare sunt x. Germanici Schol. ἐπισημασίαις ἐπαινεῖν, κρότον φοιτοῦντα.

p. 23. I. 1. τὸ γὰρ τῆς Φωνῆς ἀσαφὲς ἦν ὑπὸ vos κρότου σημαίνονμενον. Sensu haec carent. Scilicet ὑπὸ ἐνὸς Κρότου. attamen vel sic e margine irrepsisse videntur, cum notata essent ad seqq. Iox et delenda:

I. 4. τῇ τούτου βουλήσει: voluit interpolator licere *eius invento*. Male quoque me habet I. 5. σιον ὄντα; etsi reddam: *propter eius pietatem*.

I. 6. τῇ τῶν χειρῶν χρήσει (pro, διὰ τῆς χρήσεως, nam *sagittam arcu emittit*) τὴν τοξείαν προσλαβάν σύσημον. nisi potius fuit τῆς τῶν χειρῶν χρήσεως — σύσημον. indicio dexteritatis manuum assumto arcu et sagitta.

I. 7. ἔμεινεν ἢ ἐκεῖνου πρᾶξις, scil. *plausus*, plaulendi mos.

I. 8. ὅθεν ἐστὶ καὶ πλοῖον αὐτοῦ μαρτύριον, ὅτι τᾷσιν ἐστὶ σαφὲς, οὐ μόνον τοῖς ἐν χερσὶν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν πελάγει. Acute in Notis video de renigum ad numeros impulsu cum plausu esse cogitatum. Non tamen video, ubi tandem πλοῖον

illud

illud sit? in caelo nullum Sagittario est appositum navigium. Immo vero ὅθεν ἐστὶ καὶ πλεῖον αὐτοῦ μαρτύριον, ὅτι πᾶσιν ἐστὶ σαφές, οὐ μόνον etc. Est itaque ejus etiam majus indicium, monumentum, quod omnibus ille, tanquam sidus, conspicuus est, non modo in terra sed et in mari versantibus. Commode locum Arati 303 sq. laudat Hermannus, sensum recte interpretatus.

Cap. XXIX. Sagitta.

1. 2. ὅτε, δὴ — emend. ὧ τε δὴ, qua Sagitta.

1. 5. πρότερον omnino ex pravo interpretamento fluxisse videtur. Mox 1. 6. καὶ ἐπαύσατο sc. ὁ Ἀπόλλων. alias, si ad Jovem refertur, esse debet ἐπαυσε.

Narratio de sagitta ex Hyperboreis reportata parum est disertata: bis dicitur ea perlata esse: λέγεται δὲ πρότερον ἀπενήχθαι et δοκεῖ δὲ τότε ἀνακομισθῆναι. Unde suspicor prius illud ἀπενήχθαι potius accipiendum esse: ad Hyperboreos delatam esse sagittam, unde deinde creditum est, reportatam eam esse: δοκεῖ δὲ (τότε sic delendum est) ἀνακομισθῆναι ὁ εἰστός μετὰ τῆς καρποφόρου Δήμητρος διὰ τοῦ αἵρος. Obscura haec, forte male excerpta e pleniori loco. Videntur illa διὰ τοῦ αἵρος jungenda cum ἀνακομισθῆναι; at mirum est, quod adjectum est: μετὰ τῆς καρποφόρου Δήμητρος per aerem esse delatam. Si cum Cerere rediit sagitta, possit forte animus incidere in errores, usque ad Hyperboreos, Cereris; sin de primitiis Hyperboreorum in Delum insulam missis cogites, insolens est pro frugibus in tali oratione τὴν καρποφόρον Δήμητρα dici: nisi poetae verba esse putes, aut

CVM ANIMADVERSIONIBVS, IN ERATOSTH. XXXV

ut legas μετὰ τῶν καρπῶν Δήμητρος. De frugibus accepit Δήμητρα etiam Hyginus P. A. II, 15. ejus verba sunt: *Ut Eratosthenes, autem de Sagitta demonstrat, hac Apollo Cyclops interfecit — Hanc autem sagittam in Hyperboreo monte Apollinem defodisse. Cum autem Jupiter ignoverit (ignorat) filio, ipsam sagittam vento (δι' αἶρος) ad Ipollinem perlatam cum frugibus, quae eo tempore ascebantur (et, mittebantur?) Hanc igitur ob ussam inter sidera demonstrant.*

p. 24. l. 3. *Heraclides Ponticus ἐν τῷ περὶ δικαιοσύνης.* In hoc libro innocentiam hominum Hyperboreorum exemplo illustraverat: quo loco fabulas de his plures commemoratas esse jam alibi observatum est. Vid. Pindar. P. X, 67.

l. 6. *καταστρέλαι* si non ejiciendum est, est item otiose appositum: *eis ὑπόμνημα τῆς ἐαυτοῦ μάχης*, caedis Cyclopi. Schol. Germanici: *iam sagittam astris illatam in memoriam virtutis ac reliquit.*

Cap. XXX. *Aquila.*

l. 8. *Aglaosthenes ἐν τοῖς Ναξίαισι.* Supra c. 2, at ἐν τοῖς Ναξίαισι: quod et nunc in Hygino lectur P. A. II, 16. Ex utroque loco apparet, illum scriptorem fabulas Creticas in suam insulam, axon, transtulisse, eique vindicasse.

γενόμενον τὸν Δία ἐν Κρήτῃ. Scholiastes Germanici p. 123. legerat *Δία γενόμενον αἰετόν.* *Jovem aquilam transfiguratum Naxiam regionem — posse.*

l. 5. a fine: Τιτᾶνας, καὶ αἰτὸν — del. καὶ
ante αἰτὸν. Nisi excidit καὶ ἱερύσαντος. Nam
Hygin. l. c. sacrificanti ei aquilam auspicatam.

Cap. XXXI. Delphinus.

l. 5. ὡς δὲ καὶ αἱ πλείσται Νηηίδες ἐκρύπτοντο,
Restitues orationem ἀκονίτι, si glossēma αἱ πλεί-
σται ejeceris. Mox l. 7. ἐξεπεμψε μαστήρας sine
dubitatione verum erat.

l. 8. 9. περιπεσὼν αὐτῇ προσάγγελλει καὶ ἀγεί-
νῃ Ποσειδῶνα. Erit adeo προσάγγελλει nuntiat
Neptuno eam repertam. Schol. Germanici: quide-
cum circa insulas Atlantis moraretur, reperit eam
nuntiavitque Neptuno; quam ille suis persuasionibus
ad suam perduxit voluntatem. Licet tamen etiam
suspicari fuisse παραγγέλλει, hortatur. Hygin. II,
17. P. A. Delphina quendam nomine (mīst) qui,
pervagatus insulas, aliquando ad virginem pervenit
eique persuasit, ut nuberet Neptuno, et ipse nuptias
eorum administravit.

l. 12. σύστημα scil. stellarum, pro fidere, ut
et alii. Mox l. 14. τῆς εὐεργεσίας — vertenda
sunt: exhibent cum manu tenentem delphinum, tribuen-
tes huic ea re maximum honorem ob meritum ejus
in Neptunum. De hoc honore Delphino habito lau-
dat Fellus Oppianum: locus est Halieut. I, 385. sq.

l. 16. Vix plura Eratostheni debentur quam
ἐν ταῖς ἐλεγείαις.

Cap. XXXII. Orion.

p. 26. l. 6. ἐλθόντα δὲ εἰς Ἀἴμονα, ἀλειτουργά.
scrib. ἀλητεύοντα. errantem, non, peccantem.

l. 8.

l. 8. τὸν οἰκεῖον οἰκίτην. Delendum esse οἰκεῖον patet. Mox δεῦτε memor esto esse narratur.

l. 8. a fine: διὰ τὴν αὐτοῦ ἀνδρίαν. Etiam Schol. Germanici p. 123. ob ejus virtutem. At Hygin. II, 34. p. 408. f. propter consimile venandi studium. Paulo post καὶ ante τῆς πράξεως ejicendum videtur. Vox eodem modo occurrit sup. l. 7. et 42.

l. 2. a fine: αὐτὸν ἐν ἀνθρώπων καταστερεῖσαι καὶ τὸ θνητὸν. Fuit αὐτόν τε — καὶ.

Cap. XXXIII. Canis.

l. 2. μετὰ τοῦ ἀκόντος pro δράκοντος recipiendum erat; incurrit enim in oculos vitium.

l. 7. ἄγων αὐτὴν sc. τὴν Κύναν, quam supra masculino genere extulerat.

l. 8. οὐκ ἔχων οὐδ' τι ποιῆσαι ὁ Ζεὺς — usitatus ποιῆσαι. infinite. non habuit, quid faceret, cum et vulpes immortalis esset et canem nulla fera effugere posset.

l. 6. a fine: καὶ ταύτου εἰκότως γεγονότος διὰ τὸ μηδὲν ἀπολείπειν τῶν συμβεβηκότων Ὠρίωνι. facta hac re consentaneo modo, ut ne quicquam relinqueretur, quin in caelo reponeretur, quod Orioni venerat. scilicet quia cum Orione jam ante c. 32. et c. 7. vidimus Scorpionem quoque inter sidera reatum.

l. 2. a fine: τοὺς δὲ τοιούτους ἀστέρας οἱ ἀστρολόγοι σειρίους καλοῦσι διὰ τὴν τῆς Φλογὸς κίνησιν. propter flammæ se volventis et rotantis motum; at Germanici Schol. Sirium autem stellam vocatam putant propter flammæ candorem. Sicque fere Hygin. II, 35. Plura ap. Schol. Arati v. 329. et Schol.

Apollonii Arg. II, § 19. Multae sunt veterum ha-
riolationes super etymo hujus vocis, de quibus
videndi Etymol. et Hesych. cum Eustath. Ipse
Aratus v. 331. ἀστίρι — ὅς ἐσσι μάλιστα Ὀξεία σει-
ριᾶσι· καὶ μιν καλέουσ' ἀνδρωποὶ Σείριον non anim-
advertens, σειριᾶν ab ipso σειρίος ductum esse; ut
sit vel φλέγειν vel λάμπειν. Verbo: vox antiqua
fuit σειρίος notionem caloris involvens, eaque de
Sole tum de Canis frequentari solita, quo in usu
substitit. Qui ad κίνησιν, motum, spectare vocis
etymon putarunt, ἀπὸ τοῦ σειεσθαι, πάλ्लεσθαι,
moveri, contremiscere, scintillare et coruscando
scilicet, repetere debuere. παρὰ τὸ σειεσθαι καὶ
πάλ्लεσθαι est inter alia ap. Schol. Apollonii l. c.

Cap. XXXIV. *Lepus.*

I. 1. ἐν τῇ καλουμένῃ κυνηγίᾳ εὐρεθεῖς. quanam
haec est *venatio*? eaque *sic* vocitata? Nihil occur-
rere vidi in aliis. Suspisor ita dici *locum in caelo*,
ubi juxta posita sunt sidera ad venationem specta-
re-visa: Orion, Canis, Lepus, qui in hoc ipso
loco visitur. Inf. c. XLII. ubi Procyon pro Orionis
cane habitus: λέγεται τοῦτον ἀνατεθῆναι αὐτῶ καὶ
γὰρ λαγῶος ἐχόμενος καὶ ἄλλα θηρία παρ' αὐτὸν
συνεσθᾶται. Ducit quoque ad hanc sententiam, si
semel in eam incideris, Hygin. II, 33. pr. X.

I. 2. 3. ὁ Ἑρμῆς δοκεῖ θεῖναι αὐτὸν ἐν τοῖς ἀστέροις.
Mercurius creditur cum inter sidera retulisse, tan-
quam auctor puta διακόσμου τῶν ἀστρων, qui fide-
ra descripsit et constituit ex astrologicis rationi-
bus: v. cap. XLIII. et sup. ad c. XX.

Aristotelis locus est in Hist. Animal. VI, 33.
Fellus laudat locum de Generat. Anim. IV, 5.

Cap.

Cap. XXXV. *Argo.*

l. 3. 4. πρώτη τὸ πέλαγος διέλεν ἄβατον ὃν —
identur ex antiquo poeta verba servata. διέλεν
e navi sulcos in ponto faciente. quod alias est τέ-
νειν ἄλα. Schol. Germanici: et mare, quod an-
ta invium fuerat hominibus, pervium nautis ingenio
icit.

l. 6. οἶακες σὺν τοῖς πηδαλίοις. quo modo ergo
ifferunt? ὁ οἶαξ manubrium, clavus, temo. πη-
άλιον pars inferior mare secans. Duplex autem
b utraque parte gubernaculum habet h. l. Argo.

l. 7. ὅπως ἐρῶντες — θαρσύνειν ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ
l. opera remigandi et navem regendi, omnino ope-
e nautico. Brevitate haec obscura sunt; sed lu-
em affundunt versus Germanici: Argo tantum
puppi conspicitur, tanquam jam inhibendo re-
nos portum subitura; ea quidem specie, qua in-
er Symplegades haesit, incolumis tamen evasit;
uo exemplo nautae fiduciam salutis et secundae
avigationis suscipere possunt. Obscure quoque
Iygin. II, 37. *divisa est a puppi usque ad malum;*
gnificans ne homines fractis navibus pertimescant.
Iox ἀγέματος ferendum est; apud poetas est
γέματος.

Cap. XXXVI. *Cetus.*

Comparandum cum c. XV. XVI. XVII.

Cap. XXXVII. *Eridanus.*

l. 1. Οὗτος ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ Ὀρείανος — πᾶν ἀρ-
γὴν ἔχει. Iterum ἐκ pro κατὰ ποδὸς, ut sup. cap.
o. extr.

1. 3. οὐδεμίαν δὲ ἀπόδειξιν περὶ αὐτοῦ φέρεται. Mirum, Eratosthenem hoc in Arato desiderare. Sequutus enim est poeta notum fabularum antiquissimum morem, ut modo Eridanum, modo Acheloum nominarent, quoties fabula fluminis nomen exigeret.

1. 4. ἕτεροι δὲ φασὶ δικαιοτάτον (sc. εἶναι, ὡς). αὐτὸν εἶναι Νεῖλον. Aut lacunosa haec sunt, aut ex observatione, puto, in margine irrepsit δικαιοτάτον. quo quis, merito ita statui ab Eratosthene, adscripserat. Legerat tamen illud jam Hyginus in suo codice: P. A. II, 32. *Qui autem Nilum volunt vocari, propter magnitudinem ejus et utilitatem aequissimum esse demonstrant.*

1. 8. 9. διὸ καὶ περίγειος καλεῖται. Reposuit hoc Fell. In cod. erat φαίνεται. Tum, terrae proximus recte. Germanici Schol. *apparet autem humillima, eo quod circa terram esse videtur, et nullum sidus inferius apparet, ob quod terrestris vocatur.*

Cap. XXXVIII. *Piscis.*

1. 2. τῆς τοῦ ὑδροχόου ἐκχύσεως. conf. c. 26. de aquario.

1. 5. σῶσαι αὐτήν. si ex emendatione venit, recte est receptum: Schol. Arati ad 239. οἱ τινες Δέρκην, τὴν Ἀφροδίτης θυγατέρα, ἐμπεσοῦσαν εἰς θάλασσαν; ἔσωσαν. Plura miscet Schol. Germanici et Hygin. II, 41. (ubi cf. Munck.) Fundus subest narratio ex antiqua Geogonia, qua subdisse primitus Terram, seu Naturam, in Aqua, significatum erat: unde et servatum, quod adjicitur (κατὰ) νυκτός.

1. 6.

l. 6. Συρίας Θεόν. hanc non novimus, sed Συρίαν Θεόν. Est *dea Syria*, opusculo Luciano perieram tributo nota. De *Piscibus* cf. c. XXI.

Cap. XXXIX. *Ara.*

l. 4. ὁ καὶ εἰς τὰ συμπόσια — forte ὁθεν καὶ — at in seqq. Multa alia admiscuntur in Schol. Germanici p. 135. ubi *Pharus* est vel *Sacrarium*; inter alia: *sed etiam hominibus hoc habet institutum, quia in agonibus et ludis quinquennialibus coronae habentur.* Quid hoc ad rem? dixeris. Ipsoctus homo, qui haec congeffit, male excerptit locum, in quo *aras coronari in ludis dictum erat.*

l. 6. καὶ ὁμνύειν e margine illatum suspicor, interceptum enim sermonis ordinem, dum subjicitur: ὑγνωμοσύνης μαρτύριον τοῦτο ἡγαύμενοι *benevolentiae signum hoc esse arbitrati*; quod a jurejurando alienum est. Aliter Hygin. P. A. II, 39.

Cap. XL. *Centaurus.*

l. 2. δικαιοσύνη δὲ, immo δικαιοσύνη τε ὑπερέγκας — καὶ παιδεύσας —

p. 31. l. 1. ἐφ' ὃν Ἡρακλῆς δοκεῖ ἐλθεῖν δι' ἔρωτα, ὃ καὶ συνεῖναι ἐν τῷ ἄνθρωπῳ, τιμῶν τὸν Πάνα. Male haec foedata. Exscripsit cum ceteris Eudokia p. 437. etiam Phavorinus, nullo cum fructu ad nos. A prima manu esse non putabam nisi laec: ἐφ' ὃν Ἡρακλῆς δοκεῖ ἐλθεῖν καὶ συνεῖναι αὐτῷ ἐν τῷ ἄνθρωπῳ. Sagaciter tamen δι' ἔρωτα παιδείας explevit Koppiers.

Antisthenes Socraticus in *Hercule*. Scilicet is morem philosophorum, (quem ille inprimis ad Cynicos suos propagavit,) quī Herculis instituta affectabant, sequutus per allegoriam in Herculem omnem virtutem severiorem transtulerat: de quo more satis multa dicta sunt in Commentatione de *Hercule Musagete* (Commentat. Soc. R. Gotting. Vol. III. pr.) quibus hic locus est addendus. Memoratur autem a Diogene Laertio inter scripta Antisthenis Ἡρακλῆς ὁ μείζων, ἢ περὶ ἰσχύος. Ἡρακλῆς ἢ Μίδας (forte dialogus, capta opportunitate, cum Hercules in Lydia apud Omphalen versabatur) Ἡρακλῆς, ἢ περὶ Φρονήσεως καὶ ἰσχύος: h. e. utrum alteri praeferendum esset, prudentia an robur?

I. 5. χρόνον δὲ ἱκανὸν ὁμιλοῦντων τούτων. Fuit puto συνομιλοῦντων.

I. 9. τὸ Θηρίον bene illustrat Hermann V. C. in *Mythol.* T. III. p. 467. 8.

I. 18. Aut haec, quae attexta sunt de *bestiola*, aliunde sunt inserta, aut illa quae supra jam de eadem lecta erant: alterum hoc probabilius; nam deest ibi stellarum enumeratio.

I. 19. οὐ ποιοῦσι τὸ σχῆμα τεταγμένον. non credam esse sana. Est potius οὐκ εὖ διατεταγμένον. non bene composita figura; σῶμά τι ἀδιάρθρωτον appellatur in Schol. Arati 440. Forte fuit τεταγμένον πρὸς τὸν βωμόν, ut supra I. 9. πλησίον τοῦ θυτηρίου. Potuit tamen esse τεταγμένον *porrectum in longum*, ut utri simile esset, h. e. corio hircino.

Cap.

Cap. XLI. *Hydra cum Corvo et Cratere.*

l. 1. Τοῦτο τὸ ἀστὲρ κοινὸν ἐστὶν ἀπὸ πράξεως γεγονὸς ἐναργεῦς. non κοινὸν γεγονὸς, sed κοινὸν τινι, ἀπὸ πράξεως ἐναργεῦς γεγονὸς, ortum, factum, ex evento manifesto, quod aperte rem declarat. Fuit autem inscriptum caput Κόραξ καὶ Ὑδρὸς καὶ Κρατήρ. Ad haec enim spectat voc. κοινόν. Alia de hydro fabula supra erat c. XI.

l. 4. Θυσίας δὲ γινομένης τοῖς θεοῖς, posset esse: um sacrum diis fieret sc. ab hominibus. Sed referendus locus inter ea, quibus antiquiores sacrificandi morem etiam ad deos retulere; unde etiam in monumentis artis dii aliis diis sacrificantes occurrunt.

l. 9. ἐξαεπάσας καὶ τὸν — potest reddi etiam; sed melius exulat καί. Ceterum ignoro, an aliunde hoc constet, corvos cum hydriis pugnare isque pro praeda potiri.

l. 11. 12. τῷ μὲν κόρακι ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτιμῶν ἔθηκεν ἱκανὸν τοῦτον τὸν χρόνον διψᾶν. Primo ἐν τοῖς ἀνθρώποις in alienum locum migravit. Sedem habebat paullo post, ubi fuit: μνημόνευμας ἢ δάσων ἐν τοῖς ἀνθρώποις τῆς εἰς θεοὺς ἀμαρτίας ταφὴς — Porro κόρακι ἐπιτιμῶν, corvum objurgando, ἔθηκεν, fecit, ferri posset; vide tamen an fuerit τῷ μὲν κόρακι ἐπιτίμιον ἔθηκεν ἱκανόν, poenam hanc imposuit, ut et latine redditum video.

l. 13. καθάπερ Ἀριστοτέλης εἶρηκεν ἐν τοῖς περὶ θηρίων. Testatur adeo hic locus scriptum fuisse ab Aristotele librum de bestiis venenatis. Potest hoc ita se habere; potest quoque esse glossema e margine hominis, qui de ζώων ἱστορίᾳ cogitabat.

In

In Historia animantium tamen nil de hoc occurrere video; morem tamen corvorum et fabulam narrant alii laudati jam ad Aeliani H. A. I, 47. *Corvum fitire solere per aliquod temporis spatium inter summos calores*, convenit; causa rei varie redditur. Plinius X, 12. f. 15. *Corvi ante solstitium generant, iidem aegrescunt sexagenis diebus, fiti maxime, antequam fici coquantur autumno*. Fabulam suaviter narravit Ovid. Fast. II, 243 - 266. Aliter eam ornavit Aelian. H. A. I, 47. ubi pro *hydro* in *segetem viridem incidit* corvus. Et iterum aliter auctor Ἱερευτικῶν c. 7. p. 176. illustratus docte a V. C. Schneidero p. 427. Oppiani; est ibi: *Corvus λαγνεύετο*, quod in ἐστραγγεύετο non bene mutare voluit Gesner. Poena enim ad ipsam λαγνειάν respicit, quia sequitur τὴν μίξιν. Est enim ex hoc auctore illustrandum, quod Hygin. P. A. II, 40. attulit: *ut Corvus bibere non possit, ideo quod guttur habeat pertusum illis diebus, ἐξηγνόμενου τοῦ ἀνδρεῶνος εὐθὺς μετὰ τὴν μίξιν αὐτοῖς*. Sagaciter suspicari video Hermannum p. 476. 7. quae de corvi valetudine narrantur, repetenda esse a plumis per hos dies mutatis.

I. 15. μνημόνευμα δώσων. Nisi fuit θήσων.

I. 17. post τὸν τε Ὑδρον utique καὶ τὸν Κόρακα excidit, ad quem spectat: *μὴ δυνάμενον πιεῖν καὶ μὴ προσελθεῖν* deest τῇ κρήνῃ aut simile quid. Schol. Germanici: *caudam autem Anguis Corvus appetit rostro, neque potest juxta accedere ut bibat*. Scilicet *caudam* rostro verberat Corvus, ne Anguis eum prohibeat accedere ad fontem: ut est in Hygino l. c.

Cap.

CVM ANTIADVERSIONIBVS IN ERATOSTH. XLV

Cap. XLII. *Procyon.*

l. 1. *Αὐτός ἐστιν.* Unde repente hoc pro *αὐτός*? Ad caput c. XXXII. οὐκ ἐστὶν ὁμοιοπαγὰ τοῦ κυνὸς in malam rucem sunt relegenda. Neq. font. ea in Schol. Arati 451. hinc transcripto cum illustratione. οὐκ ἐστὶν ὁμοιοπαγὰ τοῦ κυνὸς — quae sequuntur, hunde illata; nec leguntur in Schol. Germanici nec in Hygino; neque ea locum habebant nisi in alio libro, in quo XII. signa deinceps exposita sunt.

Cap. XLIII. *Planetae.*

Excidit principium capitis, quale est in Hygino P. A. II, 42. *Reliquum est nobis, de quinque tellis* (dicere) *quas complures ut erraticas, ita Graeci πλανήτας, dixerunt.*

p. 34. l. 4. 5. διὰ τὸ πρῶτον αὐτὸν διακοσμον ἰρίσαι τοῦ οὐρανοῦ. Est Thot, qui siderum descriptionem primus fecit. v. supr. ad c. XX. et XXXIV.

l. 7. ἐπισημασιῶν καιροὺς δείξαι v. ad cap. 23. *Ultima στίλβων δὲ καλεῖται — ποιῶν* sunt lacinia affluta.

Cap. XLIV. *Circulus laeueus.*

Mirum utique, Hyginum P. A. II, 43. ad Eratosthenem provocare, et *Mercurium* tamen *pro Hercule* memorare; quem alii omnes nominant: Factum tamen id esse errore viri docti festinantis in lectione Eratosthenis colligas e verbis Schol. Arati 467. ubi etiam Eratosthenes testis excitatus est:

est: Ἐρατοσθένης δὲ φησι: μυθικῶς αὐτὸν (τὸν γα-
λαξίαν) διηγούμενος, ὑπὸ τοῦ τῆς Ἑρας γάλακτος
γενέσθαι ἐκχυθέντος. ἤκουσε γὰρ παρὰ τοῦ Ἑ-
μοῦ, ὅτι οὐκ ἰδίος ἐστι. Excidit hic *Herculis* me-
moratio. Achilles Tatius utramque narratio-
nem habet Uranok p. 85. sed alteram ab interpo-
latore affutam.

l. 3. 4. εἰ μή τις αὐτῶν θηλάσει τὸν τῆς Ἑρας
μαστόν. Probabile fit, fuisse θηλάσει. quod et
Needham conjiciebat ad Geop. XI, 19. ubi eadem
res narratur.

l. 5. ὑπὸ τὴν γένεσιν haud dubie pro μετὰ τὴν
γένεσιν.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ
ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ
ΚΑΤΑΣΤΕΡΙΣΜΟΙ.

Ἄρκτος ἡ μεγάλη. Ι.

Ταύτην Ἡσιόδος φησι Λυκάονος θυγατέρα ἐν Ἀρκαδία οἰκεῖν, ἐλίσσθαι δὲ μετὰ Ἀρτέμιδος τὴν περὶ τὰς θήρας ἀγωγὴν ἐν τοῖς ὄρεσι ποιεῖσθαι, φθαρεῖσάν τε ὑπὸ Διὸς ἐμμεῖναι λανθάνουσαν τὴν θεόν. Φωραθῆναι δὲ ὕπερον, ἐπὶ τόκου ἤδη οὔσαν, ἐφθεῖσαν ὑπ' αὐτῆς λουομένην. ἐφ' ᾧ ὀργισθεῖσαν τὴν θεὸν ἀποθρεῖωσαι αὐτήν, καὶ οὕτως τεκεῖν, Ἄρκτον γενομένην, τὸν κληθέντα Ἀρκάδα. οὔσαν δ' ἐν τῷ ὄρει θηρευθῆναι ὑπὸ αἰπόλων τινῶν, καὶ παραδοθῆναι μετὰ τοῦ βρέφους τῷ Λυκάονι. μετὰ χρόνον δὲ τινα δέξαι εἰσελθεῖν εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄβατον ἱερὸν ἀγνοήσασαν τὸν νόμον ὑπὸ δὲ τοῦ ἰδίου υἱοῦ διωκόμενην καὶ τῶν Ἀρκάδων, καὶ ἀναιρεῖσθαι μέλλουσιν διὰ τὸν εἰρημένον νόμον, ὃ Ζεὺς διὰ τὴν

Δ

συγγέ-

συγγένειαν αὐτὴν ἐξείλετο, καὶ ἐν τοῖς ἄστροις αὐτὴν ἔθηκεν· Ἄρκτον δὲ αὐτὴν ἀνόμασε διὰ τὸ συμβεβηκὸς αὐτῇ σύμπτωμα. ἔχει δὲ ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ζ' αἰμαυρούς. ἐφ' ἑκατέρων ὠτίων β'. ἐπ' ὠμοπλατῶν λαμπρὸν α'. ἐπὶ τοῦ στήθους β'. ἐπὶ τῆς φάχεως λαμπρὸν α'. ἐπὶ σκέλεσιν (ἐμπροσθίοις β'.) ὀπισθίοις β'. ἐπ' ἄκρῳ τῷ ποδὶ β'. ἐπὶ τῆς κέρκου γ'. τοὺς πάντας κδ'.

Ἄρκτος ἢ Μικρά. 2.

Αὕτη ἐστὶν ἡ μικρὰ καλουμένη, προσηγορεύθη δὲ ὑπὸ τῶν πλείων Φοινίκη, ἐτιμήθη δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος· γνοῦσα δὲ ὅτι ὁ Ζεὺς αὐτὴν ἔφθειρεν, ἠγρίωσεν αὐτὴν· ὕπερον δὲ σεσωσμένη λέγεται δόξαν αὐτῇ περιθεῖναι, ἀντιθεῖσιν ἕτερον εἶδωλον ἐν τοῖς ἄστροις, ὥς τε δισσαὲς ἔχειν τιμὰς. Ἀγλαοσθένης δὲ ἐν τοῖς Ναξικοῖς φησι, τροφὸν γενέσθαι τοῦ Διὸς Κυνόσουραν, εἶναι δὲ μίαν τῶν Ἰθαίων νυμφῶν, ἀφ' ἧς ἐν μὲν τῇ πόλει τῇ καλουμένῃ Ἰσοῖς, τοῦνομα τοῦτο ἦν, ἣν οἱ περὶ Νικόστρατον ἔκτισαν, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ [δὲ] λιμένα, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ τόπον Κυνόσουραν κληθῆναι. Ἄρατος δὲ αὐτὴν καλεῖ Ἑλίκην, ἐκ Κρήτης οὔσαν, γενέσθαι δὲ Διὸς τροφόν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν οὐρανοῖς τιμῆς ἀξιοθεῖναι. ἔχει δὲ ἀστέρας, ἐπὶ μὲν ἐκάστης γωνίας τοῦ πλινθίου, λαμπρὸν α'. ἐπὶ δὲ τῆς κέρκου, λαμπροὺς γ'. τοὺς πάντας ζ'. ὑπὸ δὲ τὸν ἕτερον τῶν ἡγουμένων κα-
τώ-

ERATOSTHENIS CATASTERISMI. CAP. 2-4. 3

ώτερός ἐστιν ἄλλος ἀστήρ, ὃς καλεῖται πόλος, πε-
ὸν δοκεῖ ὁ πόλος εἶναι.

Δράκων. 3.

Οὗτός ἐστιν ὁ μέγας τε καὶ δι' ἀμφοτέρων τῶν
ῥακτῶν κείμενος· λέγεται δὲ εἶναι ὁ τὰ χρύσεια
ἡλα φυλάσσω, ὑπὸ δὲ Ἡρακλέους ἀναιρεθεῖς,
καὶ ἐν τοῖς ἀστροῖς τάξις ἐδόθη δι' Ἡραν, ἣ κα-
τέστησεν αὐτὸν ἐπὶ Ἑσπέρας, φύλακα τῶν μήλων.
εἰρεκίδης γάρ φησιν, ὅτε ἐγαμέιτο ἡ Ἡρα ὑπὸ
ἰός, φερόντων αὐτῇ τῶν θεῶν δῶρα, τὴν Γῆν ἐλ-
εῖν, φέρουσαν τὰ χρύσεια μῆλα· ἰδοῦσαν δὲ τὴν
Ἥραν θαυμάσας, καὶ εἰπεῖν, καταφυτεῦσαι εἰς
τὴν τῶν θεῶν κῆπον, ὃς ἦν παρὰ τῷ Ἀτλαντι. ὑπὸ
τῶν ἐκείνου παρθένων αἰεὶ ὑφαιρουμένων τῶν μή-
λων, κατέστησε φύλακα τὸν ὄφιν, ὑπερμεγέθη ὄν-
τα. μέγιστον δὲ ἔχει σημεῖον· ἐπικείται δὲ αὐτῷ
Ἡρακλέους εἰδῶλον, ὑπόμνημα τοῦ ἀγῶνος, Διὸς θέν-
τος, ἐναργέστατον τῇ σχηματοποιίᾳ. ἔχει δὲ ἀστέ-
ρας, ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς λαμπρούς γ'. ἐπὶ δὲ
τοῦ σώματος ἕως τῆς κέρκου ιβ'. παραπλησίους
ἀλλήλοις, διεσῶτας δὲ διὰ τῶν ἄρκτων. (τοὺς πάν-
τας ιε'.)

Ὁ ἐν γόνασιν. 4.

Οὗτός φησιν Ἡρακλῆς ἐστιν ὁ ἐπὶ τοῦ ὄφους
εἰρηκώς. ἐναργῶς δὲ ἔστηκε τό τε ῥόπαλον ἀνα-
ετακώς, καὶ τὴν λεοντὴν περιειλημμένος. λέγε-
ται

ται δὲ, ὅτε ἐπὶ τὰ χρύσεια μήλα ἐπορεύθη, τὸν ὄφιν τὸν τεταγμένον φύλακα ἀνελεῖν. ἦν δὲ ὑπὸ Ἑρας δι' αὐτὸ τοῦτο τεταγμένος, ὅπως ἀνταγωνίζηται τῷ Ἑρακλεῖ· ὅθεν ἐπιτελεσθέντος τοῦ ἔργου μετὰ κινδύνου, ἄξιον ὁ Ζεὺς κρίνας τὸν ἄθλον μνήμης, ἐν τοῖς ἄστροις ἔθηκε τὸ εἶδωλον. ἔσι δὲ ὁ μὲν ὄφιν μετέωρον ἔχων τὴν κεφαλὴν, ὁ δ' ἐπιβεβηκὼς αὐτῷ, τεθεικὼς τὸ ἐν γόνυ, τῷ δ' ἐτέρῳ ποδὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιβαίνων, τὴν δὲ δεξιὰν χεῖρα ἐκτείνων, ἐν ἣ τὸ ῥόπαλον ὡς παίσων, τῇ δ' ἐυωνύμῳ χειρὶ τὴν λεοντὴν περιβεβλημένος. ἔχει δ' ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, λαμπρὸν α'. βραχιόνος δεξιοῦ λαμπρὸν α'. ἐφ' ἐκατέρων ὤμων λαμπρὸν α'. ἐπ' ἄκρας χειρὸς α'. ἐφ' ἐκατέρας λαγόνος α'. λαμπρότερον δὲ τὸν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς. δεξιοῦ μηροῦ β'. γόνατος α'. καμπῆς α'. κνήμης β'. ποδὸς α'. ὑπὲρ τὴν δεξιὰν χεῖρα α'. ὅς καλεῖται ῥόπαλον. ἐπὶ τῆς λεοντῆς δ'. τοὺς πάντας ιθ'.

Σ τ έ φ α ν ο ς . 5.

Οὗτος λέγεται ὁ τῆς Ἀριάδνης Διόνυσος δὲ αὐτὴν εἰς τὰ ἄστρα ἔθηκεν, ὅτε τοὺς γάμους οἱ θεοὶ ἐν τῇ καλουμένῃ Δία ἐποίησαν. ᾧ πρώτῳ ἡ νύμφη ἐξεφανώσατο παρὰ Ὠρῶν λαβούσα καὶ Ἀφροδίτης. Ἡφαίστου δὲ ἔργον εἶναι φασι, ἐκ χρυσοῦ πυρώδους καὶ λίθων Ἰνδικῶν. Ἰσορεῖται δὲ καὶ διὰ τούτου τὸν Θησέας σεσῶσθαι ἐκ τοῦ λαβυ-
ρίν-

ρίνθου, φέγγος ποιούντος· Φασὶ καὶ τὸν πλόκαμον ταύτης, εἶναι τὸν φαινόμενον ἐπὶ τῆς κέρκου τοῦ λέοντος. ἔχει δὲ ἀστέρας ὁ σέφανος ἑννέα, κύκλω κειμένους, ὧν εἰσι λαμπροὶ οἱ κατὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφως τοῦ διὰ τῶν Ἀρκτων.

Ὁ Φιούχος. 6.

Οὗτός ἐστιν ὁ ἐπὶ σκορπίου ἐσηκώς, ἔχων ἐν ἀμφοτέραις χερσὶ τὸν ὄφιν. λέγεται δὲ εἶναι Ἀσκληπίος, ὃν Ζεὺς, χαρίζομενος Ἀπόλλωνι, εἰς τὰ ἄστρα ἀνήγαγε. τοῦτον τέχνη ἰατρικὴ χρώμενον, ὡς καὶ τοὺς ἤδη τεθνηκότας ἐγείρειν· ἐν οἷς καὶ Ἰππόλυτον ἔσχατον τοῦ Θησέως· καὶ τῶν θεῶν δυσχερῶς τοῦτο φερόντων, εἰ αἱ τίμαί καταλυθῆσονται αὐτῶν, τηλικαῦτα ἔργα Ἀσκληπιοῦ ἐπιτελοῦντος, λέγεται τὸν Δία ὀργισθέντα κεραυνοβολῆσαι τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, εἶτα διὰ τὸν Ἀπόλλωνα τοῦτον εἰς τὰ ἄστρα ἀναγαγεῖν. ἔχει δὲ ἐπιφάνειαν ἰκανὴν, ἐπὶ τοῦ μεγίστου ἄστρου, λέγω δὴ τοῦ σκορπίου, εὐσήμῳ τῷ τύπῳ φαινόμενος. ἔχει δὲ ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαμπρὸν α. ἐφ' ἑκατέρων ὤμων λαμπρὸν α. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς γ. ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς δ. ἐφ' ἑκατέρων ἰσχίων α. ἐφ' ἑκατέρων γονάτων α. τὸν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ (ποδὸς) λαμπρὸν α. τοῦ δὲ ὄφως ἐπ' ἄκρας κεφαλῆς β. τοὺς πάντας ιζ'.

Σκορπίος. 7.

Οὗτος διὰ τὸ μέγεθος εἰς δύο δωδεκατημόρια διαιρεῖται· καὶ τὸ μὲν ἐπέχουσιν αἱ χηλαί, θάτερον δὲ τὸ σῶμα καὶ τὸ κέντρον. τοῦτόν φασιν ἐποίησεν Ἄρτεμις ἀναδοθῆναι τῆς Κολώνης τῆς Χίου νήσου, καὶ τὸν Ὠρίωνα πληῖσαι, καὶ οὕτως ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ ἐν κυνηγεσίᾳ ἀκόσμως αὐτὴν ἐβιάσατο. ὃν Ζεὺς ἐν τοῖς λαμπροῖς ἔθηκε τῶν ἀσέρων, ἵν' εἰδῶσιν οἱ ἐπιγινόμενοι ἄνθρωποι τὴν ἰσχύν τε αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν. ἔχει δὲ ἀσέρας ἑφ' ἐκάτερας χηλῆς δύο· ὧν εἰσιν οἱ μὲν πρῶτοι μεγάλαι, οἱ δὲ δεύτεροι ἀμαυροί· ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου, λαμπροὺς γ'. ἐπὶ τῆς κοιλίας β'. ἐπὶ τῆς κερκου ε'. ἐπὶ τοῦ κέντρου δ'. περηγεῖται μὲν αὐτοὺς πάντων φαιδρότερος ὢν, ὁ ἐπὶ τῆς βορείας χηλῆς λαμπρὸς ἀστὴρ· (τοὺς πάντας ιθ'.)

Ἄρκτοφύλαξ. 8.

Περὶ τούτου λέγεται, ὅτι Ἀρκάς ἐσιν ἐκ Καλλιστοῦς καὶ Διὸς γεγονώς, ὃν κατακόψας Λυκάων, ἐξένισε τὸν Δία παραθεῖς ἐπὶ τράπεζαν· ὅθεν ἐκείνην μὲν ἀνατρέπει· ἀφ' οὗ ἡ Τραπεζοὺς καλεῖται πόλις. τὴν δὲ οἰκίαν αὐτοῦ κεραυνοῖ, τῆς ὠμότητος αὐτὸν μυσαχθεῖς, τὸν δὲ Ἀρκάδα πάλιν συμπλάσας, ἔθηκεν ἄρτιον, καὶ ἐν τοῖς ἀστροῖς ἀνήγαγεν. ἔχει δὲ ἀσέρας, ἐπὶ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς β'. οἱ οὐ δύουσι, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς λαμπρόν

πρὸν α'. ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων λαμπρὸν α'. ἐπὶ τῶν μασῶν ἑκατέρων α'. λαμπρὸν τὸν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ καὶ ὑπ' αὐτὸν α'. ἀμαυρόν καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος λαμπρὸν α'. ἀνὰ μέσον τῶν γονάτων α'. λαμπρότατον, ὅς δὴ Ἀρκτοῦρος καλεῖται· ἐφ' ἑκατέρω ποδὶ λαμπρὸν α'. (τοὺς πάντας ιδ'.)

Π α ρ θ έ ν ο ς . 9 .

Ταύτην Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ εἶρηκε θυγατέρα Διὸς καὶ Θέμιδος, καλεῖσθαι δὲ αὐτὴν Δίκην· λέγει δὲ καὶ Ἄρατος, παρὰ τούτου λαβὼν τὴν ἰσορίαν· ὡς οὖσα πρότερον ἀθάνατος, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς σὺν τοῖς ἀνθρώποις ἦν, καὶ ὅτι δίκην αὐτὴν ἐκάλουν. μετασάντων δὲ αὐτῶν, καὶ μηκέτι τὸ δίκαιον συντηρούντων, οὐκέτι σὺν αὐτοῖς ἦν, ἀλλ' εἰς τὰ ὄρη ὑπεχώρει. εἴτα σάσεων καὶ πολέμων αὐτοῖς ὄντων, διὰ τὴν παντελεῖαν αὐτῶν ἀδικίαν, ἀπομίσθασαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν· λέγονται δὲ καὶ ἕτεροι λόγοι περὶ αὐτῆς πλεῖστοι. οἱ μὲν γὰρ αὐτὴν φασιν εἶναι Δήμητραν, διὰ τὸ ἔχειν σάχυν· οἱ δὲ Ἴσιν· οἱ δὲ Ἀταργάτιν· οἱ δὲ Τύχην, διὸ καὶ ἀκέφαλον αὐτὴν σχηματίζουσιν. ἔχει δὲ ἀσέρας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α'. ἀμαυρόν. ἐν ἑκατέρῳ ὤμῳ α'. ἐν πτέρυγι ἑκατέρα β'. ὁ δ' ἐν τῇ δεξιᾷ πτέρυγι τοῦ τε ὤμου καὶ τοῦ ἄκρου τῆς πτέρυγος, Προτρυγητὴς καλεῖται· ἐπ' ἀγκῶνος ἑκατέρου α'. ἐπὶ χειρὸς ἄκρας ἑκατέρας α'. ὁ δ' ἐπὶ τῆς εὐωνύμου

λαμπρὸς, καλεῖται ζάχους. ἐπὶ τῆς πέξης τοῦ
χιτῶνος ἀμαυροῦς ε'. ἐφ' ἑκατέρου ποδὸς α'. τοὺς
πάντας ιθ'.

Δίδυμοι. 10.

Οὗτοι λέγονται Δίοσκουροι εἶναι. ἐν δὲ τῇ Λα-
κανικῇ τραφέντες ἐπιφάνειαν ἔσχον, Φιλαδελφία
δὲ ὑπερήνεγκαν πάντας. οὔτε γὰρ περὶ ἀρχῆς,
οὔτε περὶ ἄλλου τινὸς ἤρισαν. μνήμην δὲ αὐτῶν
Ζεὺς θέσθαι βουλόμενος τῆς κοινότητος, διδύμους
ὀνομάσας, εἰς τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρους ἔστησεν ἐν τοῖς
ἄστρσι. ἔχουσι δὲ αἰτέρας, ὁ μὲν ἐποχούμενος τοῦ
καρκίνου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α'. λαμπρὸν. [ἐπ' ὤμου
ἑκατέρου λαμπρὸν α'. ἐπὶ δεξιῷ ἀγκῶνος α'. ἐπὶ
δεξιᾷ χειρὸς α'.] ἐφ' ἑκατέρῳ γόνατι α'. ὁ δ' ἐχό-
μενος ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἓνα λαμπρὸν. ἐπ'
ἀριστερῷ ὤμῳ λαμπρὸν α'. ἐπὶ μασθῶ ἑκατέρῳ α'.
ἐπὶ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος α'. ἐπ' ἄκρας χειρὸς α'. ἐπὶ
ἀριστερῷ γόνατι α'. ἐπὶ ἑκατέρῳ ποδὶ α'. ὑπὸ τὸν
ἀριστερὸν πόδα α'. ὃς καλεῖται πρόπους (τοὺς πάν-
τας ιζ').

Καρκῖνος. Ὅνοι καὶ Φάτνη. 11.

Οὗτος δοκεῖ ἐν τοῖς ἄστροις τεθῆναι δι' Ἡραν,
ὅτι μόνος, Ἡρακλεῖ τῶν ἄλλων συμμαχοῦντων, ὅτε
τὴν Ὑδραν αἰνῆρει, ἐκ τῆς λίμνης ἐκπηδήσας ἔθα-
κεν αὐτοῦ τὸν πόδα, καθάπερ φησὶ Παύσασις ἐν
Ἡρα.

Ἡρακλεία. θυμωθεῖς δ' ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ τῷ πο-
 δι συνθλάσαι αὐτόν. ὅθεν μεγάλης τιμῆς τετύχη-
 κε καταριζομένης ἐν τοῖς β'. ζώδιοις. καλοῦν-
 ται δὲ τινες αὐτῶν ἄστερες ἄνοι, οὓς Δίονυσος ἀνή-
 γαγεν εἰς τὰ ἄστρα. ἔστι δὲ αὐτοῖς καὶ Φάτιη πα-
 ρώσημον, ἥ δὲ τούτων ἰσορία αὕτη.

Ὅτε ἐπὶ Γίγαντας ἐστρατεύοντο οἱ θεοί, λέγε-
 ται Δίονυσον καὶ Ἡφαιστον καὶ Σατύρους ἐπὶ ὄναι
 πορεύεσθαι. οὕτω δὲ ὁρωμένων αὐτοῖς τῶν γιγάν-
 των, πλησίον ὄντες ἀγκήθησαν οἱ ἄνοι· οἱ δὲ Γίγαν-
 τες ἀκούσαντες τῆς φωνῆς ἔφυγον. διὸ ἐτιμήθη-
 σαν ἐν τῷ καρκίνῳ εἶναι ἐπὶ δυσμάς. ἔχει δὲ ὁ
 καρκίνος ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἄστρας λαμπροὺς β'. οὗ-
 τοί εἰσιν οἱ ἄνοι· τὸ δὲ νεφέλιόν ἐστιν ἡ ἐν αὐτῷ ὁρω-
 μένη Φάτιη, παρ' ἣ δοκοῦσιν ἐσάναι. ἔχει δὲ ἐπὶ
 τοῖς δεξιοῖς ποσὶν, ἐφ' ἑκατέρῳ ἓνα λαμπρὸν, ἐπὶ
 δὲ τοῖς ἀριστεροῖς τοῦ πρώτου β' λαμπροὺς, καὶ
 ἐπὶ τοῦ δευτέρου, καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου, ὁμοίως ἐπ'
 ἄκρας αὐτοῦ τετάρτου· ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ ἐπὶ
 τῆς χελῆς τῆς δεξιᾶς γ'. ὁμοίως μεγάλους ἐπὶ τῆς
 ἀριστερᾶς χελῆς (β') οἱ πάντες ιζ'.

Λ ε ω ν. 12.

Οὗτός ἐστι μὲν τῶν ἐπιφανῶν ἄστρων· δοκεῖ
 δ' ὑπὸ Διὸς τιμηθῆναι τοῦτο τὸ ζώδιον διὰ τὸ τῶν
 τετραπόδων ἡγεῖσθαι. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι Ἡρα-
 κλέους πρῶτος αἶθλος ἦν εἰς τὸ μνημονευθῆναι. Φι-

λοδοξῶν γὰρ μόνον τοῦτον οὐχ ὅπλοισ ἀνείλεν, ἀλλὰ συμπλακείς ἀπέπνιξε. λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ Πείσανδρος ὁ Ῥόδιος, ὅτι καὶ τὴν δορὰν αὐτοῦ ἔσχεν, ὥς ἐνδεζον πεποικηώς. οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ ὑπ' αὐτοῦ Φονευθεὶς. ἔχει δὲ ἀτέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γ'. ἐπὶ τοῦ στήθους β'. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς λαμπρὸν α'. ἐπὶ μέσης (κοιλίας) α'. ὑπὸ τὴν κοιλίαν α'. ἐπὶ τοῦ ἰσχίου α'. ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου γόνατος α'. ἐπὶ ποδὸς ἄκρου λαμπρὸν α'. ἐπὶ τοῦ τραχήλου β'. ἐπὶ τῆς ῥάχιδος γ'. ἐπὶ μέσης τῆς κέρκου α'. ἐπ' ἄκρας, λαμπρὸν α'. ἐπὶ τῆς κοιλίας, α'. ὁρῶνται δὲ ὑπὲρ αὐτὸν ἐν τριγώνῳ κατὰ τὴν κέρκον ἀμαυροὶ ἑπτὰ, οἱ καλοῦνται πλόκαμοι Βερενίκης Ἐυεργέτιδος (τοὺς πάντας ιθ').

Ἡ ν ἰ ο χ ο ς. 13.

Οὗτός ἐστιν Ἐριχθόνιος, ἐξ Ἥφαιστου καὶ Γῆς γενόμενος· τοῦτον λέγουσιν, ὅτε ὁ Ζεὺς εἶδεν πρῶτον ἐν ἀνθρώποις ἄρμα ζεύζαντα ἵππων, θαυμάσας, ὅτι τῇ τοῦ ἡλίου ἀντίμιμον ἐποιήσατο διφρεῖαν, ὑποζεύξας ἵππους λευκοὺς. πρῶτόν τε Ἀθηνᾶς πομπὴν ἤγαγεν ἐν ἀκροπόλει· καὶ ἐποιήσατο πρὸς τούτοις ἐπιφανῆ τὴν θυσίαν αὐτῆς σεμνύων. λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς γενέσεως αὐτοῦ τὸν τρόπον τοῦτον. Ἥφαιστον ἐρασθέντα Ἀθηνᾶς, βούλεσθαι αὐτῇ μιγῆναι· τῆς δὲ ἀποσρεφομένης, καὶ τὴν παρθενίαν μᾶλλον αἰρουμένης, ἐν τινὶ τόπῳ
τῆς

τῆς Ἀττικῆς κρύπτεσθαι, ὃν λέγουσι καὶ ἀπ' ἐκείνου προσαγορευθῆναι Ἡφαίσιον· ὃς δόξας αὐτὴν κρατήσειν καὶ ἐπιθέμενος, πληγείς ὑπ' αὐτῆς τῷ δόρατι, ἀφῆκε τὴν ἐπιθυμίαν, φερομένης εἰς τὴν γῆν τῆς σποράς· ἐξ ἧς γεγενῆσθαι λέγουσι παῖδας, ὃς ἐκ τούτου Ἐριχθόνιος ἐκλήθη. καὶ αὐξηθεὶς τοῦθ' εὖρε, καὶ ἐθαυμάσθη, ἀγωνιστὴς γενόμενος. ἦγαγε δὲ ἐπιμελῶς τὰ Παναθηναῖα, καὶ ἅμα Ἡνίοχον ἔχων παραβάτην, ἀσπίδιον ἔχοντα, καὶ τριλοφίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. ἀπ' ἐκείνου δὲ κατὰ μίμησιν ὁ καλούμενος ἀποβάτης. ἐσχημάτισαί δ' ἐν τούτῳ ἡ αἶξ καὶ οἱ ἔριφοι. Μουσαῖος γάρ φησι, Δία γεννώμενον ἐγχειρισθῆναι ὑπὸ Ῥέας Θέμιδι. Θέμιν δὲ Ἀμαλθεῖα δαῦναι τὸ βρέφος. τὴν δὲ, ἔχουσαν αἶγα, ὑποθεῖναι, τὴν δ' ἐκθρέψαι Δία· τὴν δὲ αἶγα εἶναι Ἡλίου θυγατέρα, φοβεράν οὕτως, ὥς τε τοὺς κατὰ Κρόνον θεοὺς βδελυττομένους τὴν μορφήν τῆς παιδός, ἀξιῶσαι Γῆν κρύψαι αὐτὴν ἐν τινὶ τῶν κατὰ Κρήτην ἄντρων. καὶ ἀποκρυψαμένην ἐπιμελειαν αὐτῆς τῇ Ἀμαλθεῖα ἐγχειρίσαι· τὴν δὲ τῷ ἐκείνης γάλακτι τὸν Δία ἐκθρέψαι. ἐλθόντος δὲ τοῦ παιδὸς εἰς ἡλικίαν, καὶ μέλλοντος Γίγασι πολεμεῖν, οὐχ ἔχοντος δὲ ὅπλα, θεσπισθῆναι αὐτῷ τῆς αἰγὸς τῇ δορᾷ ὅπλῳ χρῆσασθαι, διὰ τε τὸ ἄτρωτον αὐτῆς καὶ φοβερόν, καὶ διὰ τὸ εἰς μέσσην τὴν ῥάχιν Γοργόνης πρόσωπον ἔχειν. ποιήσαντες δὲ ταῦτα τοῦ Διὸς, καὶ τῇ τέχνῃ φανέντος διπλα-

διπλασίενος, τὰ ὅσα δὲ τῆς αἰγὸς καλύψαντος ἄλλη δορᾷ, καὶ ἔμφυχον αὐτὴν καὶ ἀθάνατον κατασκευάσαντος, αὐτὴν μὲν Φασιν ἄστρον οὐράνιον κατασκευάσαι· τινὲς δὲ Φασι Μυρτίλον ὀνόματι τὸν ἡνίοχον εἶναι, τὸν ἐξ Ἑρμοῦ γεγονότα. ἔχει δὲ ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α'. ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων α'. ὧν τὸν μὲν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ λαμπρόν, ὃς καλεῖται αἶξ. ἐφ' ἑκατέρου ἀγκῶνς α'. (ἐπὶ δεξιᾷς χειρὸς α'.) ἐπ' ἀριστερᾷς χειρὸς β'. οἱ δὲ καλοῦνται ἔριφοι· τοὺς πάντας ἐκτῶ.

Τ α ὕ ρ ο ς. 14.

Οὗτος λέγεται ἐν τοῖς ἄστροις τεθῆναι, διὰ τὸ Ἑυρώπην ἀγαγεῖν ἐκ Φοινίκης εἰς Κρήτην, διὰ τοῦ πελάγους, ὡς Ἑυριπίδης Φησὶν ἐν τῷ Φρίξῳ· χάριν δὲ τούτου ἐν τοῖς ἐπιφανεστάτοις ἐστὶν ὑπὸ Διὸς τιμηθεῖς. ἕτεροι δὲ Φασι βοῦν εἶναι τῆς Ἰοῦς μίμημα, χάριν δὲ ἐκείνης ὑπὸ Διὸς ἐτιμήθη τὸ ἄστρον. τοῦ δὲ ταύρου τὸ μέτωπον σὺν τῷ προσώπῳ αἱ Ὑάδες καλούμεναι περιέχουσι, πρὸς δὲ τῇ ἀποτομῇ τῆς ῥάχεως, ἡ Πλειάς ἐστιν, ἀστέρας ἔχουσα ἐπτά, διὰ καὶ ἐπτάστερος καλεῖται· οὐχ ὄρῶνται δὲ εἰ μὴ ἐξ, ὃ δὲ ἑβδομος ἀμαυρὸς ἐστὶ σφόδρα. ἔχει δὲ ταῦρος ἀστέρας ζ'. ὃς δὲ ὑπεναντία ἔρπει κατ' ἑαυτὸν ἔχων τὴν κεφαλὴν· ἐφ' ἑκατέρων δὲ τῶν κέρατων, ἐπὶ τῆς ἐκφύσεως, α'. ὧν λαμπρότερος ὁ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾷς· ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὀφθαλμῶν α'. ἐπὶ τοῦ

τοῦ μυκτῆρος α'. ἐφ' ἐκατέρων τῶν ὤμων, α'. οὗτοι Ὑάδες λέγονται. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ γόνατος τοῦ ἐμπροσθίου α'. ἐπὶ τῶν χηλῶν α'. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ γόνατος α'. ἐπὶ τραχήλου β'. ἐπὶ τῆς ῥάχεως γ'. τὸν ἔσχατον λαμπρὸν, ὑπὸ τὴν κοιλίαν ἕνα. ἐπὶ τοῦ στήθους λαμπρὸν α'. τοὺς πάντας ἡ.

Κ η φ ε υ ς. 15.

Οὗτος ἐν τάξει τέτακται τέταρτος, ὁ δ' ἀρκτικός κύκλος αὐτὸν ἀπολαμβάνει ἀπὸ ποδῶν ἕως στήθους, τὸ δὲ λοιπὸν εἰς τὸ ἀνα μέσον πίπτει αὐτοῦ, τοῦ τε ἀρκτικοῦ καὶ θερικοῦ τροπικοῦ. ἦν δὲ ὡς Ἐυριπίδης Φησίη, Αἰθίοπαν βασιλεὺς, Ἀνδρομέδας δὲ πατήρ· τὴν δ' αὐτοῦ θυγατέρα δοκεῖ παραθεῖναι τῷ κῆτει βορὰν, ἣν Περσεὺς ὁ Διὸς διέσωσε, δι' ἣν καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ἀστροῖς ἐτέθη, Ἀθηναῖς γνώμη. ἔχει δ' ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαμπροὺς β'. ἐφ' ἐκατέρων ὤμων α'. καὶ ἐπὶ χειρῶν ἐκατέρων α'. ἐπ' ἀγκῶνων ἐκατέρων α'. ἐπὶ ζώνης γ' λοξοὺς ἀμαυροὺς. ἐπὶ κοιλίας μέσης λαμπρὸν α'. ἐπὶ δεξιᾷ λαγόνος, α'. ἐπὶ γόνατος α'. ἐπὶ ποδὸς ἄκρου α'. (τοὺς πάντας ιε'.)

Κ α σ σ ι ἑ π ε ι α. 16.

Ταύτην ἰσορεῖ Σοφοκλῆς, ὁ τῆς τραγωδίας ποιητής, ἐν Ἀνδρομέδᾳ, ἐρίσασαν περὶ κάλλους ταῖς Νηρηΐσιν, εἰσελθεῖν εἰς τὸ σύμπτωμα, καὶ Ποσειδῶνα

δῶνα διαφθεῖραι τὴν χώραν, κῆτος ἐπιπέμψαντα, δι' ἣν (αἰτίαν) πρόκειται τῷ κῆτει ἡ θυγάτηρ οἰκειώς. ἐσχημάτισαι δὲ ἐγγὺς ἐπὶ δίφρου καθήμενη. ἔχει δ' ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαμπρὸν α'. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος ἀμαυρὸν α'. ἐπὶ τῆς χειρὸς α'. ἐπὶ γόνατος α'. ἐπὶ ποδὸς ἄκρου α'. ἐπὶ στήθους α' ἀμαυρὸν. ἐπ' ἀριστεροῦ μηροῦ λαμπρὸν α'. ἐπὶ γόνατος α' λαμπρὸν. ἐπὶ τοῦ πλινθίου α'. ἐπὶ τῆς τοῦ δίφρου οὗ κάθηται ἐκάστης γωνίας α'. (τοὺς πάντας ιγ.)

Ἄνδρομέδα. 17.

Αὕτη κεῖται ἐν τοῖς ἄστροις, διὰ τὴν Ἀθηναῖν, τῶν Περσέως ἀθλῶν ὑπόμνημα, διατεταμένη τὰς χεῖρας, ὡς καὶ προσετέθη τῷ κῆτει. ἀνθ' ὧν σωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Περσέως, οὐχ εἴλετο τῷ πατρὶ συμμένειν, οὐδὲ τῇ μητρὶ, ἀλλ' αὐθαίρετος, εἰς τὸ Ἄργος ἀπῆλθε μετ' ἐκείνου, εὐγενές τι φρονήσασα. λέγει δὲ καὶ Ἐυριπίδης σαφῶς ἐν τῷ περὶ αὐτῆς γεγραμμένῳ δράματι. ἔχει δὲ ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαμπρὸν α'. ἐφ' ἑκατέρου ὤμου α'. ἐπὶ δεξιῷ ποδὸς β'. ἐπ' ἀριστεροῦ α'. ἐπὶ τοῦ δεξιῷ ἀγκῶνος α'. ἐπ' ἄκρας τῆς χειρὸς λαμπρὸν α'. ἐπὶ τῆς ζώνης γ'. ὑπὸ τὴν ζώνην δ'. ἐφ' ἑκατέρου γόνατος λαμπρὸν α'. ἐπὶ τοῦ δεξιῷ ποδὸς α'. ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ β'. (τοὺς πάντας κ.)

ἵππος.

Ἰ π π ο ς. 18.

Τούτου μόνου τὰ ἔμπροσθεν φαίνεται ἕως ὀμφαλοῦ. Ἄρατος μὲν οὖν φησι τὸν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος εἶναι ποιήσαντα κρήνην τῇ ὀπλῇ, ἀφ' οὗ καλεῖσθαι Ἰππουκρήνην. ἄλλοι δὲ τὸν Πήγασον εἶναί φασι τὸν εἰς τὰ ἄστρα ἀναπτάντα, ὕπερον τῆς Βελλεροφόντου πτώσεως. διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν πτέρυγας, ἀπίθανον δοκεῖ τισι ποιεῖν τὸν λόγον. Ἐυριπίδης δὲ φησι Μελανίππην εἶναι τὴν τοῦ Χείρωνος θυγατέρα, ὑπ' Ἀιόλου δὲ ἀπατηθεῖσαν Φθαρεῖναι, καὶ διὰ τὸν ὄγκον τῆς γαστρός φυγεῖν εἰς τὰ ὄρη· καὶ κεῖ ὠδινούσης αὐτῆς τὸν πατέρα ἐλθεῖν κατὰ ζήτησιν, τὴν δ' εὗξασθαι καταλαμβανομένην, πρὸς τὸ μὴ γνωσθῆναι, μεταμορφωθῆναι, καὶ γενέσθαι ἵππον. Διὰ γοῦν τὴν εὐσέβειαν αὐτῆς τε καὶ τοῦ πατρὸς, ὑπ' Ἀρτέμιδος εἰς τὰ ἄστρα τεθῆναι, ὅθεν τῷ Κενταύρῳ οὐχ ὀρατή ἐστὶ. Χείρων γὰρ λέγεται εἶναι ἐκεῖνος. τὰ δὲ ὀπίσθια μέρη αὐτῆς ἀφανῆ ἐσι, πρὸς τὸ μὴ γινώσκεισθαι θήλειαν οὔσαν. ἔχει δὲ ἀτέρας ἐπὶ τοῦ προσώπου β' αἰμαυροὺς· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α'. ἐπὶ τῆς σιαγόνος α'. ἐφ' ἑκατέρῳ ὠτίῳ αἰμαυρὸν α'. ἐπὶ τῷ τραχήλῳ δ'. ὦν τὸν πρὸς τῇ κεφαλῇ λαμπρότερον. ἐπὶ τοῦ ὤμου α'. ἐπὶ στήθους α'. ἐπὶ ῥάχεως α'. ἐπ' ὀμφαλοῦ ἔσχατον λαμπρὸν α'. ἐπ' ἑμπροσθίων γονάτων β'. ἐφ' ἑκατέρας ὀπλῆς α'. (τοὺς πάντας ιή.)

Κριός.

Κ ρ ι ό ς. 19.

Οὗτος ὁ Φρίξον διακομίσας καὶ Ἑλλην. ἄφθι-
 τος δὲ ὢν, ἐδόθη αὐτοῖς ὑπὸ Νεφέλης τῆς μητρός.
 εἶχε δὲ χρυσὴν δορὰν, ὡς Ἡσίοδος καὶ Φερεκύδης
 εἰρήκασι. Διακομίζων δ' αὐτοὺς κατὰ τὸ γενώτα-
 τον τοῦ πελάγους, τοῦ ἀπ' ἐκείνης κληθέντος Ἑλ-
 λησπόντου, ἔρριψεν αὐτὴν καὶ τὸ κέρασ ἀπολέ-
 σας. Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἑλλην, καὶ μιχθεὶς,
 ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παίωνα· τὸν δὲ
 Φρίξον εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον σωθέντα πρὸς Αἰή-
 την διεκόμισεν, ᾧ καὶ ἐν Διὸς ἔδωκε τὴν χρυσὴν
 δορὰν, ὅπως μνημόσυνον ἔχῃ. αὐτὸς δὲ εἰς τὰ ἄστρο
 ἀπῆλθεν, ὅθεν ἀμαυρότερον φαίνεται. ἔχει δὲ ἀτέ-
 ρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α'. ἐπὶ τῶν μυκτῆρων γ'. ἐπὶ
 τοῦ τραχήλου β'. ἐπ' ἄκρου ἐμπροσθίου ποδὸς λαμ-
 πρὸν α'. ἐπὶ ῥάχεως δ'. ἐπὶ κέρκου α'. ὑπὸ τὴν κοι-
 λίαν γ'. ἐπὶ τοῦ ἰσχίου α'. ἐπ' ἄκρου (ἐκατέρου)
 ὀπισθίου ποδὸς α'. τοὺς πάντας ιη'.

Δ ε λ τ ω τ ό ν. 20.

Τοῦτό ἐστιν ὑπὲρ μὲν τὴν κεφαλὴν τοῦ κριοῦ κεί-
 μενον· λέγεται δὲ ἐκείνου ἀμαυρότερον εἶναι· ἔυση-
 μον δὲ τὸ γραῖμμα ἐπ' αὐτοῦ κεῖσθαι ἀπὸ Διὸς,
 πρῶτον ἐρμηνευθέντος ὅς τὸν Διάκισμον τῶν ἄστρον
 ἐποίησατο. Φασὶ δὲ τινες καὶ τὴν τῆς Αἰγύπτου
 θέσιν ἐκ τοῦ ἐν τοῖς ἄστροις εἶναι τριγώνου, καὶ τὸν
 Νεῖλόν τοιαύτην περιοχὴν ποιήσασθαι τῆς χώρας,
 ἅμα

ἅμα τὴν ἀσφάλειαν αὐτῇ ποριζόμενον, εἰς δὲ τὸν σπόρον εὐμαρεστέραν ποιούμενον, καὶ εἰς τὴν τῶν καρπῶν ἀνακομιδὴν εὐχέριαν ὥρων ἐσόμενον. ἔχει δ' ἀσέρας γ'. ἐφ' ἐκάστῃ τῶν ῥωνιῶν λαμπρούς.

Ἰ χ θ ύ ς ς. 21.

Οὗτοί εἰσι τοῦ μεγάλου Ἰχθύος ἔκγονοι, περὶ οὗ τὴν ἱστορίαν ἀποδώσομεν σαφέστερον, ὅταν ἐπ' αὐτῷ ἔλθωμεν· τούτων δὲ ἐκάτερος κεῖται ἐν ἐκατέρῳ μέρει διαλλάσσω· ὁ μὲν γὰρ βόρειος, ὁ δὲ νότιος καλεῖται. ἔχουσι δὲ σύνδεσμον ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου ποδὸς τοῦ Κριού. ἔχει δὲ ἀσέρας ὁ μὲν βόρειος, ιβ'. ὁ δὲ νότιος, ιε'. τὰ δὲ λῖνον αὐτῶν, ᾧ συνίχονται, ἔχει ἀσέρας, ἐπὶ τοῦ βορείου γ'. ἐπὶ τοῦ νοτίου γ'. πρὸς ἀνατολὰς γ'. ἐπὶ τοῦ συνδέσμου γ'. οἱ πάντες τῶν δύο ἰχθύων καὶ τοῦ συνδέσμου, ἀσέρες λθ'.

Π ε ρ σ ε ύ ς. 22.

Περὶ τούτου ἱστορεῖται, ὅτι ἐν ταῖς ἀστροῖς ἐτέθη διὰ τὴν θέξαν· τῇ γὰρ Δανάῃ ὡς χρυσὸς μιγείς ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν αὐτόν. ὑπὸ δὲ τοῦ Πολυδέκτου ἐπέμφθη εἰς Γοργόνας, τὴν τε κυνὴν ἔλαβε παρ' Ἑρμοῦ καὶ τὰ πέδιλα, ἐν οἷς διὰ τοῦ αἵρος ἐποιεῖτο τὴν πορείαν. δοκεῖ δὲ καὶ ἄρπην παρ' Ἡφαίστου λαβεῖν ἐξ ἀδάμαντος, ὡς Αἰσχύλος ἐν Φορκύσι φησὶν, ὁ τῶν τραγωδῶν ποιητής. Φορκύδας Γραίας εἶχον περὶ φυλακὰς αἱ Γοργόνες. αὗται δὲ ἓνα εἶχον ὀφθαλμόν, καὶ τοῦτον ἀλλήλαις ἐδίδσαν κατὰ φυλακὴν· τηρή-

σας δ' ὁ Περτεὺς ἐν τῇ παραδόσει, λαβὼν ἐρρίψεν αὐ-
τὸν εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην, καὶ οὕτως ἔλθων ἐπὶ
τὰς Γοργόνας ὑπνωκυίας, ἀφείλετο τῆς Μεδούσης
τὴν κεφαλὴν, ἣν ἡ Ἀθηναῖα περὶ τὰ στήθη ἔθηκεν αὐ-
τῆς. τῷ δὲ Περσεΐ τὴν περὶ τὰ ἄκρα θέσιν ἐποίη-
σεν. ὅθεν ἔχων θεωρεῖται καὶ τὴν Γοργόνας κεφαλὴν.
ἔχει δ' ἄστερας ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς α'. ἐφ' ἑκατέ-
ρω ἄμφω λαμπρὸν α'. ἐπ' ἄκρας τῆς δεξιᾶς χειρὸς
λαμπρὸν α'. ἐπ' ἀγκῶνος α'. ἐπ' ἄκρας χειρὸς ἀρι-
στερᾶς α'. ἐν ἣ τὴν κεφαλὴν δοκεῖ τῆς Γοργόνας ἔχειν.
(ἐπὶ τῆς κοιλίας α'.) ἐπὶ δεξιοῦ μηροῦ λαμπρὸν α'.
ἐπὶ γόνατος (ἐκατέρου) α'. ἐπ' ἀντικνημίου (ἐκα-
τέρου) α'. (ποδὸς α'. αἰμαυρὸν) περὶ τοὺς Γοργόνας
πλοκάμους γ'. ἡ δὲ κεφαλὴ καὶ ἡ ἄρπη ἀναστρε-
φάται, διὰ δὲ νεφελώδους συστροφῆς δοκεῖ τισιν ὁρα-
σθαι (τοὺς πάντας ἰδ.).

Π λ ε ι α ε. 23.

Ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς τοῦ Ταύρου, τῆς καλουμένης
βράχως, Πλειάς ἐστιν, συνηγμένης δι' αὐτῆς εἰς ἀστέ-
ρας ἑπτὰ. λέγουσιν εἶναι τῶν Ἀτλαντος θυγατέ-
ρων, διὸ καὶ ἑπτάστερον καλεῖται. οὐχ ὁρῶνται δὲ αἱ
ἑπτὰ, ἀλλ' αἱ ἑξ. τὸ δὲ αἷτιον οὕτω πως λέγεται.
τὰς μὲν γὰρ ἑξ Φασι θεοῖς μιγῆναι, τὴν δὲ μίαν θνη-
τῷ. τρεῖς μὲν οὖν μιγῆναι Διὶ· Ἡλέκτραν, ἑξ ἧς
Δάρδανος· Μαίαν, ἑξ ἧς Ἑρμῆς· Ταυγέτην, ἑξ ἧς
Λακεδαιμόνων· Ποσειδῶνι δὲ δύο μιγῆναι· Ἀλκυόνην, ἑξ
ἧς

ἥς Ὑριεύς· Κελκινῶ, ἐξ ἥς Λεῖκος· Στερόπη δὲ λέ-
γεται Ἀρεῖ μιγῆναι, ἐξ ἥς Ὀινόμαος ἐγένετο. Με-
ρόπη δὲ Σιτύφω Θνητῶ, διὸ πανάφανής ἐστι· μεγί-
στην δ' ἔχουσι δόξαν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐπισημαίνου-
σαι καθ' ὥραν· θέσιν δ' ἔχουσιν εὖ μάλα κείμεναι,
κατὰ τὸν Ἰππαρχον, τριγωνοειδοῦς σχήματος.

Λύξω. 24.

Αὕτη ἐνάτη κεῖται ἐν τοῖς ἄστροις· ἐπὶ δὲ Μου-
σῶν κατεσκευάσθη δὲ τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ Ἑρμοῦ
ἐκ τῆς χελάνης, καὶ τῶν Ἀπόλλωνος βοῶν· ἔσχε
δὲ χορδαὶς ἑπτὰ ἀπὸ τῶν Ἀτλαντίδων. κατέ-
βαλε δὲ αὐτὴν Ἀπόλλων, καὶ συναρμολογούμενος
ᾧδὴν Ὀρφεὶ δέδωκεν. ὃς Καλλιόπης υἱὸς ὢν, μιᾶς
τῶν Μουσῶν, ἐποίησε τὰς χορδαὶς ἑννέα, ἀπὸ τοῦ
τῶν Μουσῶν ἀριθμοῦ, καὶ προήγαγεν ἐπιπλέον, ἐν
τοῖς ἀνθρώποις δοξαζόμενος οὕτως, ὥς τε καὶ ὑπό-
ληψιν ἔχειν περὶ αὐτοῦ τοιαύτην, ὅτι καὶ τὰς πέ-
τρας καὶ τὰ θηρία ἐκάλει διὰ τῆς ᾧδῆς. ὃς τὸν μὲν
Διόνυσον οὐκ ἐτίμα, τὸν δὲ Ἥλιον μέγιστον τῶν θεῶν
ἐνόμιζεν εἶναι, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευεν.
ἐπεγειρόμενός τε τῆς νυκτὸς κατὰ τὴν ἑωθινὴν ἐπὶ
τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Πάγγαιον, προσέμενε τὰς
ἀνατολάς, ἵνα ἴδῃ τὸν Ἥλιον πρῶτον. ὅθεν ὁ Διό-
νυσος ὀργισθεὶς αὐτῶ, ἔπεμψε τὰς Βασσαρίδας,
ὥς Φησιν Διοχύλος ὁ ποιητής, αἵ τινες αὐτὸν δι-
έσπασαν, καὶ τὰ μέλη διέρριψαν, χωρὶς ἑκάστον. αἱ

δὲ Μοῦσαι συναγαγοῦσαι ἔθαψαν ἐπὶ τοῖς λεγομένοις Λειβήθροισι. τὴν δὲ λύραν οὐκ ἔχουσαι ὅτῳ δώσειεν, τὸν Δία ἠξίωσαν κατασερίζειν, ὅπως ἐκείνου τε καὶ αὐτῶν μνημόσυνον τεθῇ ἐν τοῖς ἄστροις. τοῦ δὲ ἐπινεύσαντος, οὕτως ἐτέθη, ἐπισημασίαν δ' ἔχει ἐπὶ τῷ ἐκείνου συμπτώματι, δυσμένη καθ' ὥραν. ἔχει δ' ἄστερας ἐπὶ τῶν κτενῶν ἑκατέρων α'. ἐφ' ἑκάστου πῆχους α'. ἐπ' ἀκρότητι ὁμοίως α'. ἐφ' ἑκατέρων ὤμων α'. ἐπὶ ζυγοῦ α'. ἐπὶ τοῦ πυθμένος α'. λευκὸν καὶ λαμπρὸν. τοὺς πάντας θ'.

Κ ύ κ ν ο ς. 25.

Οὗτός ἐστιν (ὄρνις) ὁ καλούμενος μέγας, ὃν κύκῳ εἰκάζουσι. λέγεται δὲ τὸν Δία, ὁμοιωθέντα τῷ ζῳῷ τούτῳ, Νέμεσιν ἐρασθῆναι, ἐπεὶ αὐτὴ πᾶσαν ἡμειβε μορφήν, ἵνα τὴν παρθενίαν φυλάξῃ, καὶ τότε κύκλος γέγονεν. οὕτω καὶ αὐτὸν ὁμοιωθέντα τῷ ὀρνέῳ τούτῳ, καταπτῆναι εἰς Ῥαμνοῦντα τῆς Ἀττικῆς, κακεῖ τὴν Νέμεσιν φθεῖρα· τὴν δὲ τεκεῖν ὦν, ἐξ οὗ ἐκκολαφθῆναι καὶ γενέσθαι τὴν Ἑλένην, ὥς φησι Κράτης ὁ ποιητής. καὶ διὰ τὸ μὴ μεταμορφωθῆναι αὐτὸν, ἀλλ' οὕτως ἀναπτῆναι εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ τὸν τύπον τοῦ κύκνου ἔθηκεν ἐν τοῖς ἄστροις. ἔστι δὲ ἱπτάμενος οἷος τότε ἦν. ἔχει δ' ἄστερας ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς· λαμπρὸν α'. ἐπὶ τοῦ τραχήλου λαμπρὸν α'. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος ε'. ἐπὶ τοῦ σώματος δ'. ἐπὶ τοῦ ὀρθοπυγίου α'. ὅς ἐστι μέγιστος. (τοὺς πάντας ιβ'.)

Ἰδρω.

Ἵ τ δ ρ ο χ ό ο ς. 26.

Οὗτος δοκεῖ κεκληῖσθαι ἀπὸ τῆς πράξεως Ὑδρο-
 χόος· ἔχων γὰρ ἔστηκεν οἰνοχόην, καὶ ἔκχυσιν πολ-
 λὴν ποιεῖται ὕγρῳ. λέγουσι δὲ τινες αὐτὸν εἶναι
 τὸν Γαιτυμήδην, ἱκανὸν ὑπολαμβάνοντες σημεῖον εἶ-
 ναι, τὸ ἐσχηματίζθαι τὸ εἶδωλον οὕτως, ὥσπερ ἂν
 οἰνοχόον χέειν. ἐπάγονται δὲ καὶ τὸν ποιητὴν μάρ-
 τυρα, διὰ τὸ λέγειν αὐτὸν, ὡς ἀνεκμισίθη πρὸς
 τὸν Δία, κάλλει οὕτως ὑπερενέγκας, ἵνα οἰνοχοῇ,
 ἄξιον κρίναντα αὐτὸν τῶν Θεῶν καὶ ὅτι τέτευχεν
 ἀθανασίας, τοῖς ἀνθρώποις ἀγνώστου οὕσης. ἡ δὲ
 γινομένη ἔκχυσις εἰκάζεται τῷ νέκταρι, ὃ καὶ ὑπὸ
 τῶν Θεῶν πίνεται, εἰς μαρτύριον (ὡς τινες λέγου-
 σι) τῆς εἰρημένης πόσεως τῶν Θεῶν ὑπολαμβάνον-
 τες τοῦτο εἶναι. ἔχει δ' ἀστέρας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
 ἄμικτους β'. ἐφ' ἑκατέρων ὤμων α'. ἀμφοτέρους με-
 γάλους. ἐφ' ἑκατέρῳ ἀγκῶνι α'. ἐπ' ἄκρας χειρὸς
 δεξιᾶς λαμπρὸν α'. ἐφ' ἑκατέρου ματοῦ α'. ὑπὸ τοὺς
 ματοὺς ἑκατέρωθεν α'. ἐπ' ἀριστεροῦ ἰσχίου α'. ἐφ'
 ἑκατέρου γόνατος α'. ἐπὶ δεξιᾶς κνήμης α'. ἐν ἑκατέ-
 ϳῳ ποδὶ α'. (τοὺς πάντας ιζ'. ἡ δὲ ἔκχυσις τοῦ ὕδα-
 τὸς ἐστὶν ἐξ ἀριστερῶν· ἔχουσα ἀστέρας (λ') β'. εἴ εἰσι
 λαμπροί, (λοιποὶ δὲ ἄμικτοί.)

Π α ν. 27.

Οὗτός ἐστι τῷ εἶδει ὁμοῖος τῷ Αἰγίπανι, ἐξ ἐκεί-
 νου δὲ γέγονεν· ἔχει δὲ θηρίου τὰ κάτω μέρη, καὶ

κέρατα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. ἐτιμήθη δὲ διὰ τὸ σύντρο-
φον εἶναι τῷ Δίῳ, καθάπερ Ἐπιμενίδης ὁ τὰ Κρητι-
κὰ ἱστορῶν φησιν, ὅτι ἐν τῇ Ἰδῇ συνῆν αὐτῷ, ὅτε ἐπὶ
τούς Τιτᾶνας ἐφράτευσεν. αὐτός δὲ δοκεῖ εὑρεῖν τὸν
κόχλον, ἐν ᾧ τοὺς συμμαχούς καθάπλισε, διὰ τὸ
τοῦ ἥχου πανικὸν καλούμενον, ὃ οἱ Τιτᾶνες ἔφηνγον.
παραλαβὼν δὲ (ὁ Ζεὺς) τὴν ἀρχὴν, ἐν τοῖς ἄστροις
αὐτὸν ἔθηκε, καὶ τὴν Αἴγα, τὴν μητέρα, διὰ δὲ
τὸν κόχλον ἐν τῇ θαλάσῃ, παρὰσημον ἔχει ἰχθύος.
ἔχει δ' ἀστέρας ἐφ' ἑκατέρου κέρατος α'. λαμπρόν.
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς β'. ἐπὶ τραχήλει γ'. ἐπὶ στήθεος
β'. ἐπ' ἐμπροσθίου ποδὸς α'. ἐπὶ ῥάχεως ζ'. ἐπὶ γα-
φρὸς ε', ἐπ' οὐρᾷς β'. λαμπροῦς. τοὺς πάντας καὶ

Τ ο ξ ό τ η σ. 28.

Οὗτός ἐστιν ὁ τοξότης, ὃν οἱ πλεῖστοι λέγουσι Κέν-
ταυρον εἶναι. ἕτεροι δ' αὖ φασί, διὰ τὸ μὴ τε-
τρασκελῇ αὐτὸν ὁρᾶσθαι, ἀλλ' ἐσηκότα καὶ τοξεύ-
οντα. Κενταύρων δὲ οὐδεὶς τόξῳ κέχρηται. αὐτός
δ' ἀνὴρ ὢν σκέλη ἔχει ἵππου, καὶ κέρκον καθάπερ
οἱ Σάτυροι· διόπερ αὐτοῖς ἀπίθανον ἐδόκει εἶναι. ἀλ-
λὰ μᾶλλον Κρότον, τὸν Εὐφήμες τῶν Μουσῶν τρε-
φῶν υἱόν· οἰκεῖν δ' αὐτὸν καὶ διατῆσθαι ἐν τῷ Ἑλι-
κῶν· ἐν καὶ αἱ Μοῦσαι τὴν τοξείαν ἐυράμενον, τὴν
τρεφὴν ἀπὸ τῶν ἀγρίων ἔχειν ἐποίησαν, καθάπερ
φησὶ Σωσίθεος. συμμίσγοντα δὲ ταῖς Μούσαις, καὶ
ἀκκύνοντα αὐτῶν, ἐπὶ σημασίας ἐπαινείσθαι Κρότον
ποιοῦν.

Ἀλκίτιδι. δοκεῖ δὲ τότε ἀνακομισθῆναι ὁ οὐρανὸς με-
τὰ τῆς καρποφόρου Δήμητρος διὰ τοῦ αἰέρος. ἦν δὲ
ὑπερμεγέθης, ὡς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός φησιν ἐν
τῷ περὶ δικαιοσύνης, ὅθεν εἰς τὰ ἄστρα τέθεικε τὸ
βέλος ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὑπόμνημα τῆς ἑαυτοῦ μάχης
κατασερίσας. ἔχει δ' αἰέρας δ' ἐπὶ τοῦ ἄκρου α'.
κατὰ τὸ μέσον αἰμαυρὸν α'. ἐπὶ τοῦ χηλώματος β'.
εὐσημότατος δὲ ἐστὶν ὁ εἰς. οἱ πάντες δ'.

Ἄ ρ τ ὁ σ. 30.

Οὗτός ἐστιν ὁ Γανυμήδην ἀνακομίσας εἰς οὐρανὸν
τῷ Διὶ, ὅπως ἔχῃ οἰνοχόον. ἔστι δὲ ἐν τοῖς ἄστροις,
δίόσoron καὶ πρότερον, ὅτε οἱ θεοὶ τὰ πτηνὰ διμερί-
ζοντο, τοῦτον ἔλαχεν ὁ Ζεὺς. μόκαν δ' αὖ τῶν ζώων
ἀνδρήλιον ἵσταται ταῖς αἰκτῖσιν οὐ ταπεινούμενον.
ἔχει δὲ τὴν ἡγεμονίαν ἀπάντων. ἐσχημάτισται δὲ
διαπεπτάμενος ταῖς πτέρυγας, ὡς αἶψα καθιπτάμε-
νος. Ἀγλαοσθένης δὲ φησιν ἐν τοῖς Ναξιακοῖς, γε-
νόμενον τὸν Δία ἐν Κρήτῃ, καὶ κατὰ κράτος ζητού-
μενον, ἐκεῖθεν ἐκκλαπῆναι καὶ ἀχθῆναι εἰς Νάξον
ἐκτραφέντα δὲ καὶ γενόμενον ἐν ἡλικίᾳ, τὴν τῶν
θεῶν βασιλείαν κατασχεῖν. ἐξορμῶντος δὲ ἐκ τῆς
Νάξου ἐπὶ τοὺς Τιταῖνας, καὶ αὐτὸν αὐτῶν Φωνῆται
συνιόντας τὸν δὲ εἰωνισάμενον, ἱερὸν αὐτὰν παῖδα
Θαυ κατηξερισμένον καὶ διὰ τοῦτο τῆς ἐν οὐρανῷ
τιμῆς ἀξιοθῆναι. ἔχει δὲ αἰέρας δ'. ὡς ὁ μέσος
ἐστὶ λαμπρός.

Δελ.

Δελφί ν. 31.

Οὗτος ἐν τοῖς ἀστροῖς λέγεται τεθῆναι δι' αἰτίαν τοιαύτην. τοῦ Ποσειδῶνος βουλομένου τὴν Ἀμφι-
 τρίτην λαβεῖν εἰς γυναῖκα, εὐλαβηθεῖσα ἐκείνη ἔφυ-
 γε πρὸς τὸν Ἀτλαντα, διατηρῆσαι τὴν παρθενίαν
 σπεύδουσα. ὥς δὲ καὶ αἱ πλείσαι Νηηίδες ἐκρύπ-
 τοντο κεκρυμμένης ἐκείνης, πολλοὺς ὁ Ποσειδῶν ἐξέ-
 πεμψε μνηστῆρας, ἐν οἷς καὶ τὸν Δελφῖνα· πλανώ-
 μενος δὲ κατὰ τὰς νήσους τοῦ Ἀτλαντος, περιπε-
 σὼν αὐτῇ προσαγγέλλει καὶ ἄγει πρὸς Ποσειδῶνα.
 ὁ δὲ γῆμας αὐτὴν, μεγίστας τιμὰς ἐν τῇ θαλάσῃ
 αὐτῷ ὥρισεν, ἱερὸν αὐτὸν ὀνομάσας εἶναι, καὶ εἰς
 τὰ ἄστρα αὐτοῦ σύστημα ἔθηκεν. ὅσοι δ' ἂν αὐτῷ
 τῷ Ποσειδῶνι χαρίσασθαι θέλωσιν, ἐν τῇ χειρὶ ποι-
 οῦσιν ἔχοντα τὸν δελφῖνα, τῆς εὐεργεσίας μεγίστην
 δόξαν αὐτῷ ἀπονέμοντες. λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ
 Ἀρτεμίδωρος ἐν ταῖς Ἑλεγεῖαις, ταῖς περὶ ἔρωτος
 αὐτῷ πεποιημέναις βίβλοις. ἔχει δ' ἀστέρας ἐπὶ
 τοῦ σώματος α'. ἐπὶ τῆς λεφίας β'. ἐπὶ τῶν πρὸς
 τῇ κοιλίᾳ πτερύγων γ'. νατιαῖον δ'. ἐπ' οὐρᾷς β'.
 τοὺς πάντας δ'. λέγεται δὲ καὶ Φιλόμουσον εἶναι
 τὸ ζῶον, διὰ τὸ ἀπὸ τῶν Μουσῶν τὸν ἀριθμὸν ἔχειν
 τῶν ἀστέρων.

Ω. ρ. ι. ω. ν. 32.

Τοῦτον Ἡσιόδος φησιν Εὐρυάλης τῆς Μίνως,
 καὶ Ποσειδῶνος εἶναι. δοθῆναι δὲ αὐτῷ δωρεάν, ὥς

τε ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τῆς
 γῆς. ἐλθόντα δὲ αὐτὸν εἰς Χίον, Μερόπην τὴν Ὀι-
 νοπίωνος βιάσασθαι οἰνωθέντα· γνόντα δὲ τὸν Ὀι-
 νοπίωνα, καὶ χαλεπῶς ἐνεγκόντα τὴν ὕβριν, ἐκτυ-
 φλῶσαι αὐτὸν, καὶ ἐκ τῆς χώρας ἐκβαλεῖν. ἐλθόν-
 τα δὲ εἰς Λῆμνον, ἀλιτεύοντα Ἡφαίσῳ συμμίξαι.
 ὃς αὐτὸν ἐλεήσας, δίδωσιν αὐτῷ Ἡνδαλίωνα τὸν αὐ-
 τοῦ οἰκεῖον οἰκέτην, ὅπως ὁδηγῇ καὶ ἡγήται αὐτοῦ.
 ὃν λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερε, σημαίνοντα τὰς
 ὁδοὺς. ἐλθὼν δ' ἐπὶ τὰς ἀνατολὰς, καὶ ἡλίῳ συμ-
 μίξας, δοκεῖ ὑγιασθῆναι, καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν Οἰνο-
 πίωνα. ἐλθεῖν. πάλιν, τιμωρίαν αὐτῷ ἐπιθήσων· ὃ
 δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὑπὸ γῆς ἐκέκρυπτο. ἀπελπί-
 σας δὲ τὴν ἐκείνου ζήτησιν, ἀπῆλθεν εἰς Κρήτην καὶ
 περὶ τὰς θήρας διῆγε, κυνηγετῶν, τῆς Ἀρτέμιδος
 παρούσης καὶ τῆς Λητοῦς· καὶ δοκεῖ ἀπειλήσασθαι,
 ὥς πᾶν θηρίον ἀνελεῖν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς γίγνομένων.
 θυμωθεῖσα δὲ αὐτῷ Γῆ, ἀνῆκε σκορπίον ἐυμεγέθη,
 ὑφ' οὗ τῷ κέντρῳ πληγεὶς ἀπώλετο· ὅθεν διὰ τὴν
 αὐτοῦ ἀνδρίαν ἐν τοῖς ἄστροις αὐτὸν ἔθηκεν ὁ Ζεὺς,
 ὑπὸ Ἀρτέμιδος καὶ Λητοῦς ἀξιῶδεις· ὁμοίως καὶ τὸ
 θηρίον, τοῦ εἶναι μνημόσυνον καὶ τῆς πράξεως. ἄλ-
 λοι δὲ φασιν αὐξηθέντα τοῦτον ἐρασθῆναι τῆς Ἀρ-
 τέμιδος, τὴν δὲ τὸν σκορπίον ἀνενεγκεῖν κατ' αὐτοῦ,
 ὑφ' οὗ κρουσθέντα ἀποθανεῖν. τοὺς δὲ θεοὺς ἐλεή-
 σαντας αὐτὸν ἐν οὐρανῷ κατασερίσαι, καὶ τὸ θη-
 ρίον εἰς μνημόσυνον τῆς πράξεως. ἔχει δ' ἀσέρας

ἐπὶ

ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς γ'. ἀμαυρούς· ἐφ' ἑκατέρῳ
ὤμῳ λαμπρὸν α'. ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ἀγκῶνος α'. ἐπ' ἄκρας
χειρὸς α'. ἐπὶ τῆς ζώνης γ'. ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου γ'.
ἀμαυρούς, ἐφ' ἑκατέρῳ γόνατι λαμπρὸν α'. ἐφ' ἑκα-
τέρῳ ποδὶ ὁμοίως λαμπρὸν α'. (τοὺς πάντας ιζ'.)

Κ ύ ω ν. 33.

Περὶ τούτου ἰσορεῖται, ὅτι ἐστὶν ὁ δοθεὶς Εὐρώπη
Φύλαξ μετὰ τοῦ δράκοντος· ἀμφοτέρω δὲ ταῦτα
Μίνως ἔλαβε. καὶ ὕστερον ὑπὸ Πρὸκρίδου ὑγιασθεὶς
ἐκ νόσου, ἐδωρήσατο αὐτῇ· μετὰ δὲ χρόνον Κέ-
φαλος ἀμφοτέρων αὐτῶν ἐκράτησε διὰ τὸ εἶναι
Πρὸκρίδου ἀνδρα. ἦλθεν δὲ εἰς τὰς Θήβας ἐπὶ τὴν
ἀλώπεκα ἄγων αὐτήν, εἰς ἣν λόγιον ἦν ὑπὸ μηδενὸς
ἀπολέσθαι. οὐκ ἔχων οὖν ὅ, τι ποιῆσαι ὁ Ζεὺς,
τὴν μὲν ἀπελίδωκε, τὸν δὲ εἰς τὰ ἄστρα ἀνήγαγεν,
ἄξιον κρίνας. ἕτεροι δὲ φασὶν αὐτὸν εἶναι κύνα Ὀρί-
ωνος, καὶ περὶ τὰς θήρας γινομένῳ συνέπεσθαι· καθ-
άπερ καὶ τοῖς κυνηγετοῦσι πᾶσι τὸ ζῶον συναμύ-
νασθαι δοκεῖ τὰ θηρία. ἀναχθῆναι δὲ αὐτὸν εἰς
τὰ ἄστρα, κατὰ τὴν τοῦ Ὀρίωνος ἀναγωγὴν, καὶ
τούτου εἰκότως γεγονότος, διὰ τὸ μηδὲν ἀπολείπειν
τῶν συμβεβηκότων Ὀρίωνι. ἔχει δ' ἄστερας, ἐπὶ
μὲν τῆς κεφαλῆς (α'. ὃς Ἰσις λέγεται) ἐπὶ τῆς γλώτ-
της α'. ὃν καὶ Σεῖριον καλοῦσι. μέγας δ' ἐστὶ καὶ
λαμπρὸς. τοὺς δὲ τοιούτους ἄστερας οἱ ἀστρολόγοι
σειρίους καλοῦσι, διὰ τὴν τῆς φλογὸς κίνησιν. ἐφ'
ἑκα-

ἐκατέρῳ ὦμῳ α' αἰμαυρόν. ἐπὶ στήθους β'. (ἐπὶ τῆς βράχως β'.) ἐπ' ἐμπροσθίου ποδὸς γ'. ἐπὶ κοιλίας β'. ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἰσχίου α'. ἐπ' ἄκρῳ ποδὶ α'. ἐπὶ δεξιῷ ποδὸς α'. ἐπὶ κέρκευ δ'. τοὺς πάντας (κ').

Λ α γ ω ό ς. 34.

Οὗτός ἐστιν ἐν τῇ καλουμένῃ κυνηγίᾳ εὐρεθεῖς. διὰ δὲ τὴν ταχυτῆτα τοῦ ζώου, ὃ Ἑρμῆς δοκεῖ θεῖναι αὐτὸν ἐν τοῖς ἄστροις. μόνον δὲ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κύειν πλείονα· ὧν τὰ μὲν κύει, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ, καθάπερ Ἀριστοτέλης ὁ Φιλόσοφος λέγει ἐν τῇ περὶ τῶν ζώων πραγματείᾳ. ἔχει δ' ἀστέρας ἐφ' ἐκατέρῳ ὠτίῳ α', ἐπὶ τοῦ σώματος γ'. ὧν ὁ ἐπὶ τῆς βράχως λαμπρός· ἐφ' ἐκατέρῳ ὀπισθίῳ ποδὶ α'. (τοὺς πάντας ζ').

Α ρ γ ω ό ς. 35.

Αὕτη διὰ τὴν Ἀθηναίων ἐν τοῖς ἄστροις εἰσήχθη. πρώτη γὰρ αὕτη ναὺς κατασκευάσθη, καὶ ἀρχῇθεν ἐτεκτονήθη· φωνήεσσα δὲ γενομένη, πρώτη τὸ πέλαγος διεῖπεν ἄβατον ἐν, ἣν ἡ τοῖς ἐπιγινωμένοις παραδείγμα σαφέστερον. εἰς δὲ τὰ ἄστρα ὑπετέθη τὸ εἶδωλον οὐχ ὅλον αὐτῆς, οἱ δ' οἰακὲς εἰσιν ἕως τοῦ ἰσοῦ σὺν τοῖς πηδαλίαις, ὅπως ἐρῶντες οἱ τῇ ναυτιλίᾳ χρώμενοι, θαρσύνουσιν ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ, αὐτῆς τῇ ἢ δέξαι ἀγήρατος διαμείνῃ, οὕσης ἐν τοῖς θεοῖς. ἔχει δὲ ἀστέρας ἐπὶ τῆς πρύμνης δ'. ἐφ' ἐνὶ πηδαλίῳ

λίω ε'. καὶ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ δ'. ἐπὶ σολίδος ἀκρας γ'.
ἐπὶ καταστρώματι ε'. ὑπὸ τρώπων ε'. παραπλησίους
ἀλλήλοις. (τοὺς πάντας κζ'.)

Κ ἦ τ ο ς. 36.

Τοῦτό ἐστιν ὁ Ποσειδῶν ἑπεμψε Κηφεῖ, διὰ τὸ
Κασσιόπειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ταῖς Νηρηΐσι. Περ-
σεὺς δ' αὐτὸ ἀνείλε, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἄστρα ἐτέ-
θη, ὑπόμνημα τῆς πράξεως αὐτοῦ· ἰσορεῖ δὲ ταῦ-
τα Σοφοκλῆς ὁ τῶν τραγωδιῶν ποιητὴς ἐν τῇ Ἀν-
δρομέδᾳ. ἔχει δ' ἄστερας ἐπὶ τοῦ οὐραίου β'. ἀμαυ-
ροὺς. ἀπὸ δὲ τῆς οὐρᾶς τοῦ κυρτάματος ὑπὸ τοῦ
κενεῶνος ε'. ὑπὸ τὴν κοιλίαν ε'. τοὺς πάντας ιγ'.

Ἡ ρ ι δ α ν ό ς. 37.

Οὗτος ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ Ὠρείωνος τοῦ ἀριστεροῦ
τὴν ἀρχὴν ἔχει καλεῖται δὲ κατὰ μὲν τὸν Ἄρατον
Ἡριδανός, οὐδεμίαν δὲ ἀπόδειξιν περὶ αὐτοῦ φέρει.
ἄλλοι δὲ φασὶ δικαιοτάτον αὐτὸν εἶναι Νεῖλον. μό-
νος γὰρ οὗτος ἀπὸ μεσημβρίας τὰς ἀρχὰς ἔχει.
πολλοῖς δὲ ἄστροις διακεκόσμηται. ὑπόκειται δὲ αὐ-
τῷ καὶ ὁ καλούμενος ἀστὴρ Κάνωβος, ὃς ἐγγίζει τῷ
πηδαλίῳ τῆς Ἀργεῦς· τούτου δὲ οὐδὲν ἄστρον κατώ-
τερον φαίνεται, διὸ καὶ περίγειος καλεῖται. ἔχει
δ' ἄστερας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α'. ἐπὶ τῇ πρώτῃ καμ-
πῇ γ'. ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ γ'. ἐπὶ τῆς τρίτης ἕως τῶν
ἐσχάτων ζ'. οὓς φασὶν εἶναι τὰ τέματα τοῦ Νείλου.
τοὺς πάντας ιδ'.

Ἰχθὺς.

ΙΧΘΥΣ. 38.

Οὗτός ἐστιν ὁ μέγας καλούμενος ἰχθύς, ὃν καὶ
 πιεῖν λέγουσι τὸ ὕδωρ τῆς τοῦ ὑδροχόου ἐκχύσεως.
 ἱστορεῖται δὲ περὶ τούτου, ὥς Φησι Κτησίας, εἶναι
 πρότερον ἐν λίμνῃ τινὶ κατὰ τὴν Βαμβύκην· ἐμπε-
 σούσης δὲ τῆς Δερκητοῦς νυκτὸς, (σῶσαι αὐτήν) ἦν
 οἱ περὶ τοὺς τόπους οἰκῶντες, Συρίας Θεὸν ἀνόμα-
 σαν. τούτου καὶ τοὺς δύο Φασὶν ἰχθύας ἐκγόνους
 εἶναι, οὓς πάντας ἐτίμησαν καὶ ἐν τοῖς ἄστροις ἔθη-
 καν. ἔχει δ' ἄστρας ἰβ'. ὧν τοὺς ἐπὶ τοῦ εὐγχεὺς
 λαμπροὺς γ'.

Νέκταρ ἢ Θυτήριον. 39.

Τοῦτό ἐστιν ἐν ᾧ πρῶτον οἱ Θεοὶ τὴν συνωμοσίαν
 ἔθεντο, ὅτε ἐπὶ Κρόνον ὁ Ζεὺς ἐσφάτευσεν. ἐπιτυ-
 χόντες δὲ τῆς πράξεως, ἔθηκαν καὶ αὐτὸ ἐν τῷ οὐ-
 ρανῷ εἰς μνημόσυνον· ὃ καὶ εἰς τὰ συμπόσια οἱ ἄν-
 θρωποι φέρουσι καὶ θύουσιν, οἱ κοινωνεῖν ἀλλήλοις
 προαιρούμενοι καὶ ὁμνύειν, καὶ τῇ χειρὶ ἐφάπτονται
 τῇ δεξιᾷ, μαρτύριον εὐγνωμοσύνης τοῦτο ἡγούμενοι.
 ἔχει δὲ ἄστρας ἐπὶ τῆς ἐσχαρίδος β'. ἐπὶ τῆς βά-
 σεως β'. τοὺς πάντας δ'.

Χεῖρων. 40.

Οὗτος δοκεῖ Χείρων εἶναι, ὁ ἐν τῷ Πηλῷ οἰκήσας,
 δικαιοσύνη δὲ ὑπερενέγκας πάντας ἀνθρώπους, καὶ
 παιδεύσας Ἀσκληπίον τε καὶ Ἀχιλλέα· ἐφ' ᾧ Ἡρα-
 κλῆς

κλῆς δοκεῖ ἔλθεῖν δι' ἔρωτα, ὃ καὶ συνεῖναι ἐν τῷ
 ἄνθρω, τιμῶν τὸν Παῖνα. μόνον δὲ τὸν Κένταυρον οὐκ
 ἀνείλεν, ἀλλ' ἤκουεν αὐτοῦ, καθάπερ Ἀντισθένης
 Φησὶν ὁ σακρατικός ἐν τῷ Ἡρακλεῖ. χρόνον δὲ ἱκα-
 νὸν ὁμιλοῦντων αὐτῶν, ἐκ τῆς Φαρέτρας αὐτοῦ βέλος
 ἐξέπεσεν εἰς τὸν πόδα τοῦ Χείρωνος, καὶ οὕτως ἀπο-
 θανόντος αὐτοῦ, ὁ Ζεὺς διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὸ
 σύμπτωμα ἐν τοῖς ἀστροῖς ἔθηκεν αὐτόν. ἔστι δὲ τὸ
 θηρίον ἐν ταῖς χερσὶ, πλησίον τοῦ θυτήριου, ὃ δο-
 κεῖ προσφέρειν θύσων, ὃ ἔστι μέγιστον σημεῖον τῆς εὐ-
 σεβείας αὐτοῦ. ἔχει δὲ ἀστέρας ὑπεράνω τῆς κεφα-
 λῆς ἀμαυροὺς γ'. ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων λαμπρὸν
 α'. ἐπ' ἀριστεροῦ ἀγκῶνος α'. ἐπ' ἄκρας χειρὸς α'.
 ἐπὶ μέσου τοῦ ἰππείου τῆθους α'. ἐφ' ἑκατέρων τῶν
 ἐμπροσθίων ὀπλῶν α'. ἐπὶ βράχειος δ'. ἐπὶ κοιλίας β'.
 λαμπροὺς. ἐπὶ κέρκου γ'. ἐπὶ τοῦ ἰππείου ἰσχίου
 α'. λαμπρόν. ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὀπισθίων γονάτων
 α'. ἐφ' ἑκατέρας ὀπλῆς α'. τοὺς πάντας κδ'. ἔχει
 δὲ καὶ ἐν ταῖς χερσὶ τὸ λεγόμενον θηρίον, οὗ ποιούσι
 τὸ σχῆμα τεταγμένον. τινὲς δὲ ἀσκόν φασιν αὐτὸ
 εἶναι οἶνου, ἐξ οὗ σπένδει τοῖς θεοῖς ἐπὶ τὸ θυτήριον.
 ἔχει δὲ αὐτὸ ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ θύρ-
 σον. ἔχει δὲ ἀστέρας τὸ θηρίον ἐπὶ τῆς κέρκου β'. ἐπ'
 ἄκρου τοῦ ὀπισθίου ποδὸς λαμπρόν α'. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμ-
 προσθίου ποδὸς α'. λαμπρόν καὶ ὑπ' αὐτόν α'. ἐπὶ
 τῆς κεφαλῆς γ'. τοὺς πάντας η'.

Κόραξ.

Κ ό ρ α ξ. 41.

Τούτο τὸ ἄστρον κοινόν ἐστιν ἀπὸ πράξεως γεγο-
νός ἐναργούς. τιμὴν γὰρ ἔχει ὁ κόραξ παρὰ τῶ
Ἀπόλλωνι· ἐκάστω γάρ τῶν θεῶν ὄρνεν ἐστὶν αἰακεί-
μενον. θυσίας δὲ γινομένης τοῖς θεοῖς, σπονδὴν
πεμψθεὶς ἐνέγκαι ἀπὸ κρήνης τινός, ἰδὼν παρὰ τὴν
κρήνην συκὴν ὀλίνθους ἔχουσιν, ἔμεινεν ἕως πεπαι-
θῶσιν. μεθ' ἱκαναῖς δὲ ἡμέρας πεπαιθέντων τού-
των, καὶ φαγὼν τῶν συκῶν, αἰσθόμενος τὸ αἰμάρ-
τημα, ἐξαρπάσας καὶ τὸν ἐν τῇ κρήνῃ ὕδρον, ἔφε-
ρε σὺν τῷ κρατῆρι· φάσκων αὐτὸν ἐκπίνειν καθ' ἡμέ-
ραν τὸ γιγνόμενον ἐν τῇ κρήνῃ ὕδαρ. ὁ δὲ Ἀπόλ-
λων ἐπιγνοὺς τὰ γεγόμενα, τῷ μὲν κόρακι ἐν τοῖς
ἀνθρώποις ἐπιτιμῶν ἔθηκεν ἱκανὸν τοῦτον τὸν χρό-
νον διψᾶν· (καθάπερ Ἀριστοτέλης εἴρηκεν ἐν τοῖς πε-
ρὶ θηρίων) μνημόνευμα δάσων τῆς εἰς θεοὺς αἰμαρ-
τίας σαφές, εἰκονίσας ἐν τοῖς ἄστροις ἔθηκεν εἶηαι
τόν τε Ὑδρον, καὶ μὴ δυνάμενον πιεῖν καὶ μὴ προσελ-
θεῖν. ἔχουσι δ' ἀστέρας, ὁ μὲν Ὑδρος ἐπ' ἄκρας τῆς
κεφαλῆς γ'. λαμπροὺς, ἐπὶ τῆς πρώτης καμπῆς
ε'. λαμπρὸν δὲ α'. τὸν ἔσχατον. ἐπὶ τῆς δευτέ-
ρας καμπῆς γ'. ἐπὶ τῆς τρίτης δ'. ἐπὶ τῆς τε-
τάρτης β'. ἀπὸ τῆς ε', καμπῆς μέχρι τῆς κέρκου
θ'. αἰμαυροὺς· τοὺς πάντας κζ'. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς
κέρκου ὁ Κόραξ βλέπων εἰς δυσμάς. ἔχει δ' ἀστέ-
ρας, ἐπὶ τοῦ εὐγχοῦς αἰμαυρὸν α'. ἐπὶ τῆς πτέρυγος
β'. ἐπὶ τοῦ ὀρθοπυγίου β'. ἐφ' ἑκατέρων ποδῶν
ἀκρων

ἄκρων α'. τοὺς πάντας ζ'. τούτου δὲ ἰκανὸν ἀπέχων
ἀπὸ τῆς καμπῆς ὁ κρατὴρ κεῖται, ἐγκεκλιμένος
πρὸς τὰ γόνατα τῆς παρθένου· ἔχει δὲ αἰτέρας ὁ κρα-
τὴρ ἐπὶ τοῦ χεῖλους β'. αἵμαυρους, ἐπὶ τὸ μέσον
β'. καὶ παρὰ τῷ πυθμένι β'. τοὺς πάντας ε'.

Π ρ ο κ ύ ω ν. 42.

Ἄυτός ἐστιν ὁ πρὸ τοῦ μεγάλου κυνός. προ-
κύων δὲ λέγεται ὡς πρὸ τοῦ κυνός. Ὀρίωνος δὲ κύ-
ων ἐστὶ· λέγεται δὲ, διὰ τὸ φιλοκύνηγον αὐτὸν εἶναι,
ἀνατεθῆναι τοῦτον αὐτῷ· καὶ γὰρ λαγῶος ἐχόμε-
νος, καὶ ἄλλα θηρία παρ' αὐτὸν συνορᾷται. ἔχει
δὲ αἰτέρας γ'. ὧν εἷς ὁ πρῶτος ἀνατέλλει λαμπρὸς,
καὶ ποιεῖ ὁμοιότητα τοῦ κυνός, διὸ καὶ προκύων κα-
λεῖται, καὶ πρῶτος ἀνατέλλει καὶ δύνει ἐκείνου.
τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἄστρα γίνεται ἐν τῷ ζωδιακῷ κύ-
κλῳ, ὃν ὁ ἥλιος διαπορεύεται ἐν ιβ'. μηνί. διόπερ
καὶ τὰ ζώδια τούτου ἰσάριθμά ἐστιν.

Πέντε Ἀσέρες. 43.

Περὶ τῶν πέντε ἀσέρων τῶν καλουμένων πλανη-
τῶν, διὰ τὸ κίνησιν ἔχειν ἰδίαν αὐτοῖς. λέγονται
δὲ θεῶν εἶναι πέντε. πρῶτον μὲν Διὸς φαίνοντα μέ-
γαν. ὁ δεύτερος ἐκλήθη μὲν Φαέθων, οὐ μέγας, εὖ-
τος ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Ἥλιου· ὁ δὲ τρίτος Ἄρεως,
πυρροειδὴς δὲ καλεῖται, εὐ μέγας, τὸ χροῶμα. [ὅμοι-
ος δὲ ἐν τῷ αἰτῷ.] ὁ δὲ τέταρτος Φωσφόρος Ἀφ-
ροδί-
C

ροδίτης, λευκὸς τῷ χρώματι, πάντων δὲ μεγίστος ἐστὶ τούτων τῶν ἄστρων, ὃν καὶ ἑωσφόρον καὶ φωσφόρον καλοῦσι. πέμπτος δὲ Ἑρμοῦ εἰλβων, λαμπρὸς καὶ μικρός. τῷ δὲ Ἑρμῇ ἐδόθη διὰ τὸ πρῶτον αὐτὸν διάκοσμον ὀρίσαι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῶν ἄστρων τὰς τάξεις καὶ τὰς ὥρας μετρεῖν, καὶ ἐπισημασιῶν καιροὺς δεῖξαι. εἰλβων δὲ καλεῖται, διὰ τὸ φαντασίαν τοιαύτην αὐτὸν ποιεῖν.

Κύκλος Γαλαξίας. 44.

Οὗτος γίνεται ἐν τοῖς φαινομένοις κύκλοις, ὃν προσαγορεύεσθαι φασὶ γαλαξίαν· οὐ γὰρ ἐξῆν τοῖς Διὸς υἱοῖς τῆς οὐρανοῦ τιμῆς μετασχεῖν, εἰ μὴ τις αὐτῶν θηλάσει τὸν τῆς Ἥρας μασόν. διόπερ φασὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπὸ τὴν γένεσιν ἀνακομίσαι τὸν Ἡρακλῆα, καὶ προσσχεῖν αὐτὸν τῷ τῆς Ἥρας μασῶ, τὸν δὲ θαλάζειν. ἐπινοήσασαν δὲ Ἥραν, ἀποσεύσασθαι αὐτὸν, καὶ οὕτως ἐκχυθέντος τοῦ περισσεύματος, ἀποτελεσθῆναι τὸν γαλαξίαν κύκλον.

ERATOSTHENIS
CYRENAEI
CATASTERISMI.

Ursa Major. I.

Hesiodus ait hanc fuisse Lycaonis filiam, et in Arcadia habitasse, studioque venationis inductam cum Diana in montibus agitasse. Postea autem a Jove corruptam fuisse, idque celasse Deam; sed jam utero ingravescente, cum propediem partus instaret, cum lavaretur in flumine, Diana eam deprehendit; quam obrem in ursae speciem Dea irata eam convertit, et, dum esset ursa, enixa est quem Arcadem vocant. Porro, cum in montibus vagaretur, a quibusdam pastoribus comprehensa, cum infante ad Lycaonem adducta est pro munere. Post aliquantum temporis in Jovis templum, quo eam nefas erat intrare, se coniecit, et, cum Arcas filius et Arcades secuti eam interficere conarentur, propter legem violatam, Jupiter memor consuetudinis, eam eripuit, et in astris col-

locavit, Urfamque nominavit propter id quod evenerat. Habet stellas in capite 7, obscuras, in singulis auribus duas, in armo 1. claram, in pectore 2, in spina 1. claram, in crure priore 2, in posteriore 2, in pede extremo 2, in extrema cauda 3. 24. omnes.

Ursa Minor. 2.

Haec est quae minor Ursa dicitur, a pluribus autem Phoenice appellatur. Eam Diana magni fecit: sed cum intellexisset a Jove fuisse compressam, vertit in urfam. Postea vero fertur ei servatae hunc honorem habuisse, aliud videlicet simulacrum in astris constituit, et utrasque Arctos fuisse nuncupatas. Aglaosthenes in Naxiacis dicit, Cynosuram Jovis nutricem, fuisse unam ex Idaeis Nymphis; a qua in urbe Cretae vocata Histo, Nicostratus constituit portum; et circa eum locum Cynosuram fuisse. Aratus autem vocat eam Helicen e Creta, et Jovis fuisse nutricem dicit, ob quod caelesti honore digna fuit. Habet autem stellas super singulos angulos laterculi singulas claras, super caudam 3. claras, fiunt omnes 7. Altera vero praecedentium est inferior alia stella, quae vocatur Polus, circa quem putatur totus orbis converti.

Serpens. 3.

Hic inter ambas Arctos maximus porrigitur; dicitur autem is esse, qui aurea mala custodivit, et ab Her-

Hercule interfectus, locum inter sidera nactus est Junonis beneficio, quae illum constituerat custodem malorum Hesperidum. Ait enim Pherecydēs, quod, cum duceret Jupiter Junonem in uxorem, et Dii munera offerrent, Terra quoque obtulerit aurea mala: quae Juno videns admirata est, et in hortum Deorum inferi jussit, qui hortus erat apud Atlantem. Cum autem ab ejus filiabus ea mala perpetuo subtraherentur, Juno dicitur hunc ibi custodem posuisse magnitudinis immensae Serpentem. Habet signum plane maximum, et supra eum Herculis simulachrum ostenditur, quod Jupiter astris intulit, ut ipsa figura manifestam certaminis memoriam conservaret. Habet stellas in capite splendidas 3. in corpore vero usque ad caudam 12. a se invicem distantes, distenditur inter urfas; sunt autem omnes 15.

Engonastin; Ingeniculus. 4.

Hic creditur esse Hercules, stans super Serpentem; clavam manifesto extendit, et pellem Leoninam obvolutam habet. Is enim ad aurea mala profectus, fertur peremisse serpentem, qui in custodia erat constitutus; Juno enim ideo eum constituit, ut contra Herculem decertaret. Confecto igitur certamine non sine magno periculo, Jupiter rem gestam memoria dignam existimavit, et in astris ejus simulacrum collocavit. Habet autem Serpens caput erectum;

ctum; qui vero ei superstat, unum genu flectit, altero autem pede ejus caput premit, et percutienti similis dextera manu extenta clavam tenet, sinistrae manus pellem Leoninam circumvolvitur. Habet autem stellas in capite unam claram; in dextero brachio unam itidem claram; et singulis humeris singulas splendidas: in manu extrema unam: in utroque ili singulas: quarum clarior est a sinistra: in dextero femore duas: in genu unam: in poplite unam: in tibia duas: in pede unam: in dextera manu unam, quae vocatur clava; in pelle Leonina quatuor: sunt omnes novendecim.

Corona. 5.

Haec corona dicitur esse Ariadnes, quam Liber astris intulit, quando Dii ejus nuptias in insula Dia celebrabant. Hac enim primum, ab Horis et Venere accepta, nova nupta coronabatur. Erat autem Vulcani opus, ex auro pretioso, et gemmis Indicis, facta; talis autem fulgoris fuit, ut ejus ope Theseus ex Labyrintho liberatus esse dicatur. Dicunt etiam sub Leonis cauda hujus fulgere crines. Habet stellas Corona haec novem in circuitu positas, quarum 3. sunt splendidae, ad caput Serpentis prope Urfas.

Serpentarius. 6.

Hic est Serpentarius qui super Scorpionem stat, tenens utraque manu serpentem. Dicitur esse Aesculapius,

lapius, quem Jupiter, in gratiam Apollinis, inter astra collocavit. Hic arte medica usus etiam mortuos in vitam revocavit. Inter quos novissimus fuit Hippolytus, Thesei filius. Aegre hoc tulerunt Dii, quod talia praestaret Aesculapius, per quae irriti fiebant eorum honores. Quamobrem iratus ei Jupiter domum ejus cum ipso fulmine percussit. Rogatu autem Apollinis Jupiter inter astra constituisse creditur. Habet autem insignem claritatem prope maximam stellam, quae est in Scorpio, ibi enim illustri forma conspicitur. Habet in capite stellam unam claram, in singulis humeris singulas itidem claras, in dextera tres, in sinistra quatuor, in singulis lumbis singulas, in dextero pede claram unam, supra caput Serpentis extremum duas. Sunt omnes septendecim.

Scorpius. 7.

Hic ob magnitudinem in duo dodecatemoria dividitur, etenim ad aliud tenduntur chelae ejus, ad aliud ejus corpus et aculeus. Ajunt hunc ex monte quodam in Chio insula jussu Dianae exortum fuisse, deinde Orionem percussisse et occidisse. Orion enim inter venandum Dianae vim proterve inferre voluit. Jupiter scorpium inter astra splendida collocavit, ut futuri homines ejus vires et naturam intelligerent. Habet autem stellas in unaquaque chela 2. ex his duae priores clarae sunt, duae aliae sunt obscurae:

in fronte 3. claras: in ventre 2: in cauda 5: in aculeo 4: stella autem clara in aquilonari chela ceteris praeit, omnibusque clarior est. Sunt autem omnes novendecim.

Arctophylax. 8.

Hunc dicunt esse Callistus et Jovis filium, Arcadem, quem Lycaon membratim discepsit et apposuit Jovi hospiti suo ad mensam: Jupiter autem mensam evertit, unde et civitas illa vocatur Trapezus; et hominis crudelitatem detestatus, fulmine domum ejus incendit, Arcadem vero compactis membris sanum fecit, et inter astra constituit. Habet stellas in dextera manu 2, quae non occidunt; in capite claram 1; in singulis humeris singulas; in singulis mammillis 1: in dextera mamilla 1 claram; sub illa 1 obscuram. In dextero cubito claram 1; inter utraque genua 1 splendidissimam, quae est Arcturus, in singulis pedibus singulas claras. Sunt omnes quatuordecim.

Virgo. 9.

Hanc Hesiodus in Theogonia Jovis et Themidis filiam esse dicit, et vocari Dicē. Hunc secutus in historia Aratus dicit, eam prius fuisse immortalem, et moratam esse in terris cum hominibus, et ab illis Dicē appellatam. Postquam vero homines se subtraxissent, nec justitiam colerent; illa cum iis
mini-

minime conversata est, sed in montes se subduxit. Cum autem seditiones et bella inter homines arderent, propter eorum ubique grassantem improbitatem: penitus se a terris abstulit, et in coelos recepit. Feruntur de ea sermones alii multi. Aliqui enim dicunt eam esse Cererem, eo quod spicam teneat; nonnulli Ifin; alii Atergatin; quidam vero Fortunam. quare et sine capite illam informant. Habet autem in capite stellam 1.^{am} obscuram, in singulis humeris singulas, in unaquaque ala 2, quae autem est in dextera ala a parte humeri, et extremitate alae vocatur Vindemiator. Habet in utroque cubito singulas; in singulis manibus, ad extremitates, singulas; illa quae in sinistra est clara, vocatur Spica; habet in ora tunicae obscuras sex, in singulis pedibus singulas. Sunt omnes novendecim.

G e m i n i. 10.

Hi dicuntur Dioscuri; nati sunt et educati in terra Laconica, ubi maxime sese ostenderunt, fraterno amore omnes homines vicerunt. Neque enim de imperio, neque de re ulla alia inter se contendebant. Jupiter ideo, ut eorum concordiae memoriam immortalem constitueret, Geminos eos nominavit, et eandem sedem in astris eis assignavit. Horum ille, qui Cancro insidet, habet stellas in capite claram unam; in singulis humeris singulas claras; dextero cubito

unam, dextera manu unam, in singulis genubus singulas. Alter vero qui sequitur, habet in capite stellam unam claram, in sinistro humero claram unam: in singulis mammillis singulas, in sinistro cubito unam, in extrema manu unam, in sinistro genu unam; in singulis pedibus singulas: sub sinistro pede unam quae vocatur Propus. Sunt simul omnes septendecim.

Cancer, sive Afelli et Praesepe. II.

Cancer in astris positus esse dicitur, beneficio Junonis, quod cum Hercules Hydram debellaret, et ab Iolao adjuvaretur, solus Cancer Herculis pedem e lacu profiliens momorderit, quemadmodum Panyasis tradit in Heraclea. Igitur iratus Hercules videtur illum pede suo conterere. Juno autem magnis honoribus eum decorans XII. signorum numero addidit. Sunt in hoc signo stellae quae a Graecis vocantur *dyos*, quas Liber in astra retulit: habent etiam adjunctum indicium Praesepe. Horum autem historia ista est.

Quando adversus Gigantes Dii bellum gererent: Liber, Vulcanus, et Satyri asinis insidentes profecti sunt ad pugnam; cum autem nondum venissent in conspectum Gigantum, asini e propinquo rudebant dipo cum murmurare; quo audito territi fugerunt Gigantes. Idcirco in Canceri signo cum honore positi sunt ad occasum. Habet autem Cancer in testa duas
stellas

stellas claras, hæ Afelli sunt; quæ autem est circa eum nebula, dicitur Præsepium, ad quod videntur stare. In dextris pedibus singulis sunt singulae clæræ, in sinistris prior habet duas claras; alter et tertius et quartus in extremo similiter. In ore et in chela dextera tres, itidem in sinistra chela duas magnas. Omnes simul sunt septendecim.

L e o. 12.

Hic est nobilis et illustris inter stellas. A Jove huic animali ille honor habitus est, quod omnium quadrupedum princeps esse existimetur. Nonnulli dicunt, hoc primum Herculis certamen fuisse memoria dignum. Hercules utique gloriæ avidus, hunc solum non armis, sed nudo complexu strangulavit. De eo Pisander Rhodius scribit, quod ejus pellem tanquam insigne præclari facinoris gesset. Hic est quem in Nemea sustulit. Habet stellas in capite tres, in pectore duas, in dextero pede unam claram, in medio ventre unam, sub ventre unam, in lumbo unam, in posteriore genu unam, in extremo pede unam, in collo duas, in spina tres, in media cauda unam, in ultima cauda unam claram, in ventre unam. Videntur etiam aliæ septem stellæ obscuræ in Triangulo juxta caudam ejus, quæ vocantur crines Berenices Evergetidis. Sunt omnes decem et novem.

Auriga. 13.

Hic est Erichthonius, Vulcani et Terrae filius, Hunc, ut ajunt, Jupiter, cum vidisset primum inter homines equos quadrigis junxisse, admiratus est, quod currus solaris simulachrum invenisset; equos enim albos junxit. Hic primus pompam Minervae in arce Atheniensium duxit, et solenne sacrificium in ejus honorem insuper constituit. Euripides ejus nativitatem sic describit: Vulcanus Minervam adamavit, voluitque cum ea congredi; renuit illa, et virginitatem praetoptavit, et se occultavit quodam in loco Atticae, quem ab ipso Hephaestium appellarunt; is enim illi infidiatus, et sperans comprehendere, ejus hasta percussus est, atque adeo deposuit insequendi studium, et in pavementum naturam effudit, unde natus est puer, quem Erichthonium vocavit. Erichthonius igitur cum adolevisset, currum invenit, et agonista factus multum celebratus est. Primus Panathenaea fecit, magno studio; habuit Heniochum in curru ascensorem, qui parulam gerebat, et cristam triplicem in capite, a quo per imitationem venit Ludus qui vocatur Apobates. In hoc signo et Capra est et Hoedi. Musaeus scribit, Jovem recens natum a Rhea Themidi traditum fuisse; Themini vero vicissim dedisse infantem Amaltheae, hanc capellam ei admovisse, quae et Jovem lactabat. Capellam istam fuisse Solis filiam, adeo aspectu terribilem, ut Titanes, Saturni comites, formam

nam perhorrescerent, atque adeo peterent a Terra, ut eam occultaret in quodam Cretae antro. Terra autem in antro clausam Amaltheae tradidit custodiendam, quae istius lacte Jovem educavit; qui cum esset juvenis bellumque contra Titanas appararet, nec tamen haberet arma, responsum est ei, ut caprae pelle pro scuto uteretur, ideo quod impenetrabilis et terribilis esset et secundum spinam Gorgoneum caput haberet. Hoc itaque fecit Jupiter, et hac arte augustior apprens, reliqua ossa caprae alia pelle contextit, anima donavit et immortalem effecit, coelique, ut ajunt, astris intulit. Aliis placet hunc aurigam esse Myrtillum, Mercurii filium. Habet stellas, in capite unam; in singulis humeris singulas, quarum ea quae est in sinistro clara est, et vocatur Capra: in singulis cubitis unam, in dextera manu, unam; in sinistra manu, duas; quae vocantur Hoedi. Sunt omnes octo.

Taurus. 14.

Hic inter astra collocatus creditur, eo quod Europam vexerit e Phoenicia in Cretam per pelagus; quemadmodum scribit Euripides in Phrixo: hujus rei gratia Jupiter eum honorans inter astra splendidissima constituit. Alii dicunt, bovem esse Ius simulacrum, in cujus gratiam hoc astrum Jupiter honoravit. Tauri autem frontem, et faciem Hyades occupant. Ad spinæ excisionem Pleias est, septem habens

bens stellas, quare et Septastris vocatur: sex tantum ex his conspiciuntur; septima enim valde obscura est. Habet porro Taurus septem stellas, (hic aversus oritur, caput habens in se reflexum,) in singulis cornibus singulas, ad quarum radices, clarior est a sinistris; in singulis oculis singulas; in naribus unam; in singulis humeris singulas, quae vocantur Hyades; in sinistro genu anteriore unam; in ungulis unam, in dextero genu unam, in collo unam, in dorso tres, quarum ultima clara est; in ventre unam; in pectore unam. Sunt omnes octodecim.

C e p h e u s. 15.

Cepheus in ordine quarto loco positus est, quem septentrionalis circulus occupat a pedibus usque ad pectus; reliquus medius est arctico et aestivo Tropico. Erat ille, sicut Euripides scribit, Aethiopum rex, Andromedae pater, qui filiam suam Ceto creditur exposuisse. Eam Perseus Jovis filius servavit; quam ob rem et ipse pater beneficio Minervae astris illatus est. Habet quidem stellas in capite splendidas duas; in singulis humeris singulas; in singulis manibus singulas; in singulis cubitis singulas; in zona 3 obliquas et obscuras; in medio ventre unam claram; in dextero latere unam; in genu unam; in pede ultimo unam. Sunt omnes quindecim.

Cassio-

Cassiopeia. 16.

Cassiopeiam Sophocles, Tragoediarum scriptor, dicit in Andromeda, contendisse ob pulchritudinem cum Nereidibus, ideoque incidisse in calamitatem; Neptunus enim Ceto immisso vastabat terram; quamobrem Cassiopeia recte ante Cetum collocatur: figuratur autem prope in sella sedens. Habet illa in capite stellam claram unam, in dextero cubito obscuram unam; in manu unam, in genu unam; in pede extremo unam; in pectore unam obscuram, in sinistro femore unam claram; in genu unam claram; in laterculo unam; in unoquoque angulo sellae in qua sedet singulas. Sunt omnes tredecim.

Andromeda. 17.

Andromeda collocata est in astris beneficio Minervae, Persei laborum aeternum monumentum; manus extendit, quemadmodum Ceto apposita fuit; eaque cum a Perseo liberata esset, neque Patri neque Matri voluit amplius commorari, sed continuo cum Perseo ad Argos magno animo profecta est. Haec manifesto scribit Euripides, in dramate quod de ea fecit. Habet stellas in capite, claram 1. in singulis humeris singulas; in dextero pede duas; in sinistro pede 1; in zona 3; sub zona 4; in singulis genibus singulas claras, in dextero pede unam. Sunt omnes viginti.

Equus.

E q u u s. 18.

Equi prior tantum pars usque ad umbilicum cernitur. Aratus scribit, eundem esse, qui in Helicone ungula fontem aperuit, quem Hipprocrenen dicunt. Nonnulli vero Pegasus esse volunt, qui ad astra evolavit post Bellorophontis casum. Quod ipsum aliis videtur incredibile, quia alas minime habet. Euripides igitur vult esse Melanippen, Chironis filiam, quae ab Aeolo decepta corrumpebatur; et gravida facta profugit in montes, et dum ibi pareret, intervenit pater eam requirens. Haec autem deprehensa, ne cognosceretur, precata est, ut transformaretur; unde in equam conversa est. Propter pietatem igitur et suam et patris, Diana eam in astris collocavit; quare et invisibilis Centauro (is enim Chiron esse creditur) permanet. Hujus posteriores partes corporis propter feminei sexus pudorem non videntur. Habet autem stellas in facie claras duas; in capite unam obscuram, in gena unam; in singulis auriculis singulas claras; in collo quatuor, quarum illa quae propior capiti, splendidior est; in humero unam; in pectore unam; in spina unam; in extremo umbilico unam claram; in prioribus genibus duas; in singulis ungulis singulas. Fiunt omnes octodecim.

Aries.

Aries. 19.

Hic existimatur esse, qui Phrixum et Hellen per mare vexit. Erat autem immortalis, et datus est iis a matre Nephelē. Habuit auratam pellem, ut Hesiodus et Pherecydes scribunt. Cum autem eos transportaret per angustum illud pelagus, quod ab Helles nomine Hellepontus dicitur, ipsam praecepit et cornu perdidit. Helle autem a Neptuno servata est, qui congressus cum ea puerum Paeonem nomine genuit. Phrixus autem in pontum Euxinum evadens pervenit ad Aeeten, cui pellem auream in Jovis templo dedit, ut memoria ejus extaret. Ipse vero ad sidera ascendit, unde obscurius cernitur. — Habet stellas in capite 1, in naribus 3, in collo 2 in anteriori pede ultimo 1 claram, in spina 4. in cauda 1. sub ventre 3. in coxa 1. in summitate singulorum pedum posteriorum 1. Sunt omnes octodecim.

Delto-ton. 20.

Super caput Arietis jacet signum hoc. Est autem paullo obscurius; a prima litera in Jovis nomine Διός clare deformatum est, Mercurio ponente, qui astrorum mundum descripsit. Nonnulli volunt Aegypti positionem esse ab hoc in astris Triangulo, et Nilum talem ambitum regionis facere, ita ut simul securitatem ei praestet, et ad sementem faciendam levio-rem reddat, et ad fruges comportandas commodam facul-

D

tatem

tatem ministraret. Habet stellas 3. claras ad singulos angulos.

P i s c e s. 21.

Hi sunt majoris Piscis nepotes, de quo historiam clarius trademus, quando ad illum pervenimus: horum uterque jacet ex adverso caudis utrinque positus; unus Aquilonius, alter Australis dicitur. Habent inter se alligamentum perveniens a priore pede Arietis. Aquilonalis habet stellas duodecim; Australis quindecim: alligamentum, quo continentur, in parte Boreae stellas habet tres; in parte Noti tres; ad orientem tres. Sunt omnes et duorum piscium, et alligamenti, stellae triginta novem.

P e r s e u s. 22.

De Perseo narratur, quod in astris collocatus est propter sui nobilitatem. Jupiter enim in similitudinem aurei imbris conversus, eum ex Danaë genuit. Eum Polydectes misit ad Gorgonas. A Mercurio galeam et talaria accepit, quorum ope per aëra iter fecit. Accepit etiam a Vulcano Harpen adamantinam, quemadmodum scribit Aeschylus in Phorcydibus. Gorgones istae Phorcydas anus habuerunt vigiles. Hae autem unum oculum habebant, quem sibi invicem quaeque suo tempore tradentes vigilabant. Hunc Perseus, dum traderetur, nactus in paludem

dem Tritonida projecit, atque ita ad Gorgonas dormientes festinat, ubi caput Medusæ abstulit, quod Pallas in suo pectore gessit. Perseo autem sedem inter astra concessit, unde et nunc cernitur cum Gorgonis capite. Habet stellas in capite unam; in singulis humeris singulas claras; in extremitate manus dexteræ unam claram; in cubito unam, in sinistra manu extrema unam; qua manu caput Gorgonis tenere existimatur. in ventre unam, in dextero femore unam, in genibus singulis singulas; in singulis tibis singulas; in pede unam obscuram, circa Gorgonis crines tres. Caput autem et Harpe sunt sine stellis, cernuntur autem per quendam nebulosum circulum, ut aliqui volunt. Sunt autem omnes octodecim.

P l e i a s. 23.

Ad excisionem, ut dicitur, spinæ Tauri collocatur Pleias, quæ per eam in septem stellas colligitur. Dicunt esse de numero filiarum Atlantis; quare et septastris dicitur. Non autem septem conspiciuntur, sed sex, cujus rei hæc affertur ratio. Sex enim ajunt Diis nupsisse, septimam vero mortali. Cum Jove concubuisse tres; quarum Electra peperit Dardanum; Maja Mercurium; Taygete Lacedæmonem. Neptuno duæ nupserunt; Alcyone, ex qua genuit Hyrieum, et Celaeno, ex qua genuit Leucum. Sterope Marti conjuncta est, ex qua Oenomaus genitus

est. Merope vero Sisypho mortali nupsit, ideoque plane obscura est. Sunt autem inter homines valde celebres, quoniam tempestatem anni significant. Habent autem secundum Hipparchum bene invicem constitutae positionem figurae Trigonalis.

L y r a. 24.

Haec nona est in astris, et est Musarum. Mercurius eam primo fecit e testudine et Apollinis boum nervis. Habuit septem chordas ad numerum Atlantidum. Accepit eam Apollo, qui eam ad cantum instruens dedit Orpheo, Calliopes, unius Musarum, filio, qui novem chordas fecit ad numerum Musarum, et tantum profecit opinione artis apud homines, ut crederetur petras et feras modulando commovere. Porro Liberum patrem Orpheus non honorabat, sed Solem Deorum maximum existimabat, et Apollinis nomine colebat: nocte etiam confurgens in Pangaeo monte sedebat, ortum solis expectans ut primus eum salutaret. Liber itaque indignatus immisit Bassaridas, ut Aeschylus poeta scribit, quae illum lacerarent, et membra tum discerperent. Musae autem membra collecta sepelierunt in Libethris, lyrâque ejus cui darent non invenientes, impetrarunt a Jove, ut in astra referret, in Orphei et earum memoriam. Quo annuente in astra pervenit, et habet ejus casus significationem, occidens certo tem-

tempore. Habet stellas in singulis pectinibus singulas, in singulis cubitis singulas; in extremitate unam; in singulis humeris unam; in jugo unam; in basi unam candidam et claram. Sunt omnes novem.

Cygnus. 25.

Hic est avis magna dicta, quam cygno assimulant. Dicunt Jovem sub hujus forma Nemefin amasse, quoniam illa se vertebat in omnes formas (ut virginitatem servaret) et cygnum denique factam esse. Quare et Jupiter conversus in formam hujus avis, ad Rhannuntem Atticae volavit, ubi Nemefin compressit. Illa ovum peperit, unde exclusa et nata est Helena, ut refert Crates poeta. Porro Jupiter, quoniam non deposuit cygni formam, sed cum ea in coelos avolavit, Cygni quoque figuram in astris fecit, qualem ipse volans induerat. Habet stellas in capite unam claram; in collo unam claram; in dextera ala quinque; in corpore quatuor; in orthopygio unam permagnam. Sunt omnes duodecim.

Aquarius. 26.

Hic videtur dici Aquarius ab ipsa specie. Stat enim pelvim tenens in manu, et multum videtur effundere liquorem. Nonnulli volunt hunc esse Gany-medem, conjecturae spae hoc signum esse sufficiens credentes, quod simulacrum videtur simile vinum

fundenti, et adducunt poëtam pro teste, qui dicit, quod ad Jovem Ganymedes raptus erat, ad ministerium poculorum, ob formae praestantiam dignus diis existimatus, et quoniam immortalitatem accepit hominibus antea incognitam. Effusio illa nectari assimilatur (is enim potus deorum) et volunt hoc esse signum istius potus, ut quidam asserunt. Habet in capite stellas obscuras duas, in singulis humeris singulas, et quidem magnas, in singulis cubitis singulas; in extrema manu dextra, unam claram; in singulis mammillis singulas; sub utraque mamilla singulas; in coxa sinistra unam; in singulis genibus singulas; in dextera tibia unam; in utroque pede unam. Sunt omnes septendecim. Effusio vero aquae a sinistris fit. Habet stellas triginta, quarum duae sunt splendidae, caeterae obscurae.

Pan sive Capricornus. 27.

Hic similitudinem habet Aegipanis, a quo genitus est; habet partes inferiores ferae, cornua vero in capite. Hunc honorem assequutus est, eo quod cum Jove nutritus sit, quemadmodum Epimenides in Creticis scribit; nam in Ida cum Jove erat, quando ad Titanicum bellum profectus est. Hic videtur invenisse concham, eaque instruxisse commilitones, et clamorem quoque Panicum, propter quem Titanes fugerunt. Jupiter ideo recepto imperio in astris eum col-

collocavit, et matrem ejus capram. Quod autem concham invenisset in mari, ideo caudam Piscis adjunctam habet. Stellas in singulis cornibus singulas claras habet; in capite 2; in collo 3; in pectore 2; in pede anteriori 1; in spina 7; in ventre 5; in cauda 2. claras. Sunt omnes 24.

Sagittarius. 28.

Hic est Sagittarius, quem complures Centaurum esse volunt. Alii negarunt, hac de causa, quod quadrupes non appareat, sed erectus stet; et quod nullus Centaurorum sagittis unquam usus fuerit. Ille autem vir crura habet equi, et caudam qualem habent Satyri. Quare hac in re fidem non habent, et contendunt potius esse Crotum, filium Euphemes, Musarum nutricis. Inhabitabat is Heliconem, ibique plurimum versabatur. Cum autem sagittandi peritiam nactus esset, Musae victum ei silvestrem dedere, quemadmodum scribit Sositheus. Saepius itaque agens cum Musis, audiensque eas, plausu suo earum cantus distinguebat. Vocis autem significatio ab uno facta sono obscura erat, unde alii hunc conspicientes ad idem faciendum inducti sunt. Quapropter Musae hujus officio celebriores factae, rogarunt Jovem, ut hominis pietatem illustrem efficeret; itaque in astris collocatus est, adjunctum habens manuum agilitatis indicium sagittas. Mansit etiam in-

ter homines diu studium, cujus testimonium est navigium. Quare omnibus est conspicuus, non tantum in terra sed etiam in mari agentibus. Quapropter errant, qui eum Centaurum esse scribunt. Habet stellas in capite 2; in arcu 2; in sagittae cuspidē 2; in dextero cubito 1; in manu extrema 1; in ventre claram 1; in spina 2; in cauda 1; in genu anteriori 1; in ungula 1. Sunt omnes 14. reliquae 7. subter crura similes sunt posterioribus, quae clare et integre non apparent.

S a g i t t a. 29.

Telum hoc sagitta est. Hac Apollo, ut ajunt, interfecit Cyclopas, qui fulmen Jovi fecerant, quo Aesculapius interfectus fuit. Hanc autem sagittam in Hyperboreis occultavit Apollo, ubi est templum de alis factum. Dicunt etiam prius perlata fuisse ad Apollinem, quo tempore Jupiter eum caedis absolvit, et ab Admeti servitio liberavit. Quae de re Euripides in Alcestide scribit. Videtur vero tunc sagitta perlata fuisse per aërem simul cum frugibus Cereris. Erat autem permagna, uti scribit Heraclides Ponticus in libro de Justitia. Quapropter eam Apollo in astra collocavit, ut pugnae suae monumentum esset. Habet stellas quatuor: in summo 1; in medio obscuram 1; in chelis 2; quarum una splendidior est. Sunt omnes 4.

Aquila.

Aquila. 30.

Aquila haec est, quae Ganymedem in coelum rapuit, et Jovi tradidit, ut esset ei a poculis. Quamquam et aliam ob causam in astris positus sit, eo quod, cum Dii omnes volucres inter se dividerent, hanc Jupiter sibi delegit. Sola omnium volucrum contra Solem volat, nec tamen ejus radiis opprimitur, et inter omnes primatum tenet. Deformatur autem pen- nis extensis, volanti similis. Aglaosthenes dicit in Naxiacis, Jovem in Creta enutritum fuisse, et, cum ibi magno studio quaereretur, inde surreptum fuisse et in Naxum delatum. Is postquam pervenisset ad virilem aetatem, Deorum regnum accepit. E Naxo adversus Titanas profecto, Aquila illi se comitem ostendit, quo ille bono omine usus Aquilam sibi sacram fecit, et in astra retulit; et haec est ratio honoris, quem in coelis nactus est. Habet stellas 4. quarum media clara est.

Delphinus. 31.

Delphinus hic in astris collocatus esse dicitur hanc ob causam. Neptunus Amphitriten voluit in conjugem accipere; illa verecundata ad Atlantem confugit, cupiens servare virginitatem, quemadmodum et aliae Nereides sese abscondebant. Illam igitur latitantem complures misit Neptunus, qui sibi ambirent; inter alios Delphinum. Hic igitur circa insulas Atlanticas

inoram faciens, in eam incidit, suisque suasionibus ad Neptunum duxit, qui ea accepta, maximos honores in mari Delphino exhibuit, sacrum sibi denominavit, et inter sidera ejus effigiem collocavit. Porro, qui Neptuno gratificari volunt, ejus simulacrum faciunt, Delphinum in manu habens ad testandam beneficentiae gratitudinem. Haec de Delphino scribit Artemidorus in elegis, quos de amore composuit. Habet stellas in ore unam; in collo duas; in ea pinna, quae est in ventre, tres; in tergo unam; in cauda duas. Sunt omnes novem. Dicunt hoc animal Musicam adamare, quoniam stellas habet juxta Musarum numerum.

O r i o n. 32.

Hunc Hesiodus Neptuni filium dicit, ex Euryale Minois filia; cui dono datum erat supra fluctus ambulare, veluti super terram. Venit is Chium, et Oenopionis filiam Meropen per vinum compressit. Hac re cognita Oenopion, aegre ferens injuriam, eum excaecavit, eque insula ejecit. Ille errabundus venit Lemnum ad Vulcanum, qui hominis misertus dedit ei quendam de familia sua nomine Cedalionem, qui eum pro duce dirigeret. Orion hunc in humeros sustulit, ut viam sibi commonstraret. Tendens itaque orientem versus, ad Solem accessit, a quo sanatus est. Deinde ut se ulcisceretur ad Oenopionem reversus est, qui a suis sub terra custoditus est. Orion igitur

igitur postquam eum desperasset invenire, Cretam est profectus, et in venando ultra modum oblectatus est; una autem cum eo erant Diana et Latona; et (ut existimatur) se nullam feram in terris relicturum minabatur. Quapropter Tellus indignata Scorpionum ei immisit mirae magnitudinis, cujus aculeo percussus interiit. Sed Jupiter Dianae et Latonae rogatu eum in astris collocavit propter fortitudinem, quemadmodum et Scorpionum quoque, in rei memoriam. Nonnulli dicunt autem hunc, cum adolevisset, Dianam adamasse, quae ei Scorpionum immisit, a quo percussus interiit; Deorum verò miseratione pervenisse in astra uti et beluam, in rei gestae memoriam. Habet stellas in capite 3. obscuras; in singulis humeris singulas claras; in dextero cubito 1; in extrema manu 1; in zona 3; in gladio 3. obscuras; in singulis genibus unam claram; in singulis pedibus similiter 1. claram. Sunt omnes septendecim.

C a n i s. 33.

De hoc scribitur, quod Europae cum Dracone custos datus est; quae utraque Minos accepit, idemque Procridi dono dedit, quia ejus morbum sanasset. Post aliquod tempus Cephalus utraque possedit, Procridis maritus, qui hunc ad Thebas duxit adversus Vulpem, de qua Oraculum ferebatur, eam a nullo posse interfici. Jupiter igitur cum nihil aliud restaret,

ret, Vulpem convertit in lapidem; Canem vero dignum existimavit, qui in astra referretur. Alii dicunt hunc fuisse canem Orionis, et dominum in venando secutum esse, (solent enim canes contra feras cum venatoribus pugnare) deinde inter astra positum, quo tempore Orion eo ascendit, quod ideo verisimile est, quoniam eorum nihil omissum fuit, quae Orioni acciderant. Habet stellas in capite unam, quae dicitur Isis; in lingua unam, quam Sirius vocant, magnam quidem illam et splendidam; huiusmodi porro stellas Astrologi Sirios vocant, propter flammae vibrationem; in singulis humeris singulas obscuras; in pectore duas; in spina duas; in pede anteriore tres; in ventre duas; in sinistro lumbis unam; in pede extremo unam; in dextero pede unam; in cauda quatuor. Sunt omnes viginti.

L e p u s. 34.

Hic inventus est in Cynegia, et propter velocitatem hoc animal Mercurius collocavit in astris. Ex omnibus quadrupedibus videtur plurimos foetus edere, quorum quosdam parit, quosdam vero in utero habet, sicut Aristoteles Philosophus dicit in opere suo de Animalibus. Habet stellas in singulis auribus singulas; in corpore 3, quarum illa, quae est in spina, splendet; in singulis pedibus posterioribus singulas. Sunt omnes 7.

Argo.

Argo. 35.

Hanc beneficio Minervae inter astra collocatam dicunt. Haec prima omnium navis facta est antiquis temporibus; vocalis etiam fuit, et prima mare hominibus pervium fecit, et ut posteritati exemplum esset manifestum, in astris ejus simulacrum positum est; non quidem totum sed a remonibus usque ad malum, ut eam insipientes nautae bono essent animo inter navigandum, simulque ejus gloria, utpote inter Deos posita, esset immortalis. Habet stellas in puppe 4. in singulis remonibus 5; in altero 4, in stelide summa 3, in catastronate 5, sub canna 6. conjunctim. Sunt omnes 27.

Cetus. 36.

Dicitur a Neptuno missus ad Cepheum propter Cassiopeiam, quae cum Nereidibus forma contendebat. Perseus eum interfecit, ideoque ut hujus facinoris esset monumentum, in astra relatus est. Haec memoriae prodidit Sophocles Tragoediarum poeta in Andromeda. Habet stellas in cauda extrema 2. obscuras; A cauda usque ad gibbum ejus sub utero quinque, sub ventre 6. Sunt omnes 13.

Eridanus. 37.

Hic exoritur ex sinistro pede Orionis. Ab Arato dicitur Eridanus, sed nullam de eo attulit declaratio-

tionem. Alii rectissime putant, eum esse Nilum, ut qui solus a meridie fluit. Multis etiam stellis illustratur. Subest ei stella quae dicitur Canobus, quae ad Argus temonem prope accedit; et hoc quidem fidere nullum est inferius, ob quod Perigaeum vocatur. Stellae habet in capite unam; in primo flexu tres; in secundo tres; in tertio usque ad novissimum septem, quas dicunt istius fluvii esse ostia. Sunt omnes quatuordecim.

P i s c i s. 38.

Hic est magnus ille Piscis, quem ajunt aquam epotare quam fundit Aquarii urna. De hoc Pisce narratur, ut testis est Ctesias, primo conspectum fuisse in lacu non procul a Bambyce, et quod servaverit Dercetionem noctu in mare lapsam. Hanc Dercetionem Syri Deam dicunt. -- Hujus piscis nepotes duos alios pisces esse affirmant, quos omnes Syri venerati sunt, et in astris collocarunt. Habet stellas 12. e quibus 3. in rostro clarae sunt.

Neëtar sive Arula. 39.

Haec est ad quam dii mutuo juraverunt, quando contra Saturnum Jupiter profectus est, et voti compotes facti intulerunt eam astris, ad perpetuam memoriam. Hanc etiam solent homines in symposiis adhibere, et ad eam sacra faciunt, qui societates et ju-

ramenta celebrant, eamque dextera manu tangunt, benevolentiae testimonium hoc esse credentes. Habet stellas in foculo duas, in basi duas. Sunt omnes quatuor.

Chiron five Centaurus. 40.

Hic videtur esse Chiron, qui in monte Pelio habitans omnes mortales dicitur justitia superasse, qui quæ docuit Aesculapium et Achillem. Hercules existimatur ad eum venisse amoris causa, et in antro ejus versatus Panem coluisse. Solum hunc e Centauris non modo non interfecit, sed et studiose audivit, quem admodum Antisthenes Socraticus scribit in suo Hercule. Cum autem aliquamdiu hi simul vixissent, ex phætretra Herculis sagitta lapsa pedem Centauri vulneravit. Ille postea expiravit, et propter pietatem nec non et casum hunc Jovis beneficio in astra relatus fuit. Habet in manibus prope arulam quandam bestiolam, quam videtur velle sacrificare: est autem ejus pietatis magnum hoc argumentum. Habet stellas supra caput 3. obscuras: in singulis humeris singulas claras; in sinistro cubito 1; in manu extrema 1; in medio equino pectore unam; in singulis prioribus ungulis 1. in spina 4; in ventre 2. claras; in cauda 3; in lumbæ equino 1. claram; in singulis posterioribus genibus singulas: in singulis ungulis 1. Sunt omnes 24. Habet in manibus bestiolam, cujus certum

tum schema faciunt. Quidam volunt vini esse utrem, unde Diis super arula libat. Et hanc quidem habet in dextera manu; in sinistra vero habet thyrsus. Bestiola illa in cauda stellas habet 2; in extremo posteriore pede 1. claram; in priore pede 1. claram prope illum 1. in capite 3. Sunt omnes 8.

Corvus, five Hydra. 41.

Hoc astrum ad plura se extendit, ejus autem manifesta est ratio. Honorem ei Apollo tribuit. Unique enim Deorum avis quaedam propria est. Cum dii rem sacram facerent, missus erat corvus ad fontem quendam petitem latices; vidit ficum grossos habentem; juxta fontem consedit, donec maturae fierent, post dies multos cum illae maturuerant, corvus eas comedit. Tandem conscius peccati, rapiens hydram e fonte una cum cratere attulit, dicens, hunc quotidie ebibisse salientem in fonte aquam. Apollo cognoscens rem, prout facta erat, hanc corvo poenam imposuit inter homines, ut per tempus bibere non posset; ut scribit Aristoteles in libris de Animalibus. Hoc ejus adversus Deos peccati testimonium statuens, clareque significans sitim corvi, inter sidera constituit hydram, et corvum bibere non valentem, neque accedere. Habet stellas Hydrus in capite tres claras; in prima flexura sex, unam claram quae est ultima; in secunda flexura tres; in tertia quatuor; in quar-

quarta duas; in quinta flexura usque ad caudam novem obscuras. Sunt omnes viginti septem. Ponitur autem Corvus super caudam, occidentem versus, habetque stellas in rostro obscuram unam; in ala duas; in orthopygio duas; in utrisque pedibus extremis singulas. Sunt omnes septem. Ab hoc post flexuram aliquantulum distat Crater, inclinatus ad genua Virginis. Habet Crater in labro stellas duas obscuras, in medio duas, in fundo duas. Sunt omnes sex.

Procyon. 42.

Hic ponitur ante Canem magnum, unde et nomen habet. Est autem Orionis canis. Is venandi studiosus fuisse memoratur; ideoque canem hunc appositum habet. Cernuntur etiam et Lepus, et aliae ferae juxta illum. Habet stellas 3, quarum prima exoritur splendida, et similitudinem refert canis, quare et Procyon dicitur, prior utique oritur quam ille et descendit. Reliqua astra post haec in zodiaco circulo sunt, quem Sol pertransit in 12. mensibus, quare et totidem numero sunt signa.

Quinque Stellae. 43.

De quinque Stellis (quas Planetas vocant) quia motum sibi proprium habent, dicitur, quod sunt quinque deorum. Primus Phaenon magnus dicitur esse

E

Jovis.

Jovis. Secundus vocatur Phaëthon non ita magnus, hic a sole sic denominatur; Tertius est Martis, dicitur Pyrois, non multum splendidus, similis est aquilæ. Quartus Veneris est, Phosphorus, candidus colore: horum omnium astrorum maximus est planeta, quem Hesperum et Phosphorum vocant. Quintus Stilbon Mercurii, clarus sed parvus. Mercurio attribuitur, quoniam is existimatur mundum coelestem descripsisse, astrorumque ordines et tempestates dimensus esse, et significationum tempora ostendisse; vocatur Stilbon, quia hujusmodi apparentiam ipse exhibet.

Circulus Lacteus. 44.

Hic circulus apparet, quem Galaxiam appellant; Non erat fas Jovis filiis coelestes prius adipisci honores, quam Junonis mammam suxissent. Quare ajunt Mercurium attulisse Herculem, jam recens natum, et Junonis uberibus admovisse; hunc quidem suxisse, sed Juno remprehendens eum depulit, atque ita de lactis copia exuberante hunc lacteum circulum ortum esse.

NOTAE

AD

ERATOSTHENIS CATASTERISMOS.

Ursa major. I.

Cf. Schol. German. ad v. 24 seqq. Hygin. P. A. II, 1. v. Tab. I. Sidus hoc inter antiquissima esse referendum ex eo apparet, quod hominibus coelum inspicientibus ob septem istas stellas statim in oculos incurrere potuit, atque in omnibus istis regionibus, ubi primae observationes institutae fuerunt, nunquam occidit.

Nomen *ἄμαξα* ex similitudine septem stellarum cum plaustrī figura derivatum primum in Graecia innotuit. Ita forte a *Nauplio* sidus constitutum erat. *Homeri* tempore autem *Arcti* nomine sensim usi sunt homines. Poeta enim *ἄρκτον* affert; *ἦν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλοῦσι* (Il. 6, 487. Od. 8, 273) et, quod mirum est, *Arcti* quidem, nusquam vero *Arctophylacis* sed *Bootis* mentionem facit; quod jam ab Hygino observatum vides. (v. P. A. II, 2. pag. 423. ed. v. Stav.) Qua ratione vero adducti plaustrī formam in *Ursae* mutarint, difficile est explicatu. *Parmeniscus* quidem apud *Hyginum* (P. A. II, 2.) eo factum esse putat, quod subinde ad septem stellas aliae relatae sunt, quibus forma *Ursae* describi posset. Quicumque vero regionem, in qua conspicitur sidus, contemplatur, vix credat, homines istos parum adhuc excolti ingenii, ex tanta stellarum, quae ibi occurrunt, multitudine et confusione, eas elegisse, ex quibus sidus componi solet, et ad certam aliquam formam conjunxisse. Igitur sententia, quam *Mellmann* (*de mutatis formis* pg. 54.) affert, mihi quidem probatur, qui *ἄρκτον* nomen ex *sphaera* aliena progressum esse statuit, et fabulae dedisse locum.

Callistus nomen et fabula ipsa ex arcadicis quidem est, verum ex astronomia originem ducit. *Arcturum* stellam enim semper ἄμαξαν sequi viderunt, ideoque eam nonnominarunt *Booem*. Quem postea, *Plauistro* in *Ursam* mutato, *Arcadem* esse finxerunt, matrem persequentem.

Statim ab initio Καλλιστώ ex *Gerionico* et *Hygino* supplendum.

Ἡσίοδος forte in βίβλῳ ἀσρικῇ (v. *Fabric. B. Gr. et Schol. Arat. ad v. 255.*)

Συγατέρα — ἐλέσθαι. forte cum Schol. Arati legendum Συγατέρα εἶναι καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ κατοικοῦσαν ἐλέσθαι cet.

Λυκάωνι. *Lycaon* Pelasgi filius rex Arcadiae, cui ex pluribus uxoribus multi filii nati erant, unam filiam habuerat *Callisto*. De quo ejusque progenie v. *Apollodor. III, 8, I. pag. 222. ed. Heyne. Ariestes Tegeates* (ap. *Hygin. II. I pag. 421. ed. van Ssaever.* verum nomen est *Araethus* v. *Notas ad Apollod. p. 657.*) et *Pherocydes* ap. *Apollod. l. c.* non *Lycaonis* sed *Cetei* filiam *Callisto* fuisse dicunt.

ποιεῖσθαι *III. Heyne* suspicatur vocem insertam esse a librario; Nam ἐλέσθαι τὴν ἀγωγὴν nihil habet quod desideres. Verum potest quoque defendi, eam ἐλέσθαι, ποιεῖσθαι τὴν περὶ τὰς θήρας ἀγωγὴν. Cui similia et alibi in hoc libello occurrunt, ut inf. 31. ἱερὸν αὐτὸν ὠνόμασαν εἶναι.

ὑπὸ Διός. *Jovem* *Dianæ* formam induisse narrant *Apollod. III, 9. Amphis* poeta (*Hyg. pag. 419.*) *Hyginus* ipse *fab. 126.* asserit, *Jovem* *Callisto* compressisse cum in hospitium *Lycaonis* veniret.

ἐμμεῖναι *Ruhnkenius* (*Koppiers p. 94.*) suspicabatur ὑπὸ Διὸς ἐν Μαιναλῷ μεῖναι λανθάνουσιν τὴν θεόν. *Ovid. Metam. II, 441. et Fast. II, 192.* ubi *Arcton* *Maenaliā* vocat poeta. In *Nonacrino* autem monte id factum esse narrat *Hygin.*

ἐπὶ τόκου in *Cod.* fuerat ἐπὶ τόκον unde *Kopp. ἐπιτοκον* legendum esse putat. Sed lectio ἐπὶ τόκου a *Fellio* recepta etiam probatur *Hemsterh. (v. Kopp. l. c.)*

τὴν θεὸν ἀποθηριῶσαι αὐτὴν *Junoni* hoc tribuit *Callimachus. (cf. Spanh. p. 423. et cum eo Schol. II. s. 487. Ovid. Met. II; 405. Hygin. P. II. pag. 420.) Jovi* alii; sed v. de his *Hyg. l. c.*

καὶ οὕτως τεκεῖν Ἄρκτον γενομένην τὸν κληθέντα Ἀρκάδα. Callisto in Ursam conversam Arcadem peperisse narrant cum nostro Hygin. et Theo ad Arat. Schol. Germanici vero transtulit: *et dum esset Urfa Arctum enixa est, quem Arcadem vocant.* Legit forsan καὶ οὕτως τεκεῖν Ἄρκτον τὸν κληθέντα Ἀρκάδα omisso γενομένην. Potest tamen ille vel codicem vitiosum inspexisse vel ex memoria haec attulisse. Melius et planius forsan esset καὶ οὕτως ἄρκτον γενομένην τεκεῖν τὸν κληθέντα Ἀρκάδα. De Arcadis progenie vide Apollod. III, 9. 1.

ἀιπόλων Hygin. transtulit Aetolorum. Male sed v. P. A. l. c. et ibi interpp.

μετὰ τοῦ βρέφους Germanic. cum puero.

μετὰ χρόνον cum puer adolevisset. Hygin. l. c.

δόξαι forsan a librario additum, ut Fell. putat. Sed locum hunc etiam in Theone v. 27. ita expressum esse, et pleonasmum in auctore nostro saepius occurrere, (v. c. 15, c. 32.) monuit Koppiers pg. 95.

εἰσελθεῖν εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄβατον ἱερὸν, ἀγνοήσασαν τὸν νόμον. Arcades contra Cretenses contenderunt, Jovem in monte Lycaeo a nymphis (quarum nomina v. apud Paus. Arcad. c. 38. nominantur) educatum esse. Quo in monte templum Jovi sacrum erat, quod intrare neque hominibus neque brutis licitum erat: lex erat, ut qui secus fecissent, intra anni spatium interficerentur. cf. Paus. l. c. Plutarch. Quaest. Gr. p. 3000. ed. Frankf. addit, non eandem poenam dedisse et qui sponte et qui imprudenter templum adierunt.

ἄβατον ἱερὸν Kopp. pg. 96. rejicit ἱερὸν et legit, εἰσελθεῖν εἰς τὸ τοῦ Διὸς, ubi τέμενος (pars circa templum de reliquo agro resecta) supplendum. Hyginus et Germanicus templi mentionem faciunt.

διωκομένην Eratosthenes videtur tradere, Arcadem jam adultum, cum Ursam hanc matrem suam esse ignoraret, cum Arcadibus eam persecutum esse et interficere voluisse. Alii vero volunt, Arcadem studio venandi deditum Ursam matrem in silva vidisse, eamque Jovis templum intrantem persecutum ab Arcadibus una cum Urfa captum et interfectum esse. Ita Theo cum Hygino et Germanico. Unde Koppiers mutat: ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ διωκομένην, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀρκάδων ἀναιρεῖσθαι μέλλουσιν. hoc est: τῶν Ἀρκάδων δὲ αὐτὴν ἀναιρεῖν μελλόντων.

διὰ τὴν συγγένειαν. Melius, ut Heyne, διὰ τὸ συγγαγενῆσθαι αὐτῇ. nisi συγγένεια dicta est pro συνουσία, uti συγγένησις apud Platonem pro συνουσία occurrit. Alia narratio apud Hyginum, forte ab antiquiore aliquo scriptore addita, haec est, *Thesyn Callisto non recipere, quod sit Jovis peller.* Quam fabulam ex astronomia petitam esse, etiam sine interprete intelligas. Locum Ursae majoris Aratus his verbis describit:

Κρατὶ δὲ οἱ δίδυμοι, μέσση δ' ὑπὸ Καρλίνος ἐστίν.
Ποσσὶ δ' ὀπισθοτέροισι λέων ὑπὸ καλὰ φασινεῖ.

Scu. ut Eudoxus ap. Hipparchum ad Phaenom. lib. I, n. x (v. Petav. *Uianalog* p. 104. ed. Antw.) Ἐπὶ δὲ τὴν κεφαλὴν τῆς μεγάλης Ἄρκτου οἱ δίδυμοι κεῖνται, κατὰ μέσον δὲ ὁ καρλίνος, ὑπὸ δὲ τοὺς ὀπισθίους πόδας ὁ λέων. Et num. XI. idem auctor caput Helices: Ἐπὶ δὲ τὸν Περσέα καὶ τὴν Κασσιόπειαν οὐ πολὺ διέχουσα ἐστίν ἡ κεφαλὴ τῆς μεγάλης Ἄρκτου. οἱ δὲ μεταξὺ τούτων ἀστέρες εἰσὶν αἰμυροί. Et in Ἐνόπτρῳ. Ὅπισθεν δὲ τοῦ Περσέως καὶ παρὰ τὰ ἰσχία τῆς Κασσιόπειας οὐ πολὺ διαλείκουσα ἡ κεφαλὴ τῆς μεγάλης Ἄρκτου κεῖται. οἱ δὲ μεταξὺ ἀστέρες εἰσὶν αἰμυροί.

Hipparchus Eudoxum et Aratum refellit et ex verbis Eudoxi πρὸς δὲ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν τοῦ ἀρκτου ἀστὴρ ἐστὶ λαμπρὸς colligere vult, nullam aliam stellam eam esse, quam clarior in laterculo α, et veteres septem istis stellis modo sidus describere solitos; quod in saeculo anteriore factum esse nemo in dubium vocabit. Verum jam Petavius var. diff. I. III, c. III, eum correxit, ubi ex verbis Eudoxi, qui arcticum circulum per anteriores Ursae pedes ducit, demonstrat, non eam stellam sed aliam putasse Eudoxum, forte s. quarti ordinis. In eo minime argutandum, stellam hanc vocari claram; quid? quod ne in iis quidem haerendum est, quae omnino de situ profert Eudoxus, quod ipse Hipparchus (lib. II, n. XVII.), ut jam memoravimus, auctorem hunc et Aratum *rudi Minerva* observasse contendit. Recte in iis observavit Eudoxus, obscuriores esse, quae inter Ursam et Perseum conspiciuntur. Sunt enim, quae Camelopardum et Lynxem formant.

Eratoſthenes in capite numerat septem stellas, easque obscuras, et singulis auribus binas. Si Ptolemaeum consulas, certe stellae quarti ordinis v, h, o, et quinti ρ, A, π, 16,

16. ισ, d, T, quam undecimam annumeravit incertum est, Nisi forte eae addendae duae quarti ordinis, quae ad Camelopardum referuntur, et quae non longe distant. Hyginus et Germanicus fere eadem afferunt, in Germanico autem rejiciendum puto: *in summa cauda I claram*, quod caudae mentio iterum fit in fine, idque additum esse videtur, ut numerus 24 impleteretur. Etiam Theo consentit, sed *ἐκαστέρων τῶν νῶτων*, in *ἐκαστέρων τῶν ὀπίων* mutandum. Sex in auribus numerat.

ἐπ' ὠμοπλατῶν λαμπρὸν cet., α' *) puto.

ἐπὶ τοῦ στήθους cet., Φ et Θ.

ἐπὶ τῆς ῥάχως λαμπρὸν cet., δ eam claram nominat, ctsi tertii ordinis.

ἐπὶ σκέλεσιν ἐμπροσθίοις, sine dubio β secundi et α quarti ordinis. Ita Eudoxi verba melius intelligenda, quod stella, in tabulis eam praecedit.

ἀπὸ σθίοις, — γ et ψ.

ἐπ' ἄκρῳ τοῦ ποδὶ ὀπίσθιῳ cet., μ et λ. Quae in altero pede posteriori conspiciuntur, illo tempore nondum appositae erant.

ἐπὶ τῆς κέρκου cet., — ε, ζ, η.

Ursa minor. 2.

Cf. Schol. German. ad v. 24 seqq. et Hygin. II. 2. v. Tabul. I. Sidus in Homero non occurrit. cf. Schol. II. σ, 487, sed ex Phoenicia in Graeciam illud migrasse, astronomi ad unum omnes affirmant. v. Arat. Phaen. v. 39. et ibi Schol. Germanicus et Hyginus P. A. II, 2, pg. 424. et ibi interpp. Omnes de eo fabulae, quas in auctoribus legimus, astronomicae originis sunt; Praeter eam, quae a Theone affertur, Cynosuram fuisse Callistus canem, et ea interfecta mortuam esse, duae aliae a nostro narrantur.

Iterum ab initio verba quaedam excidisse videntur. Nam valde jejunos esset, et vix ferendus iste verborum nexus αὕτη ἐστὶν ἡ μικρὰ καλουμένη, ubi subiectum ἄρκτος μικρὰ iterum supplendum. Praeterea mirum est, nostrum nullam attulisse rationem, cur sidus vocetur *Cynosura*. Germani-

*) litterae graecae in commentario non cum his, quae in contextu occurrunt, confundendae. Illae enim, quas auctor affert, numerum stellarum, haec vero nomina earum in tabulis denotant.

manicus *Arctos*, inquit, minor a pluribus *Phoenix*, a Graecis *Arctophylax*, a nonnullis *Canis cauda* vocatur. Locum igitur sic restituere vellem: "Αυτὴ ἐστὶν ἡ μικρὰ καλουμένη κυνόσουρα διὰ τὴν τῆς οὐρᾶς ὁμοιότητα, προσηγορεύθη δὲ cet.

Φοινίκη. Rationem affert Aratus v. 39. τῇ δ' (sc. μικρᾷ) ἄρα Φοινίκας πλυννοὶ πρόωσι θάλασσαν. Poeni enim, teste Theone ad h. l., usi sunt hoc signo in navigatione, quod certius polum indicat navigantibus iisque, qui artis periti stellas obscuriores observare possunt. Quae in iisdem Scholiis de Thalete sideris auctore narrantur, incerta sunt. cf. etiam Hyg. pg. 424. et ibi interpp.

ἐτιμήθη Subjectum iterum desidero, Callistus nomen intelligendum esse, apparet.

γνοῦσα δὲ. Excidit αὐτὴ ex sententia Ill. Heyne. In reliquis subjectum facile potest substitui.

Ἀντιθέσσαν, Heyne in ἀνατιθέσσαν mutat: cum reponeret: reponendo inser sidera alterum ursae simulacrum.

Hanc fabulam in nullo alio auctore invenio, (Hyginus eam plane omisit) ideoque eam sen ab ipso Eratosthene seu ab aliis grammaticis additam esse arbitror.

Ἀγλαοσθένης. Cujus fuere τὰ Ναξιακὰ etiam inf. c. 31 laudata. De hoc et aliis auctoribus ab Eratosthene allatis forsan alio loco dicemus, v. etiam Voss de historicis Graecis.

Κυνόσουρα, Germanicus *canis cauda*; ita etiam Theon l. c. et omnes astronomi. Res ipsa clara est. Si enim mappas astronomicas inspicis, stellas, quae ad caudam Ursae minoris referuntur, acclives, et ita positas esse vides, ut speciem caudae caninae praebant. Nymphae Cynosurae nomen in nullis aliis mythographis occurrit, nisi in iis, qui post Aglaosthenem astronomos secuti sunt; ex similitudine igitur ortum et in mythologiam deductum ab iis, qui Cretica scripserunt, et mythos sideribus applicare voluerunt.

προφῶν γενέσθαι τοῦ Διὸς Κυνόσουραν, εἶναι δὲ μίαν τῶν Ἰδαίων νυμφῶν. Fabula mutatis nymphae nominibus ex Hesiodo, Apollodoro aliisque nota. Cum jam in eo esset, ut Rhéa, Saturni uxor, Jovem pareret, fugit in Cretam, ne maritus, quod jam saepius acciderat, infantem devoraret. Ibi in antro reliquit filium recens natum et nymphis quibusdam nutriendum dedit. Fuit in his Cynosura secundum Aglaosthenem.

Ἰσοίς.

Ἰσοῖς. Hyginus: *quae Hestiaeae vocatur*. At de Hestiaeae Euboeae oppido hic non agi apparet et Hemsterh. (Kopp. pag. 97.) observavit. Res pertinet ad fabulas Creticas, nilque reliquum est, quam, ut eum Stephano Ἰσοῖς, mutemus in Ἰστρος, quae urbs fuit Cretae; Legendum igitur πόλει τῇ καλουμένῃ Ἰστροί.

οἱ περὶ Νικόστρατον. Hyginus a *Nicostrato et sodalibus*. Sed jam interpp. ad h. l. ostenderunt, phrasin hanc interpretaudam esse per *Nicostratum*. Quisnam vero fuerit Nicostratus ille, difficile explicatu est. Plures hujus nominis inter Graecos extitisse vides ap. Nic. Loensis Epiphylli lib. IX. c. 5. cf. Hygini interpp. Forte Lacedaemonius ille secundum Pausaniam l. II, pg. 60. Menelai nothus seu, ut Eustath. ad Il. γ, pg. 303, Helenae filius, a Lacedaemoniis in honore habitus, et ab Oreste Spartam occupante cum Megapenthe regno expulsus. Hac fuga, ut puto, Cretam petiit, ibique constituit portum. Praeterea Cynosurae nomen Spartanis notum erat. Fuit enim Φυλὴ Λακωνικὴ apud Marathonem. v. Hesychius v. Κυνόσουρα. Quae si ita se habent, Thales non inventor hujus sideris esse potuit, sed illud jam ante eum ex Phoenicia in Graeciam migraverat.

ἐν αὐτῇ δὲ λιμένα. δὲ del. Heyne.

Ἄρατος δὲ αὐτὴν καλεῖ Ἑλίκην cet. Aratus vero:

Οἱ τὴν μὲν (sc. ἄρκτον μικρὰν) Κυνόσουραν ἐπικλήσιν
καλῶσιν,

τὴν δ' ἐτέρην (sc. μεγάλην) Ἑλίκην — —

Igitur locus corruptus videri poterat et ita exprimendus: Ἄρατος δὲ φησιν αὐτὴν καὶ Ἑλίκην, ἐκ Κρήτης οὖσα, γενέσθαι Διὸς τροφούς, Aratus illam et Helicen, Creta oriundas, ait fuisse Jovis nutrices. Postea vero vidi, jam Arnaldum Lect. Graecis, pg. 137. et Kopp. pg. 99. sq. hunc locum emendasse. Arnaldus quidem fere eodem modo: Ἄρατος δὲ αὐτὴν λέγει καὶ Ἑλίκην cet.

Helices nomen Theo derivat ἀπὸ τοῦ ἐλίσσασθαι et sidus ita nominari putat παρὰ τὰς ἑλικας καὶ συστροφάς αὐτῆς. Postea vero quam post Aglaosthenem mythis Creticis in siderum historiis utebantur, etiam hoc nomen in mythologiam traductum et Urfas Jovis nutrices fuisse narratum est. Qui vero Arcadica praeferebant, Callisto majorem, et minorem canem ejus fuisse, putarunt. Aratus et Leontius de sphacra etiam rationem adhibuerunt, cur nutrices ab ipso

Jove in Urſas converſae fuerint. Dicunt enim Jovem metu patris ſe ipſum in draconem, nutrices vero in Urſas tranſmutaſſe, et poſtea quam regnum conſecutus eſſet, formas has in coelo poſuiſſe.

ἔχει δὲ ἀστέρας etc. ſunt β, γ, ζ, η.

ἐπὶ δὲ τῆς κέρκου α, δ, ε.

ὑπὸ δὲ τῶν ἑτερον τῶν ἡγουμένων κατῶτερος ἔſιν ἄλλος ἄτηρ, ὃς καλεῖται πόλος, περὶ ὃν δοκεῖ ὁ πόλος ἐρέφισθαι. Quae verba, quo melius intelligi poſſint, Hygini et Germanici verba apponam. Hyginus enim, P. A. II, 1: in prioribus, inquit, caudae ſtellis una eſt infima, quae polus appellatur, ut Eratoſthenes dicit, per quem locum ipſe mundus exiſtimatur verſari. Et Germanicus: Fiunt omnes ſeptem, ſupra alias decem, quae praecedunt et dicuntur ludentes: et maxima altera, quae vocatur Polus, in quo a quibusdam putatur totus orbis circumverſi. Unde Koppiers pg. 101, πόλος περὶ ὃν δοκεῖ τὸ ὅλον ἐρέφισθαι. Sed quacnam fuerit iſta ſtella, quam Eratoſthenes κατῶτερον nominat, non ſtatim apparet. Hipparchi ſententiam et quae ei appoſuit Petavius, v. in Uranalog. var. diſſ. lib. III. 4. Petavius ipſe ex Hygini verbis jam allatis putat, Eratoſthenem ſcripiſſe ἐν τοῖς προτέροις τῆς οὐράς, ita, ut locus auctoris noſtri ita exprimendus eſſet: ὑπὸ δὲ τῶν ἑτερον τῶν ἡγουμένων ἐν τοῖς προτέροις τῆς οὐράς cet., ſeu verba ὑπὸ δὲ τῶν ἑτερον τῶν ἡγουμένων plane eſſent rejicienda. Stellam, quam noſtri polarem vocant, illo Eratoſthenis tempore non in polo verſatam eſſe, res eſt jam nota. v. Petav. l. c. Diſtabant enim a polo Eudoxi tempore ſecundum Petavium l. c.

1) α, ſ. ſtella polaris noſtro	
tempore, in extrema cauda	14,4. ann. 0 p. Chr. 11°, 54'
2) δ, media caudae	— 12,37
3) ε, ſ. antepenultima caudae	11,24
4) β, ſ. ſuperior praecedentium in laterculo	— 7,26
5) ζ, ſ. ſuperior ſuccedentium	— 9,16

Putat igitur Petavius, Eratoſthenem ſecundum verba Hygini, antepenultimam caudae ε, in polum mundi collocari.

Re vero accuratius conſiderata verba ita interpretanda eſſe exiſtimo: ὑπὸ δὲ τῶν ἑτερον τῶν ἡγουμένων (ſub altera praecedentium, γ et β,) κατῶτερος, ἔſιν ἄλλος, alia, (quae non

non sideri aunumeratur) *inferior*, (propius polum) *est*. id quod etiam Eudoxus (ap. Hipparch. lib. I, n. V.) confirmare videtur, cuius verba sunt: *ἐτι δὲ τις ἀστὴρ μένων αἰὲ παρὰ τὸν αὐτὸν τόπον. οὗτος δὲ ὁ ἀστὴρ πόλος ἐστὶ τοῦ κόσμου.* Quid igitur? Eratosthenem istam intellexisse puto, quinti ordinis, quae in catalogis b nominatur, et cuius distantia a polo fuerat anno p. Chr. nat. 0, 4° 47'; tempore Hipparchi 4°, 19'; Eratosthenis 3°, 48'; Eudoxi 3°, 25', eodem igitur fere loco, ubi α in extrema cauda nostro tempore conspicitur, quae a polo 1°, 47' distat.

D r a c o. 3.

Cf. Schol. Germ. ad v. 28. seqq. et Hygin. II, 3. v. Tabul. I. Fabula ex Theogonia et quidem ex Pherecyde petita et astris applicata est, v. Hesiod. Theogon. v. 333. seqq. Appollod. II, 5, II. et ibi Heyne T. I, p. 406 seqq. Si auctoris nostri narrationem cum fragmento ap. Schol. Apoll. Rh. (v. Strz Pherecydis fragment. pg. 141. seqq.) comparamus, Pherecydes ipse rem alio modo tractavit; si vero Germanico credimus, ille ipse Pherecydes de sidere egit idque jam illo tempore inter astra relatum erat. *Hunc, inquit Germanicus, Pherecydes dicis inier astra collocatum ces.*

ὁ μέγας. μέγας Θαῦμα. οἷη ποταμοῖο ἀπορροῇ Aratus Phaenom. 45. 46.

De situ ejus Aratus et Theo ad h. l. v. 45 seqq. Verba Arati sunt:

ἡ μὲν οἱ ἄκρη

Ἵουρὴ παρ κεφαλὴν Ἑλλίκης ἀναπάνεται ἄρκτου

σπερὴ δ' ἐν Κυνόσουρα κάρη ἔχει.

Germanicus Theonis verba ad h. l. transtulisse videtur, sed loco *Phoenices circumcingit caudam* leg. loco *Phoenices circumcingit caput*. Ultima enim in cauda Draconis λ, ad caput Ursae majoris posita est. Verba λέγεται δὲ εἶναι — — Φύλακα τῶν μήλων videntur alieno loco posita esse; certe melius ita jungenda: Οὗτός ἐστιν ὁ μέγας τε καὶ δι' ἀμφοτέρων τῶν ἄρκτων κείμενος, ᾧ καὶ ἐν τοῖς ἀστροῖς τάξις ἐδόθη δι' Ἡραν, ἣ κατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ Ἑσπέρας Φύλακα τῶν μήλων. λέγεται δὲ εἶναι ὁ τὰ χρύσεα μήλα Φυλάσσω, ὑπὸ δὲ Ἡρακλέους ἀναιρεθείς.

παρὰ τῷ Ἀτλαντι, σκῆμα *Atlantem*, cui sedes assignata Libya et extrema, in monte Atiante. v. Heyne l. c. pg. 408.

408. Sequuntur verba ὑπὸ δὲ τῶν ἐκείνου παρθένων. Hesperides Noctis filias, at Pleiades filias Atlantis fuisse tradit Hesiodus *Erg.* 383. Attamen etiam Diodor. IV, 27 Hesperides Atlantis filias vocat, et Germanicus. Neque igitur verisimile est, nostrum de Pleiadibus hic cogitasse, aut eas cum Hesperidibus confudisse. Alias de dracone fabulas easque, ut puto, a recentioribus astronomis excogitatas v. ap. Theonem, Hyginum et Germanicum.

κατέσῃσα. Koppiers leg. κατασῃσαι. et praeterea observandum Atlantis filias more minus usitato παρθένους hic vocari. v. Kopp. pg. 103.

μέγιστον δὲ ἔχει σηματοῦν glosseina mihi videtur.

Quindecim stellas affert Eratosthenes, nimirum tres in capite, quae sine dubio fuerunt γ, β, ξ, sed plures notas fuisse, Aratus his verbis docet:

Οὐδ' οἷος κεφαλῇ ἐπιλάμπεται ἀστὴρ,
Ἄλλα δύο προτάφοις, δύο δ' ὀμμασιν. εἰς δ' ὑπένερθεν
Ἐσχατὴν ἐπέχει γένυας δαινοῖο καλώρου cet.

Forte igitur λαμπροὺς γ, mutandum in λαμπροὺς ε, quod in Codd. Γ pro Ε facile poterat substitui. Reliquae, quae in vicem distant, π, δ, τ, χ, ω, ζ, η, θ, ι, α, η, λ fuerunt.

Engonasin. 4.

Cf. Schol. Germ. ad v. 65. seqq. et Hyg. II, 6. v. Tabul. I. Qua de ratione hoc sidus inter recentiora refero, jam monui. Fabulae, quae narrantur, omnes post Arati tempora additae sunt. Ipse Aratus hominem esse fingit, genus recedentem, v. 64. seq. Sed,

οὔτις ἐπίσταιται ἀμφαδὸν εἰπεῖν,
Οὐδὲ τίνι κρέμαται κείνοιο πόνω· ἀλλὰ μὲν αὐτῶς
Ἐν γόνασι καλέουσι cet.

Hinc itaque omnis haec fabularum copia et varietas.

ἢν δὲ ὑπὸ Ἡρακλῆος δι' αὐτὸ τοῦτο τεταγμένος, ὅπως ἀνταγωνίζεται τῷ Ἡρακλεῖ. Contradicere videntur haec iis, quae capite superiori dixit, Junonem posuisse draconem custodem propterea, quod mala Hesperidum a filiabus Atlantis perpetuo subtrahebantur. Forte tamen illa fabula ex Pherecyde, haec, ut ex Germanico et Hygino colligere licet, ex Panyasi hausta.

τότε ῥόπαλον ἀνατετακώς, καὶ τὴν λεοντῆν περιελημμένος. Sed jam supplendum esse puto, τῇ ἀριστέρῃ

εαρε et cum Koppiers leg. προβαβλημένος *praefereus* L. *pro-*
sentiens. cf. Hygin. P. A. II. c. 6. Alio modo Aratus v. 67 seqq.

— — — — ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ οἱ ὤμων
 χεῖρες αἰέρονται, τάνυται γὰρ μὲν ἀλλυθὶς ἄλλη
 ὅσων ἐς ὀργυίαν — — — —

In fabulis enarrandis, noster hunc asterismum conjungit cum Dracone secundum Panyasin; Araethus cum Urfa; Hegesiana, qui Theseum esse dicit, forte cum Lyra, quod etiam ii fecisse videntur, qui Thamyryn aut Orpheam esse Engonasin putant. Sed cf. de his et aliis Hygin. II, 6.

Si de situ quaeramus, ex Hipparcho I, 7. p. 102. apparet; Engonasin sinistro pede Draconis caput contere.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α; βραχίονος δεξιῶν λαμπρόν γ; ἐφ' ἐκατέρων ὤμων β, δ; ἐπ' ἑκρας (τῆς ἀριστερᾶς supplendum) χειρὸς λ forte ἐφ' ἐκατέρων λαγόνος ζ ε sed ejusdem sunt ordinis; δεξιῶν μηροῦ forte in ἀριστεροῦ μηροῦ et verba λαμπρότερον δὲ τὸν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς hic inferenda, ita π et ρ intelligentiae sunt, quarum altera tertiū ordinis. Poterant quidem stellae modo dictae ad pedem dextrum referri, sed constellatio caput draconis non attingeret, et in dextro pede in Ptolemaeo non tot occurrunt stellae; γόνατος η putō; καμπῆς σ; πνήμης τ et υ; ποδός μ putō esse in clava Arctophylacis, auctore Ptolemaeo, qui ὁ αὐτός ἐστι τῶ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ κολλορύβου. Germanicus in coxa affert 2, de reliquis consentiunt Germanicus et Hyginus; De clava res dubia, forte ω; ἐπὶ τῆς λεοντῆς ξ et ο de reliquis adjacentibus μ et ν forte, A in Ptolemaeo non invenio.

Corona. 5.

Cf. Schol. Germ. ad v. 70 seq. et Hygin. II. 5. v. Tabul. I. Pherecydi sidus hoc jam notum fuisse, ex fragmento constat, quod apud Schol. Od. λ, 320 legimus: (cf. Sturz pag. 210) quem auctorem Eratosthenes in priori capitis parte secutus est. Fabula ipsa ad Creticas pertinet, et satis nota est.

αὐτὴν in αὐτὸν (εἰφανον) mutandum, ut jam Koppiers vidit.

Δία in cod. Ἰδα fuit, male. Insula Naxos tempore antiquiore *Dia* vocata. v. Hesych. v. Δία et Koppiers pag. 104. In Schol. Germanici pro Creta *Dia* legendum.

ισορεῖ-

ἰσορεῖται διὰ τοῦτου (τοῦ σεφάνου) τὸν Θη-
 σέα σεσωσθαι cet. Φάγγος ποιούντος ad διὰ τοῦτου re-
 ferendum. Plura exempla hujus structurae verborum tur-
 batae affert Koppiers pag. 105 et infra. c. 17 et 29. Prae-
 terea, observandum hic mihi videtur, haec verba non cum
 anteriori capitis parte conjungenda esse, sed aliam fabulam
 forte secundum Epimenidem narrari et plura excidisse. Ger-
 manicus locum hunc sic exponit. *Sed qui Cretica conscrip-
 sit, refert, quia Liber ad Minoem regem venisset, ut Ari-
 adnen filiam ejus duceret uxorem, coronam dono Ariadnae
 dedisse Vulcani opere factam ex auro et gemmis pretiosis; et
 talis fulgoris fuit, ut Thesea Labyrintho liberaret, quae
 post astris affixa est, cum in Naxos utrique venissent.* Hy-
 ginus fere eadem. *Sed, inquit, ut ait, qui Cretica con-
 scripsit, quo tempore Liber ad Minoa venit cogitans Ariad-
 nen comprimere, hanc coronam ei muneri dedit cet. Dici-
 tur etiam a Vulcano facta ex auro et indicis gemmis, per
 quas Theseus existimatur de tenebris Labyrinthi ad lucem
 venisse: quod aurum et gemmae in obscuro fulgorem luminis
 efficiebant.*

Φασὶ καὶ τὸν πλόκαμον cet. Scilicet de stellis,
 quae vulgo, etiam ab nostro auctore. c. 12, coma Berenices
 vocantur, hic agitur. Ariadnes vero comam eas nominari,
 nusquam invenire possum, nisi in Eratosthene et, qui eum se-
 cutus est, Germanico.

ἔχει δὲ ἑπτὰ cet. Octo tantum stellas novit Pto-
 lemaeus, α, γ, δ, (splendidas vocatas ab Eratosthene) ζ, ε,
 ι, κ, β, β forte η inferendum.

Ophiuchus. 6.

Cf. Schol. Germ. ad v. 72 seqq. et Hygin. II, 14. v. Ta-
 bul. I. et II. Quod jam de Engonasin dictum est, etiam
 de Ophiucho valet. Sidus hoc per magnam coeli partem
 diffusum neque multis stellis lucidis clarum recentiori tem-
 pore, sed ante Aratum in coelo constitutum est. Praeterea
 etiam ex nomine fit perspicuum, astronomos non tam de
 fabula quam de figura cogitasse. Postea vero multae fabu-
 lae in hoc sidere eumulae sunt, de quibus v. Hyginus.
 Narratio de Aesculapio conitat. Sed non satis apparet, quem
 auctorem Eratosthenes secutus sit. Poterat haec vulgari ser-
 mone accipere, ut saepius factum est, (cf. Heyne ad Apol-
 lod.

lod: III, 10, 3. p. 103.) praesertim in re tam clara et fere ab omnibus mythographis tractata. Citantur vero aliquot auctores ab Apollodoro, l. c. Stefichorus et quod ad Hippolytum attinet, Neoptolemus, qui Naupactica scripsit. De quo v. Heyne ad Apollod. T. III. pag. 989 et Paus. X, fin.

καὶ Fabula de Aesculapio vario modo tractatur ab auctoribus v. Heyne ad Apollod. l. c. Paus. l. c. et Pindar. P. γ, 96. et alii. Aesculapius filius Apollonis et Arsinoes sive, ut alii volunt, Cronidis a Chirone artem medicam didicit v. Apollod. l. c.

τοῦτον τέχνη ἰατρικῇ χρώμενον Koppiers. p. 306. emendavit hunc locum in οὗτω τέχνη ἰατρικῇ χρώμενον. ell. c. 13. et 24. et Palaephatus de incred. c. 31. et Heraclides in Allegor. Hom. p. 483. Sed propter ea quae sequuntur, mutarem, τοῦτου τέχνη ἰατρικῇ χρώμενου, ut cet. — καὶ τῶν θεῶν δυσχαρῶς τοῦτο φερόντων cet., — λέγεται τὸν Δία ὀργισθέντα κεραυνοβολῆσαι. cum autem τοῦτον longius abesset, subiecit auctor τὴν οἰκίαν αὐτοῦ.

ὡς καὶ τοὺς ἡδὲ τετυχηκότας ἐγείρειν cet. Stefichorus nominat Capaneum et Lycurgum v. Apollod. l. c. ἐν οἷς καὶ Ἰππόλυτον. Hippolytum ab ipso patre interfectum esse, narrat Hygin. fab. 47 et ibi interpres et P. A. II, 14. Aesculapium id lucri causa fecisse addit Schol. Pind. l. c.

Aesculapius anguineus fingitur propter medicinae peritiam. cf. Hyg. P. A. l. c.

De Ophiuchi situ v. Aratus et quia contra eum disputavit Hipparchus lib. I, n. 8. Putavit enim utroque pede super scorpium stare. Enimvero Eudoxus (v. Schol. Arat. ad h. l. et cum eo Hipparchus) veritati propius accedit, quippe qui altero pede id tantum fieri affirmat. Noster hac de re nullam facit mentionem. At de stellis locus obscurus. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α; ἐφ' ἐκατέρων ὤμων β' et γ; ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς γ, μ, υ; ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς η, λ, δ, ε; ἐφ' ἐκατέρων ἰσχυῶν μ' et ζ' forte; (τὸν rejicio) ἐπὶ τῷ δεξιῷ πόδεϊ δ; τοῦ δὲ ὀπίσθεν ἀρκυς κεφαλῆς β' et γ; reliqua excluderunt. Etenim jam Aratus serpentem eumque multas stellas distinctum descripsit, et Germanicus et Hyginus plura afferunt. Ille: *Serpens*, inquit, *quem tenes in manibus, habet stellas in orificio 2, in flexura capitis spissas 4; in manu Ophiuchi 2 claras, in prima flexura 8, secunda, quam tenet in dextra manu, alias octo, in tertia usque ad caudam*

dam 6. Fiunt omnes stellae serpentis triginta. Hic verò Anguis habet in summo capite 2, sub capite 4, uno loco omnes. Ad manum ipsius Ophiuchi sinistra 2, sed quae maxima ad corpus accedit clariorem et in dorso anguis ad ipsam corporis conjunctionem 5. Et in prima curvatura caudae 4, in secunda caput versus habet stellas 6. Ita est omnino trium et viginti. Locum itaque ex Germanico restituere vellem in numero tantum mutatione aliqua facta secundum Hyginum: ἐπὶ τῆς καμπῆς τῆς κεφαλῆς δ', ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ Ὀφιοῦχου β'; ἐπὶ τῆς πρώτης καμπῆς, ε', ἐπὶ τῆς δευτέρας δ'; ἐπὶ τῆς τρίτης ἕως τῆς κέρπου ε'; τοὺς πάντας κα'. Sunt vero in capite β et γ, in flexura capitis δ, λ, α, ε; in manu Ophiuchi δ, ε; in prima flexura ε, ν, ξ, ο, υ, ζ, reliquae oae forte fuerunt, quae nostro tempore ad Taurum Poniatowskianum referuntur, forte igitur κ, ο, η, ι, η, ζ. Nam in Hygino legimus, caput versus extendi serpentem.

Scorpius. 7.

Cf. Schol. Germ. ad v. 80 seqq. et Hygin. II, 26. v. Tabul. II.

Οὗτος διὰ τὸ μέγεθος εἰς δύο δωδεκατημόρια διαιρεῖται. Notandum, veteres astronomos usque ad Eratosthenem Librae signum non novisse, sed Scorpionem, ut noster affirmat, in duo signa s. eclipticae partes divisisse. Postea vero χηλαί Librae, (teste Schol. ad Arat. v. 89. ταύτας γὰρ (sc. χήλας) οἱ ἀστρολόγοι τὸν ζυγὸν εἶναι φασιν cet.) et τὸ σῶμα καὶ τὸ κέντρον Scorpius appellabatur. cf. ad Virgil. Ge. I, 32.

Sidus hoc quamquam neque in Homero neque in Hesiodo occurrit; tamen antiquioribus adscribere velim partim ob formam et stellam primi ordinis Antarem partim ob fabulam, de qua cf. omnino cap. 32. Ex Euphorione petita esse videtur fabula v. Schol. Hom. σ. 486.

τῆς κολώνης Videtur quidem, praecipue, si Schol. Germanici in Scorpione et Orione conferas, nomen montis cuiusdam forte excidisse, sed, ut Munkel ad Hygin. P. Al. II. c. 34. monuit, nomina ista omnia ex κολώνη orta esse videntur, ita ut pro Chelippio, Celsiano, Celinio, ponendum esset Colone, sed et hoc, ut mihi videtur, delendum et tantum modo in monte quodam retinendum est. Praeterea

terra enim quod nullus talis mons in insula Chio inveniri potest, Aratus v. 642. et Theo semper montem quidem nominant, nomen vero numquam addunt. Κολώνη igitur significat, ut jam Gale transtulit, montem, nil amplius. Quid? quod in Germanico pro monte Celfonio *mons Celfo* legerem.

ἀναδοθῆναι (ἐκ) τῆς κολώνης. Καὶ οὕτως ἀπο-
θανεῖν forte ἀποκτείναι vel ἀποκτείνεσθαι, ut Schol. Hom.
I. c. et Apollod. I. 4. 3.

ἔβιασατο vim inferre voluit.

ὃν Ζεὺς ἐν τοῖς λαμπροῖς ἔθηκε τῶν ἀστέ-
ρων, ἵν' εἰδῶσιν οἱ ἐπιγινόμενοι ἀνθρώποι τὴν
ἰσχὺν τε αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν. Igitur propter
ejus naturam et vim. Alio modo Hygin. P. A. II c. 26.
ut species ejus hominibus documento esset, ne quis eorum de
re aliqua sibi confideret, quod Orion dixisset, se omnia velle
interficere, quae ex terra oriantur.

ἔχει δὲ ἀστέρας ἐφ' ἑκατέρας χηλῆς δύο in
australiori α et ι; in borealiori β et γ.

ὃν εἰσιν οἱ μὲν πρῶτοι μεγάλοι, οἱ δὲ δεύ-
ταροι ἀμικροί. γ et ι tertii, reliquae secundi ordinis.

ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου β, δ, π; ἐπὶ τῆς κοιλίας τ forte
et σ; ἐπὶ τῆς κέρου τ, ε, μ, ζ, η; ἐπὶ τοῦ κέντρου θ, ι,
κ, λ. stellae ζ, η, θ ex catalogo de la Caille summae sunt.
προηγέται μὲν αὐτοὺς cct. De stella primi ordinis α,
a recentioribus *Antares* vocata (quod nomen jam Ptole-
maeus affert, stellamque secundi ordinis esse vult) nostrum
cogitasse ex descriptione apparet, collatis verbis extr. cap.
anted. ἔχει δὲ ἐπιφανέαν ἰκανὴν ἐπὶ τοῦ μέγιστου
ἀστρου, λέγω δὲ τοῦ σκορπίου, ἐνσημῶ τῷ τύπῳ Φαινόμε-
νος. Quae tamen verba adeo interpolata mihi videntur, ut
ea plane rejicerem, si tantum alio loco stellae hujus clarissi-
mae mentio fieret. Hyginus et Germanicus fere eandem
stellarum positionem afferunt. Ille enim lib. III c. 25: *Hic*
(Scorpius) *habet, inquit, stellas in his, quae chelae dicun-*
sur, in unaquaque earum binas, ex quibus primae sunt cla-
riores: praeterea habet in fronte stellas tres, quarum me-
dia est clarissima, in interscapilio tres, in ventre duas, in
cauda quinque, in acumine ipso, quo percutere existima-
sur, duas. Ita est omnino stellarum 19. Hic vero: *Habet*
(Scorpius), *stellas in unaquaque cornu duas, in ore unam*
claram, in fronte duas, in dorso claram tres, in ventre duas,
F in

in cauda quinque, in aculeo duos. Sunt omnes 19. Ex his quatuor, quae sunt in cornibus ejus, duae priores clavae et duae obscurae Librae assignantur, quam Chelas Graeci dicunt. Verba προχρηται cet. ab utroque omittuntur. At stella non ad chelas referenda, cum istae stellae tam praeceant, et, ut jam monui, a nostratibus in Libra ponantur. Quid est quod stellam ab Eratosthene in thorace poni ex cap. 6. apparet. Verba igitur $\delta \epsilon \pi \iota \tau \eta \varsigma \beta \omicron \rho \epsilon \iota \alpha \varsigma \chi \eta \lambda \eta \varsigma \lambda \alpha \mu \pi \rho \acute{o} \varsigma \alpha \sigma \tau \eta \rho$ sive omnino exterenda sive in $\epsilon \pi \iota \tau \omicron \upsilon \theta \omicron \rho \alpha \kappa \omicron \varsigma$ mutanda.

Arctophylax. 8.

Cf. Schol. Germ. ad v. 89 et Hygin. II. 4. v. Tabul. I. De origine sideris et fabulae jam supra ad c. I. tractavi. Verrum in hoc capite alium auctorem Eratosthenes, forte Acusilaum secutus est. Plures enim rerum Arcadicarum scriptores fuerunt, de quibus v. Not. ad Apollod. III, 8, 1 seqq. Hyginus et Germanicus hanc fabulam cum altera cap. I. narrata conjungere ausi sunt,

$\delta \theta \varsigma \nu$ forte $\delta \delta$.

Τραπεςζοῦς scribendum; urbs Arcadiae. Alii rem alio modo tractant. v. Apollod. l. c. Hygin. fab. 176 et ibi interpp.

$\epsilon \pi \iota \tau \eta \varsigma \delta \epsilon \xi \iota \acute{\alpha} \varsigma \theta$, κ. Tertia stella, addenda est. Ita etiam Germanicus. Sed, ut cum reliquis conveniret, $\delta \epsilon \xi \iota \acute{\alpha} \varsigma$ mutarem $\alpha \rho \iota \sigma \tau \epsilon \rho \acute{\alpha} \varsigma$ praeceunte Hygino lib. III. 3. Sidus enim non a tergo sed a fronte in coelo conspicitur. cf. quae de positione stellarum dixi ad cap. 9. fin.

$\omicron \iota \omicron \upsilon \delta \upsilon \nu \omicron \upsilon \sigma \iota \nu$. Elevatio poli Alexandriae fuit $31^{\circ}, 11'$

θ distabat a polo — 28,29

κ distabat a polo 28,48

28,13

$\epsilon \pi \iota \tau \eta \varsigma \kappa \epsilon \Phi \alpha \lambda \eta \varsigma \beta$, $\delta \Phi'$ $\epsilon \kappa \alpha \tau \epsilon \rho \omega \nu \tau \omega \nu \acute{\alpha} \mu \omega \nu \gamma$ et δ ; $\epsilon \pi \iota \tau \omega \nu \mu \alpha \sigma \tau \omega \nu$ nullae aliae quam p et s sed haec clarior illis; $\epsilon \pi \iota \tau \omicron \upsilon \alpha \gamma \kappa \omega \nu \omicron \varsigma$ ($\delta \epsilon \xi \iota \omicron \upsilon$) quod jam Gale addidit; $\alpha \nu \alpha \mu \epsilon \sigma \omicron \nu$ Arcturus.

$\delta \Phi'$ $\epsilon \kappa \alpha \tau \epsilon \rho \omega \pi$. η et π forte etiam ζ et υ .

Virgo. 9.

Cf. Schol. German. ad v. 95. seqq. et Hygin. II. 25. v. Tabul. I. Varia mythorum genera in hoc capite cumalata sunt,

sunt, eaque omnia ex prima vitae integritate et simplicitate petita. Sidus igitur est, ut puto, ex antiquissimis. In prima fabula, quam Eratosthenes tractat, et quae ad Creticas pertinet, Aratum maxime secutus est v. 97 - 136.

Ταύτην (sc. παρθένον) Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ εἴρηκε cet. At de sidere Virginis nulla apud Hesiodum fit mentio, Δίκην Jovis et Themidis filiam esse modo narratur in Theogonia v. 901. cll. *arg.* 254. Praeterea interpretes auctoris nostri Germanicus et Hyginus verba ἐν Θεογονίᾳ omittunt. Vereor igitur, ne ex margine huc sint illata auctoremque nostrum ad Hesiodi βιβλον ἀκρικῶς respexisse, atque sidus hoc illo tempore jam notum fuisse. De Δίκη v. praeter loca Hesiodi jam laudata Hermann. *mytholog. Handb.* I B. p. 293. Omisit noster, eam secundum nonnullos Astraei filiam esse, quod Aratus annotat in principio descriptionis.

καὶ ἐπὶ τῆς γῆς σὺν τοῖς ἀνθρώποις ἦν. descriptio saeculi aurei. Aratus ipse inde a v. 102.

— — — οὐδέ ποτ' ἀνδρῶν
οὐδέ ποτ' ἀρχαίων ἠνῆνατο Φύλα γυναικῶν,
ἀλλ' ἀναμῖξ ἐκάθητο cet.

Sensum Arati igitur non plane exprimit Germanicus. Dicit enim: *A virorum aspectu se subtrahere solita cum foeminis consulto ludere et conversari videbatur* cet.

μεταστάντων δὲ αὐτῶν. sc. ἐκ τοῦ βίου, illis mortuis, v. Wessel. ad Diodor. I, 20. Probabilius esset μετασταμένων. cum illi a prisca vita defecissent, degenerassent. Prius tenuit Hyginus: Sed post eorum obitum, qui sint nati, eos minus officiosos, magis avaros coepisse fieri, quare minus Justitiam inter homines fuisse conversatam. Et Germanicus: Sed postquam diminuti homines a pietate quieverunt (leg. ut puto, insecuti homines a pietate recesserunt), cet.

Forte tamen in auctore nostro exiderunt nonnulla et est plenius legendum: μεταστάντων (sc. ἐκ τοῦ βίου) δὲ αὐτῶν, καὶ τῶν ἐπιγινομένων μηκέτι τὸ δίκαιον συντηρούντων cet. Sic Arati mentem melius expressam censeo:

Τόφρ' ἦν, ὅφρ' ἔτι γαῖα γένος χρύσειον ἔφερβεν

Ἀργυρέῃ δὲ ὀλίγη τε cet.

Theo ad h. l. μεταστάντων δὲ ἐκείνων, οὐκέτι ὁμοίως σὺν αὐτοῖς, ἀλλὰ εἰς τὰ ὄρη ἀνεχῶραι διὰ τὰς ἐπιγινομένας ἀδικίας cet.

οἱ μὲν — Δήμητραν ad Attica spectant, ad declaranda agriculturæ inventa.

οἱ δὲ Ἴσιν. Forte a grammaticis appositum, quod Græci contenderunt, Cererem ab Aegyptiis Isin vocari.

οἱ δὲ Ἀταργάτιν. Nomen Syrium et, ut videtur, ad res astronomicas declarandas excogitatum. Lucianus eam Lunam esse putat, et Ἀσάρτην vocat.

Hoc loco οἱ δὲ Ἠριγόνην in nonnullis libris additum fuisse, ex Germanico et Hygino colligo, atque id propter notum illud auctoris nostri poema *Erigone* suspicari licet. Germanicus: *Ad adspæctum Boosis Virgo constituta est, quæ Erigone dicta est*, cet. et Hyginus: *Nonnulli etiam Erigonem Icarî filiam dixerunt, de qua diximus*.

οἱ δὲ Τύχην. Oceani filia. v. Hesiod. Theog. 360.

διὸ καὶ ἀνέφαλον cet. Hyginus: *Et hoc magis non convenit inser eos, quod caput ejus nimium obscurum videtur*. Germanicus cum nostro consentit: Alii Fortunam, pro eo, quod sine capite astris infertur. Locus autem Eratosthenis obscurus sane et depravatus est. Verba hoc modo collocarem: οἱ δὲ Τύχην. ἔχει δὲ ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αἰμαυρόν, διὸ καὶ ἀνέφαλον αὐτὴν σχηματίζουσιν.

De stellis Hyginus et Germanicus cum Eratosthene consentiunt. At multa incerta; ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, i. e. stellam quinti ordinis; ἐν ἐκατέρῳ ᾧ μ ω β et ο, quod Vindemiaticæ in ala extrema posuit; ἐν πτέρυγι ἐκατέρῃ η, γ, ρ, ε, ἐπ' ἀγκῶνος ἐκατέρου θ, δ; ἐπὶ χειρὸς ἄκρας ἐκατέρας cet. α, ζ; ἐφ' ἐκατέρου ποδὸς χ, μ; ἐπὶ τῆς πύλης τοῦ χιτῶνος igitur κ, ι, ιν, φ, i et Bod. n. 109. quamquam tres posteriores in Ptolemaeo non occurrunt. ὁ δ' ἐν τῇ δεξιᾷ πτέρυγι — — καλεῖται σαχὺς. Sidus igitur non a tergo Romanorum more describit, ut globum insipientibus, sed a fronte, ut ipsum coelum adspicientibus apparet. v. Bode Vorstell. d. Gestirne, ubi *Vindemiatrix* in sinistra ala et *Spica* in dextra manu ponitur.

Gemini. 10.

Cf. Schol. German. ad v. 145. seq. et Hygin. II. 22. De hujus sideris auctore et origine aliquid constituere, res esset vana et incerta. Pluche (*histoire du Ciel* T. I. pag. 13.) putat in principio hoedos fuisse; argumenta vero, quibus ea opinio immititur, non affert. Hoc satis certum mihi videtur,

detur, stellas istas, quae in capitibus conspiciuntur, primam occasionem dedisse, sideris nomen inveniendi. Aratus quoque et Theo rem tantum attingunt, nullis fabulis appositis. Fabula, ut ab auctore nostro affertur, satis nota et ex Homero allata, sed cf. omnino, quae Heyne affert in Not. ad Apollod. III, 10, 7 et IV, 2. Praeterea v. Hygin. fab. 77 et P. A. II, 22.

ἐπιφάνειαν numinum aut heroum apparitiones inter mortales.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, β; ἐπ' ὤμου — — χειρὸς ἄ' verba uicis inclusa Fell ex Germanico addidit. Sed nescio, quae sic sententia sit. Nullae enim nisi quintae magnitudinis stellae adsunt, nullae igitur quibus designantur istae partes. Melius conveniunt auctoris nostri verba cum tabulis, si ista, tamquam glossema, rejiciuntur.

ἐφ' ἐκατέρω γόνατι ζ' et λ. Clarae in utroque pede omissae sunt, supplendum igitur, ἐφ' ἐκατέρω ποδὶ ἄ, γ et ξ.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἄ; ἐπ' ἀριστερῶ ὤμῳ λαμπρὸν forte δεξιῶ leg. ita, ut stella, intelligenda; ἐπὶ μασθῶ ἐκατ. si verba sana sunt, A esset et T; ἐπ' ἀριστεροῦ ἀγκῶνος legendum ἐπὶ δεξιῶ. nam in sinistro cubito nulla est, δ; ἐπ' ἄκρας τῆς χειρὸς addendum ἐπ' ἀριστερᾶς θ; ἐπ' ἀριστερῶ γόνατι σ; ἐφ' ἐκατέρω ποδὶ μ. et ν. De Propode res nota: v. tabula. τοὺς πάντας igitur ιε'.

Cancer sive Aselli et Praesepe. II.

Cf. Schol. German. ad v. 145. seq. et Hygin. II, 23. v. Tabul. I. Sidus hoc propter obscuritatem inter recentiora refero. Macrobius (Saturn. lib. I, 17.) hanc originis rationem affert, quod cancer animal retro atque oblique cedit eademque ratione sol in eo signo obliquum incipit agere retrogressum.

Praeterea imagines, quae in hoc sidere concurrunt, Cancer et Asini non ex una eademque sphaera profectae videntur. Fabula de Cancro ex Panyasi sumta astroque applicata est. cf. inprimis Apollod. II, 5, 2. Altera vero de Asinis ad Gigantomachiam spectat et ab astronomis, ut puto, inventa. In nullo enim auctore Eratosthenem et Theonem antegresso eam reperire possum.

καλοῦνται δὲ τινες αὐτῶν. (Kopp. recte mutat in αὐτοῦ) ἀσέρας ὄναι. De stellis res est dubia. Afelli γ et δ

τὸ δὲ νεφέλιόν ἐστιν ἢ ἐν αὐτῷ ὁρωμένη φάτις, cet. non, ut Gale transtulit: quae est circa eum: (sc. Cancrum) πέδουλα, cet. sed in ipso sidere. Nebula enim in Cancro ipso fingitur inter stellas γ et δ, quae asinos formant. v. tabula.

ἔχει δὲ ἐπὶ τοῖς δεξιοῖς ποσὶν — — λαμπρόν. Veritati propius accedit, si cum Germanico et Hygino legimus αμαυρόν. Quenam vero istae sint non assequor. Forte 3 ψ, χ II, 2 ψ et 2 μ, at in Ptolemaeo occurrit tantum ι μ sextae magnitudinis. In sinistris forte ζ, β, δ, ι; ἐπὶ τοῦ στόματος ζ; ἐπὶ τῆς χηλῆς τῆς δεξιᾶς 1; et 2 ι, altera vero in Ptolemaeo occurrit; ἐπὶ τῆς ἀντερᾶς χηλῆς κ et 2 α, at etiam haec omissa a Ptolemaeo.

L e o. 12.

Cf. Schol. German. ad v. 146 seqq. et Hygin. II, 24. v. Tabul. I. Quae prima offertur narratio, ex imaginis similitudine cum Leonis forma deducta, satis probat, sidus antiquiori tempore esse formatum. Omnia enim praeclara facta et inventa Jovi atque Diis tribuuntur ab hominibus rudibus. Praeterea sidus multis stellis insigne est et clarum. Altera fabula iterum ex Herculis rebus gestis petita est, in qua enarranda vero non, ut in aliis locis, Panyassu sed Pisanndrum Rhodinum sequitur Eratosthenes.

pro ἀστέρων leg. cum Phavorino et Koppiers ἀστρων.

ὑπὸ Διὶ Schol. Germanici a Junone. τινὲς δὲ Φασιν, ὅτι Ἑρακλέους πρῶτος ἀδελὸς ἦν εἰς τὸ μνημονευθῆναι, cet. Forte leg. alio ordine: εἰς τὸ μνημονευθῆναι, ὅτε Ἑρακλ. πρ. ἀδλ. ἦν.

Πείσανδρος restituit Fell; in cod. enim legebatur Πίνδαρος.

αἷς ἐνδοξον παλαιῶς cum Koppiers τι. splendendum esse puto.

ἐπὶ τῆς καφάλης κ, λ, ε; ἐπὶ τοῦ στήθους η et α. Regulum pono, quamquam non addit λαμπρόν. quae vox forte ex sequenti huc inferenda est. Germanicus vero: in regione claram unam. Etiam Theo ejus facit mentionem sub nomine Βασίλισκος s. cor Leonis; ἐπὶ τοῦ δεξιῶ

ἰσξιοῦ ποδός (λαμπρόν del. h. l.) ξ; ἐπὶ μέσης non
 um Fell κοιλίας (nam ea, quae sequuntur, ad κοιλίαν spe-
 rant) sed τοῦ ποδός supplerem ita ut stella π addenda es-
 set; ἐπὶ τοῦ ἰσχίου sc. ὀπισθίου; ὑπὸ τὴν κοιλίαν
 ο; ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου γόνυτος σ forte et τ; quam tamen non
 in Ptolemaeo invenio; ἐπὶ ποδός ἀκρου, υ, s aut φ
 ion in Ptolemaeo adsint; ἐπὶ τοῦ τραχήλου μετ' ζ;
 ἐπὶ τῆς βραχίως γ, b, d; ἐπὶ μέσης τῆς κέρκου
 οῖτε n. 93. in Cat. Bod., quamquam non in Ptolemaeo oc-
 currit; ἐπὶ ἀκρας β; ἐπὶ τῆς κοιλίας δ.

De coma Berenices. Ptolemaeus tres modo affert stel-
 las h, c, g; locus in auctore nostro si non depravatus est,
 tellae k, d, a, e sunt addendae. Eratosthenes nullam af-
 fert hujus nominis rationem, forte quod eam in notis rebus
 poneret. Hyginus vero eam his verbis describit: *Sunt aliae*
septem stellae ad caudam Leonis in triangulo collocatae, quas
crines Berenices esse Conon Samius mathematicus et Callima-
chus dicit: cum Ptolemaeus Birenicen Ptolemaei et Arsinoes
filiam sororem suam duxisset uxorem, et paucis post diebus
Asiam oppugnavit profectus esset, vovisse Herenicen, si vi-
ctor Ptolemaeus redisset, se detransuram crinem; qua voto
laetatum crinem in Veneris Arsinoes Zephyritidis posuisse
emplo, eumque postero die non comparuisse: quod factum
um rex aegre ferret, Conon mathematicus cupiens inire
gratiam regis, dixit crinem inter sidera videri collocatum;
et quasdam vacuas figura septem stellis ostendit, quas esse
ingeret crinem. Attamen nonnulla in Eratosthene excidisse
 videntur. Addit enim Hyginus: *Eratosthenes autem dicit,*
virginibus Lesbii doctem cum (ita enim lego eum Scheffero)
nique relictam a parente nemo solveret, jussisse reddi: et in-
er eas constituisse petitionem. Schol. Germanic. hoc locus
 depravatus: *Videntur aliae obscurae septem juxta caudam*
ius, quae vocantur crines Berenices et sunt earum Virgi-
num, quae Lesbio perierunt. Ex quibus suspicari licet de
 virginibus Lesbii Eratosthenem fecisse mentionem, sed res
 est obscura.

A u r i g a. 13.

Cf. Schol. German. ad v. 155, et Hygin. II, 13. v. Ta-
 bul. I. In hoc sidere tres imagines easque diversae originis
 conjunctas esse vides. Quarum prima, *Capella*, stella tan-
 um primi ordinis omnium antiquissima ex priori vitae

sufficac ratione nomen accepisse videtur, id quod etiam ex ipsa fabula, ex Cosmogoniis atque adeo ex antiquissimo mythorum genere petita colligo. Atque huic stellae posteriori tempore Cleostratus Tenedius Hoedos apposuit. Postero tandem tempore Auriga ex aliena Sphaera in Graecam migravit: cui asterismo astronomi et grammatici Alexandrini ut rationem aliquam afferrent, fabulam de Erichthonio ad Atticas spectantem, magis vero a comicis et tragicis quam epicis tractatam, addiderunt, cf. Apollod. III, 14, 6. et ibi notae. Reliqui astronomi in hac fabula Eratosthenem laudant auctorem.

Οὗτος ἐστὶν Ἐριχθόνιος cct. In cod. verba hoc ordine posita erant: τοῦτον λέγουσιν, ὅτι ὁ Ζεὺς ἰδὼν πρῶτον ἐν ἀνθρώποις ἄρμα ζεύξαντα ἵππων, ὅς ἐστιν Ἐριχθ. ἐξ Ἡφ. κ. γ. γεν. καὶ θαυμάσαι cct.

ἄρμα ζεύξαντα ἵππων. ἵππων glossema esse videtur, ut III, Heyne putat, quod vel ἄρμα ζ. vel ἵππους ζ. dicendum esset, Aelian. II, 27. III, 38.

καὶ ἐποίησατο πρὸς τοῦτοίς ἐπιφανῇ, τὴν θυρίαν αὐτῆς σεμνύνων. Est et in his interpolatio. Heyne putat, verba ἐποίησ. cct. ex interpretatione τοῦ ἡγάγε addita esse, et πρὸς τοῦτοίς plane rejicienda esse, ut Eratosthenea tantum haec fuerint: πρῶτόν τε Ἀθηνᾶ κομπῇ ἡγάγευ ἐν ἀκροπόλει ἐπιφανῇ, τὴν θυρίαν.

Ἐυρίπιδης In Ione. v. Heyne ad Apollod. p. 833.

προσαγορευθῆναι Ἡφαίστου. Templum Vulcani fuit Athenis, in quo simulacrum Minervae positum erat. Paus. I, 14. Non autem illud appellari potuit Ἡφαιστεῖον, sed Ἡφαίστου ἱερόν, atque sic legendum h. l. προσαγορευθῆναι Ἡφαίστου.

αὐτὴν κρατήσσειν velim αὐτῆς κρ.

ἀποβάτης. De ludo hoc v. Etymol. M, v. ἀποβατικῶς. cf. etiam Phavorinus. Scilicet auriga in medio decursu per rotam desiliebat et assiliebat in currum. Phavorinus in Boeotia tantum et Attica eo ludo homines usos fuisse observat. Theophrastus secundum eundem auctorem eum descripserat, forte in libro περὶ ἑρπῶν, quem Laert. affert V, 47.

Μουσαῖος v. Fabric. B. G. I, c. 6. in Theogonia.

Ἀμαλθεία Differunt in his Eratosthenes, et qui cum secuti sunt, astronomi, ab alijs auctoribus. Eratosthenes enim

enim Amaltheam caprae dominam esse censet, secundum alios vero, Ἀμαλθεΐα et αἰξ unum idemque.

ἐκ τρεῖς In monte Dictaio in Creta.

τὴν δὲ αἶγα. ἄλλοι λέγουσι supplendum esse Heyne censet. Hyginus P. A. II, 13. *Musaëus dicit, Jovem nutritum a Themide et Amalthea nymphis: Amaltheam autem habuisse capram quamdam, ut in deliciis, quae Jovem dicitur aluisse. Nonnulli etiam Aegem Solis filiam dixerunt. At postea vidi, jam Koppiers fere eodem modo emendasse. Germanicus cum nostro consentit; at locus valde corruptus.*

τῆς παιδὸς Koppiers legit τῆς αἰγὸς quod proba. Nisi forte fuit τῆς ἐκείνου (sc. Ἠλίου) παιδός.

καὶ διὰ τὸ εἰς μέσσην τὴν βάχιν Γοργόνης πρόσωπον ἔχειν. Obscurum hoc. Alter infra c. 23 in Tauri tergo ἐπὶ βάχεως Pleias stat. Germanicus: *Ejus pellem dicitur acceptam pro scuto habuisse, quod semper Titanibus agitator timori fuerit et dicebatur media pelle Gorgoneum caput habere. Igitur εἰς μέσσην τὴν βάχιν in media pelle i. e. in medio scuto interpretari vellem. De capite Medusae v. c. 22.*

κατασκευάσαντος forte in κατασκευάσαι mutandum, et reliqua usque ad κατασκευάσαι delenda; quod aliena manu inserta esse videntur.

ὀνόματι τὸν ἡνίοχ. εἶναι Certe nomen Ὀνομαῖον hic excidit, v. Germanicus et Hyginus. Fabulam uberius exponit Hyginus fab. 84. cf. Heyne ad Apollod. pg. 293 seqq. Ex Pherecyde sumta erat fabula, postea vero etiam a Pindaro (cf. Hermann. 2 B. pag. 153.) tractata. Pherecydis fragmentum extat apud Schol. Apollon. Rh. I, 752 Sturz, pg. 98. Alias de Auriga fabulas v. ap. Hygin. P. A. II, 13 et Theo ad Arat. a v. 156. inde seqq.

ἔχει δὲ αἰτέρας τῆς κεφαλῆς δ, ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων α, et β, ἐφ' ἑκατέρου ἀγκῶνος γ et ν; ἐπὶ δεξιᾷ χειρὸς δ; ἐπ' ἀριστερᾷ η, et ζ.

Taurus. 14.

Cf. Schol. German. ad v. 172 seqq. et Hygin. II, 21. v. Tabul. I. *Pleiades et Hyades jam a priori inde tempore Graecis notas fuisse, ex Homero et Hesiodo apparet. Tauri signum forte postea et quidem ex aliena sphaera accessit.*

cujus nomen ex similitudine Hyadum cum capite tauri ortum esse puto. Hinc factum est, ut postea astronomorum et grammaticorum studio et in hoc sidere plures mythi cumulerentur.

Prima, quae in hoc capite occurrit, de Europa fabula, est satis perspecta, et si vario modo a diversis auctoribus tractata. Noster Euripidem affert auctorem. cf. inprimis Apollodor. III, 1, 1. et ibi. not. et Hygin. fab. 178. Res spectat ad fabulas Creticas. Sed in Creticis aliud tauri sit mentio, quem Neptunus Minoi misit, et qui postea Marathonium dictus est; idem, quocum Pasiphae, ut nonnulli narant, concubuit, cf. Apollod. III, 15, 7. Pausan. I, 27. Hygin. fab. 40. et Palaephag. de incredibilib. c. 2. Etiam hic a nonnullis inter astra locatus est; et, si locus in Germanico non spurius est, (*Eratosthenes*, inquit *Germanicus*, *dicis, hunc esse, qui coit cum Pasiphae.*) hoc loco inferenda sunt verba Theonis ad v. 167 Phaenom. εἰ δὲ τοῦτον, οὗ Πασίφης ἡρώσθη. Altera fabula de Ione Argiva aeque ex antiquissimis est. v. Apollod. II, 1, 3. Hygin. fab. 145.

Ἡ δὲ πρὶν δὲ ἀελυγῆς cet. malim: Ἡ δὲ πρὶν δὲ ἐνελυγῆς πρὸ Διὸς ἐπιμνηθῆναι τὸ ζῶον.

Haecenus omnia satis clara essent et expedita. Nam Pleiadum fabulam c. 23 exposuit. At fabulas, quae ad Hyades spectant, et si satis notae et a multis erant tractatae, plane omisit. Cum vero etiam a Germanico et Hygino eae offerantur, non est dubium, quin ex Eratosthenis libello exciderint et hoc loco sint inferendae. Germanici verba haec sunt: *In signo Tauri frons et facies Hyades vocantur, quas Pherecydes Athenaeus nutrices Liberi dicit, quae Dodonides nymphae vocantur.* Quae cum a Lycurgo captivitatem rimantes fugerent Thebas, ne sibi a Junone aliquid paterentur, Jupiter coelo illas siteribus honoravit, Hyadesque appellavit, quod nascente Libero eas invenerit: quas in signum temporis posuit, vel quod sint pluviales; ὕαιεν enim pluere est, quia earum ortus imbres concitat: vel quia in modum Tisaras posita sunt.

Hyginus P. A. II, 21. *Hyades Pherecydes Atheniensis Liberi nutrices esse demonstrat, numero septem, quas etiam antea Nymphas Dodonidas appellat. Harum nomina sunt haec: Ambrosia, Eudora, Phaeisyle, Coronis, Polyxo, Phaeo, Thyene.* Haec dicuntur a Lycurgo fugatae et praeter Ambrosiam omnes ad Theron profugisse, ut ait Asclepiades. Sed ut Pherecydes dixit, ad Thebas Liberum perlatum Junoni

noni tradiderunt. Quam ob causam ab Jove gratia iis est
relata, quod inter sidera sunt constitutae. Quae mea opi-
nio eo confirmari videtur, quod Phavorinus et Eudocia,
nostrum auctorem haud raro sequentes in fabulis his enar-
randis unum eandemque auctorem transcripserunt videntur.
Fragmentum, ut in Phavorino occurrit, hoc est: "Τάδες
ἐπὶ τῶν τοῦ Ταύρου κεῖνται κεράτων, ἣ διὰ τὸν ἀδελφὸν
Ταντα οὕτω κληθεῖσσι, ἣ ὅτι τοιχείῳ παρεμφερεῖς εἴ-
σιν, ἣ ὅτι ὑστερὶ ἰκτισμασίας δηλοῦσι (Verba haec ab Eu-
docia in fine sed eodem ordine apposita sunt). Τινὲς δὲ
(sc. Pherecydes) Δωνίας (Eudocia eandem lectionem habet;
sed leg. Δωδωνίδας) νύμφας αὐτὰς Φασί, Διονύσου τρο-
φούς, αἷς ἢ Ἰνῶ διὰ τὸν τῆς Ἥρας φόβον παρακατέθε-
το τὸν Διόνυσον, ὅτε Λυκοῦργος αὐτὰς ἐδίωξε συμπεριου-
σίας (Eud. συμπεριούσας) ἐκείνῳ, καὶ κατανεμούσας τὴν
ἄμπελον. τιθέασιν δὲ τινες αὐταῖς ὄνομα (leg. ὀνόμα-
τα ex Eudocia) Ἀμβροσίαν καὶ Εὐδαίρην καὶ Αἰσέλην
καὶ τοιαῦτά τινα (Reliqua nomina Κορωνίς et Διώνη
etiam ab Eudocia omittuntur). Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ
εὐρηται (Eudocia οἱ δὲ Φασίν,) καὶ ὅτι υἱάδες Βάκχῳ
τιθέσθαι τοῦ Διονύσου, καὶ τὸν Διόνυσον Τίν Φασίν ἀπὸ
τούτων τινές. Germanicus et Hyginus quamquam non ad
verba fragmentum transtulerunt, tamen ante oculos illud
habuisse videntur. Atqui Phavorinum et Eudociam non
ex Scholiis Homeri, ubi eadem fabula ex Pherecyde tradi-
tur, hausisse, comparatione facta apparet. cf. ad Il. σ. 486
et Sturz pag. 115. Igitur probabile videtur, fragmen-
tum hoc ex Eratosthene esse sumtum et hoc loco inferen-
dum. De fab. cf. etiam Apollod. III, 4, 3, et ibi not. Et-
iam Theo ad Aratum nomina Hyadum ex Hesiodi ἀστρικῇ
βίβλῳ affert:

Φαισύλη, ἥ δὲ Κορωνίς, εὐσεφανάς τε Κλέεια,

Φαιώδ' ἱμερόεσσα καὶ Εὐδαίρη τανύπεπλος.

De stellis locus est depravatus. Emendabo igitur, ut e re
est, atque ut interpretes consentiunt.

ἔχει δὲ Ταῦρος ἀτέρας ζ' supplendum ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς; ἐφ' ἐκατέρῳ τῶν περάτων. Veteres ante
Aratum eas ad cornua referebant, quae in fronte sunt
stellae. Sed jam Aratus stellas β. et ζ, quae a nostratibus
ad tauri cornua referuntur, et quae ad Aurigam accedunt,
novit. Atque mirum omnino videri posset, nostrum aucto-
rem earum nullam fecisse mentionem, cum clarioribus ac-

ccn.

cenferi poffint. Emendes ergo velim ἐπὶ τῆς ἐκφράσεως β, ὧν λαμπρότατος ὁ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς α. α. ε. ε. ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὀφθαλμῶν δ, θ; ἐπὶ τοῦ μυκτῆρος γ; Αὐτὸ ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὠμῶν relligenda sunt, neque in interpretibus invenio, sed forte ex verbis ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὀφθαλμῶν orta. Humeri enim non conspiciuntur.

οὗτοι Ἰάδες λέγονται. Incertum est, quatenam septem istae stellae fuerint, quas veteres Hyades nominarunt. Ex istis enim, quibus nostro tempore illud nomen tribuitur, quinque tantum, ut arbitror, a veteribus conspici potuerunt. Forte duae istae β et ζ annumeratae sunt. Numerus ipse diversis temporibus diversus erat. Locum classicum in Theone invenimus ad v. 172. Phaenom. Θαλῆς μὲν δύο αὐτὰς εἶπεν εἶναι, τὴν μὲν βόρειον, τὴν δὲ νότιον. Εὐριπίδης δὲ ἐν τῷ Φαίδοντι, τρεῖς. Ἀχαιοὶ δὲ δ'. Ἰππίας δὲ καὶ Φερικύδης, ζ. ἡ δὲ προσωνυμία, ἐστὶν ὅτι τὸν Διόνυσον ἀναβρέψαντο. Manet tamen res dubia, quod idem Theo, atque ad eundem locum, probat, Hesiodum jam quinque novisse, quarum nomina ut ex fragmento apparet, fuerant: Φαισύλη, Κορωνίς, Κλέσια, Φαιά, Εὐδώρα. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ γόνατος puto μ, ἐπὶ τῶν χηλῶν, ν; ἐπὶ τοῦ δεξιῷ γόνατος ι. ἐπὶ τραχήλου ιω. ἐπὶ τῆς ῥάχιδος χ, φ, ψ, ultima vero non clarior, ὑπὸ τὴν κοιλίαν ξ; ἐπὶ τοῦ στήθους λαμπρόν λ. sed non clariorem ceteris.

C e p h e u s. 15.

Cf. Schol. German. ad v. 182 et Hygin. II, 9. v. Tabul. I. Fabulae in hoc capite et sequentibus expositae ad Argivas referuntur, earumque fons utique in Oriente, quaerendus est, at explicatu difficiles, ut Heyne ad Apollod. pg. 305. monuit. Re astronomica paullo accuratius perpensa omni attentione dignum mihi videtur, de sideribus his neque fabulas diversae originis narrari, neque nomina illis imposita esse aut a figura (ut Taurus, Leo, Engonasia, cet.) aut a rebus notis et ubique obviis (ut Canis, Lepus, cet.) deducta. Probabile igitur est, imagines has et cum iis fabulas ex Oriente profectas atque postea a tragicis (nam Euripides ab omnibus, etiam ab Apollodoro, primus traditur auctor) cum Argivis fabulis esse junctas.

οὗτος

οὗτος — τέταρτος. *quartum sidus est eorum, quae circa polum conspiciuntur.* Reliqua enim Ursae, et Draco.

ὁ δὲ ἀρκτικός — ἑξήθους. Una enim sideris pars extra circuli arctici limites porrigit. v. tabula.

τοῦτε ἀρκτικοῦ καὶ θερινοῦ τροπικοῦ a rei non satis perito apposita et rejicienda sunt. De fabula et Cephei genere v. Salmf. ad Solinum pg. 402 et 867. et omnino Heyne ad Apollod. II, 4, 3. et not. ad Hygin. P. A. II, 9.

Ἐυριπίδης in Andromeda.

Αἰθίοπων. Nomen difficultatem aliquam inferre videtur, cum ubique rem in Phoenicia et quidem ad Joppet factam esse narrent. cf. Heyne l. c. Sed rationes mythicae longe diversae saepius sunt a geographicis. Igitur Cepheus eadem ratione Aethiopum rex poterat nominari, qua Meimon ab Arctino Milesio Αἰθίοψ appellatur. (cf. Heyne ad Virg. Aen. lib. I. Exeurf. XIX). Scilicet secundum Homerum et alios antiquiores *Aethiopes* non solum Africae sed etiam Asiae partem obtinebant, ita ut in australes et orientales dividi possent (cf. *Voss über den Ocean der Alten. Göt. Mag. 1 Jahrg. 2 St. pg. 306. seqq.*) Hac ratione adductus puto Tzetiam ad Lycophr. v. 836. Ἰόπην πόλιν Αἰθιοπίας nominare.

παράθεῖναι. Koppiers mutat in *προθεῖναι* proposuisse.

Ptolemaeus non tam multas affert stellas, quam Eratosthenes et qui eum secuti sunt; et sane difficile est, omnes invenire.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ζ et θ pono; ἐφ' ἑκατέρων ὤμων, α et ξ, ἐπὶ χειρῶν ἑκατέρων, η, ο, ἐπ' ἀγκῶνων ἑκατέρων θ et ι; ἐπὶ ζώνης, κ, π invenio ἐπὶ κοιλίας μέσης β. ἐπὶ γόνατος (intelligo ἄριστεροῦ) γ. reliquae incertae sunt.

Cassiopeia. 16.

Cf. Schol. German. ad v. 189 et seqq. et Hygin. II, 10. v. Tabul. I. De vario hoc nomen scribendi modo v. interpp. ad Hyginum.

Σοφοκλῆς scripsit tragoediam *Andromedam*, ut nos praeter Eratosthenem, Schol. Theocriti, Hesychius aliique docent. Forte etiam καὶ Ἐυριπίδης supplendum, quem in hoc capite laudat Hyginus, et ex capite 15 et 17 probabile sit, auctorem nostrum etiam in hoc capite eum excitasse.

ἐρίσα-

ἐρίσασαν. Hyginus fab. 64. eam non de sua sed de filiae pulchritudine cum Nereidibus contendisse ait. Μοχ εἰσελθεῖν εἰς τὸ σύμπωμα, quod solleannius εἰσπεσεῖν.

δὲ ἦν. In coelo Andromedae simulacrum juxta cetum positum est. οἰκισὺς delendum.

ἐπὶ δίφρου. δίφρος est currus, sed etiam sella v. Hesych. et Spanh. ad Callim. h. in Jov. v. 67 Theo. καὶ θρόνα Germanico est sella, Hygino siliquastrum. Hanc poenae causa inter astra relata esse, omnes astronomi putarunt. Hyginus addit: *Quae propter impietatem, versante se mundo, resupinato capite ferri videretur.*

Ptolemaeus etiam tredecim numerat stellas, sed ρ et σ obscurae sunt, ut dubitem, eas asserre. Praeterea in nostro multa repetita videntur. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ζ. ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος δεξιῶ θ, sed nescio qua ratione altera clarior altera obscurior dici possit. ἐπὶ τῆς χειρὸς δεξιᾶς intellig., forte iterum θ praecipue, quod εἰς ὀργυιῶν extendere manus describitur.

ἐπὶ γόνατος, δ puto; ἐπὶ ποδὸς ἄκρου, α, ἐπὶ στήθους η, ἐπὶ ἀριστεροῦ μηροῦ β, ἐπὶ γόνατος res dubia vel κ esset; ἐπὶ τοῦ πλινθίου ab alio, ut arbitror, adjecta sunt nam quae sequuntur ἐπὶ τῆς τοῦ δίφρου, οὗ καὶ θηται, ἐκᾶς γωνίας eadem sunt et κ, α, γ designant, et de quarta forte τ seu β dubium est. Sed haec etiam veteres expedire non potuerunt, quod Theophrastus notavit, cujus verba adscribam: ἔστιν οὖν ἡ Κασσιόπεια οὐχὶ πᾶσα Φανερὰ, ἀλλ' ὡς κλειδὸς ἔχουσα σχῆμα· καὶ οἱ ἀέρες δὲ οὐκ ἀθρόοι τὸ σῶμα ἀποτελοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, πλάγιοι τὰς χεῖρας ἐκτεταμένους, οἱ δὲ κατωτέρω, ἅμα καὶ πόδας καὶ τὴν καὶ θόδραν, ὡς δικλῖδα.

Andromeda. 17.

Cf. Schol. German. ad v. 198 seqq. et Hygin. II, II. v. Tab. I.

διὰ τὴν Ἀθηνᾶν. Minervae beneficio, ut est ap. Hygin. P. A. II, II.

προστέθη leg. προστέθη. ut jam emendavit Koppiers.

Praeterea Koppiers censebat, ὡς καὶ delendum et jungendum esse: ὑπόμνημα, διατεταμένη τὰς χεῖρας προστέθη. Immo, *extensis manibus, ὡς καὶ προστ. eo statu, quo cet.*

ἐπὶ

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α; ἐφ' ἑκατέρου ὧμου εἰς π
 orte; ἐπὶ δεξιῷ ποδὸς φ; ἐφ' ἀριστεροῦ γ; ἐπὶ
 οὐ δεξιῷ ἀγκῶνος θ; ἐπ' ἄκρας τῆς χειρὸς ἰσι-
 icet δεξιᾶς κ, sed adsunt adhuc duae, quae non memorantur
 et λ; ἐπὶ τῆς ζώνης β, μ, ν; ὑπὸ τὴν ζώνην glosse-
 na esse puto. Quaedam stellae enim obscuriores adsunt.
 sed Germanicus et Hygin. eadem habent verba. ἐφ' ἑκα-
 τέρου γόνατος φ forte et τ; Verba ἐπὶ τοῦ δεξιῷ
 ποδὸς α, ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ β' ab alio quodam addita
 esse cenfeo. Ita numerus esset, 1β'.

E q u u s. 18.

Cf. Schol. German. ad v. 204 seqq. et Hygin. II, 18.
 v. Tabul. I. et II. Sidus ex antiquioribus est, quamquam
 non statim perspicuum sit, quando sit inventum. Videri
 quidem poterat Hesiodi tempore jam notum fuisse, sed
 manet res dubia. Probabilius est, Pindarum illud novisse
 sed et de hoc postea tres mythi afferuntur in hoc capite.

μόνου lectio prava. Ex Theone ad Phaenom. v. 205
 seqq. Koppiers μόνον, in αὐτὰ mutare vult. Id enim ele-
 gantius dictum est. At Theo Eratosthenem non transcrip-
 sit, et plura in libello hoc, non exquisitè expressa obser-
 vas. Igitur pro μόνου legerem aut cum Arnaldo lect. Gr.
 pg. 144. μόνον aut cum Munckero ad Hyginum P. A. II, 15
 et Fellio μόνα.

Ἄρατος v. 213 seqq.

Igitur Eratosthenes equum, quì Hippocrenen aperuit,
 a Pegaso his verbis distinguit. Atque in nullo auctore, qui
 nostrum praecedunt, Hippocrenes ortus Pegaso tribuitur.
 Hesiodus in Theog. v. 6. fontem nominat, at de Pegaso
 nulla sit mentio. Fictionem igitur hanc, equum fonti in
 Helicone originem dedisse, astronomis tribuo, quippe qui,
 cum equum in coelo positum viderent, ex nomine ἱππο-
 κρήνη fabulam istam finxerunt. Recentiores vero de Pega-
 so haec narrant cf. Pausan. II, 3 et 31. Strabo pg. 379. Hy-
 gin. P. A. II, 18. Stat. Theb. VI, 338 et ibi interpp.

Alteram fabulam de Pegaso et Bellerophonte notam
 jam in Homero et Hesiodo invenimus, sed variant in his
 auctores cf. inprimis Heyne ad Apollod. II, 3, I. et Herr-
 maun *Mythol. d. Hom. u. Hes.* pg. 66. seqq. 249 et 402.
 Pegasum vero ad astra evolasse in Pindaro tantum occurrit,
 unde

unde jam Hermann *Myth. Handb. B. II.* pg. 472 colligit, hanc notionem ex astronomia originem duxisse: Pindarus Olymp. 13, 120-130 igitur sidus novisse videtur.

Tertia fabula ex Euripide, quem affert.

Μελανίππην. Ita etiam Germanicus. At Hygin. l. c. P. A. II. 18. *Hippen* nominat. Sic etiam Clemens Alexandrinus Stromat. lib. I. pag. mihi 111. Ἰππῶ. Pollux et Parrhasius Evippe cf. not. ad Hygin. P. A. l. c. quibus adductus Valckenauer ad Euripidis Phoeniss. pg. 185. censet, Eratosthenem ex Hygino esse corrigendum et ponendum: *Ευριπίδης δὲ φησιν ἐν Μελανίππῃ, Ἰππὴν εἶναι τὴν τοῦ Χείρωνος θυγατέρα.* cf. Koppiers pg. 113. In tragicis tantum, ut jam dixi, fabula haec invenitur. Praeter nostrum ex iis, ut puto, etiam Callimachus teste Hygino P. A. l. c. et Ovidius Met. II, 633 fabulam tradiderunt, sed in equam conversam esse dicunt, quod deorum consilia hominibus enuntiaret, et ante Ocyroëen esse dictam, ut refert Ovidius. Clemens Alexandrinus affert locum ex Euripide, ubi eam sic describit:

ἡ πρῶτα μὲν τὰ θεῖα προῦμαντεύσατο

χρημοῖσιν, ἥδη δ' ἀσέρων ἐπανατολάς.

Astronomiam igitur docuit; et equi sidus ad fabulam nomenque Ἰππῶ inveniendum occasionem dedisse arbitror.

ὁ θέν τῷ Κενταύρῳ — — θήλειαν οὔσαν. Rationes astronomicae his verbis expressae sunt. Anterior enim equi pars in tabulis modo depingitur, atque sidera haec *Centaurus* et *Equus* ita in sphaera posita sunt, ut oriente uno alterum occidat.

Res astronomica non satis clara est. Dubium enim, utrum stellae, quae hodie *Equuleum* formant, ad hoc sidus referantur, nec ne. Si equuleum non attingimus, ita ponendae sunt stellae:

ἐπὶ τοῦ προσώπου, E intelligo, alteram invenire non possum. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς forte n. 18 Bad. in oculo Equi, sed in Ptolemaeo non occurrit. ἐπὶ τῆς σιαγόνος forte n. 21. et 31. Bad. sed in Ptolemaei catalogo non adsunt. ἐφ' ἑκατέρῳ ὠτίῳ, γ et δ; ἐπὶ τῷ τραχήλῳ — — λαμπροτέρ, ζ et ξ; ἐπὶ τοῦ ὤμου α; ἐπὶ στήθους β; ἐπὶ ῥάχews, γ; ἐπ' ὀμφαλοῦ ἡσχατον λαμπρὸν α Andromedae, stella huic fideri et equo communis v. Schol. Arat. et Hygin. Ex iisdem Scholiis apparet, primo septem istas formae equi constituisse, α Andromed., γ, β, α, ζ, δ, ε. ἐπ' ἐμ-
πρωσθίον

προσθίων γενέτων η, ι, ἐφ' ἑκατέρας ἐπλῆς π,
 π, nisi forte μ cygni. Omnes igitur ις'.

Aries. 19.

Cf. Schol. German. ad v. 220 et Hygin. II, 20. v. Tabul.
 I. Teste Plinio hoc sidus primum a Cleostrato Tenedio inter
 astra relatum est. At non liquet, utrum ab ipso sit in-
 ventum, an ex alia sphaera sit deductum. Mythus de Jo-
 ve Ammone, quem in Hygino legimus, et qui ad priorem
 vitae simplicitatem accedit, probat, signum hoc etiam Ae-
 gyptiis notum fuisse. Ratio cur inter astra constitueretur
 haec erat, ut vernum tempus eo exprimerent homines, quod
 teste Hygino, cum sol in hoc signo sit, omnia nascentia re-
 creantur.

Fabula, quae in nostro occurrit, ex Aeolicis, et sideri
 accommodata est. Quamquam ex prima antiquitate petita
 et jam ab Hesiodo et Pherecyde est tradita, ut praeter Era-
 tostenem ex Pindari et Apollonii Rhodii Scholiis disco,
 nulla tamen ex illis scriptoribus ad nos pervenerunt monu-
 menta, sed modo ex lyricis, tragicis et comicis, rerumque
 argonauticarum scriptoribus, earumque commentatoribus,
 multis modis aucta et variata, ad nos pervenit. Hinc ista va-
 rietas istaeque dissensus. cf. Apollod. 19 et ibi not. pg. 133.
 seqq. Hygin. fab. 3. pg. 20. P. A. II, 20 et ibi interpp. ubi
 multa de varietate loca collecta sunt.

Κριός Neptuni ex Theophane filius. Hygin. fab. 188.
 et Schol. German. in Ariete.

ὁπὸ Νεφέλης. In eo conveniunt omnes. Pausan.
 modo IX. 34. a Jove missum esse arietem narrat.

Ἡσιόδος forte in ἡοίαις μεγάλαις et Pherecydes in
 Theogonia.

καὶ τὸ κέρας ἀπολέσας nec rem alibi notatam
 esse memini, nec video quomodo ἀπολέσας locum tueri pos-
 sit, cum deberet ἀπώλειαν esse. Notam marginalem redo-
 lere videtur.

Ποσειδῶν — — Παίωνα Parenthesi includenda
 sunt, ut Koppiers monuit. sed jam Gale ea distinxit.

Παίωνα, Kopp. Παίονα.

Ἀήτην Solis filium.

G

ὅ καὶ

ὦ καὶ ἐν Διὶ (ισπῶ) cet. In his maximus auctorum dissensus. Alii enim Phrixum arietem matris praecepto immolasse volunt. Hygin. fab. 3. Apollon. Rh. IV, 120.

ἐν Διὶ vix sanum. Mutandum, ut puto, διεκόμεσαν ὁ κριὸς (sc. τὸν Φρίξον) ᾧ καὶ ἔδωκε τὴν χρυσὴν δόρην. Hoc melius conveniret cum Hygini et Germanici sententia. Ille enim: *Erasosthenes ais, arietem ipsum sibi pellem auream detraxisse, et Phrixo memoriae causa dedisse, ipsum ad sidera pervenisse.* Et Germanicus: *Phrixus autem insidens praeparato ariesi, Colchos adductus est, ad Aetam regem, ibique arietem Marti immolavit eique suam auream pellem concessit, antequam in astra processisset.* cet. Theo ad Aratum v. 225 seqq. Eratosthenem memorat, sed Phrixum Jovi arietem immolasse dicit.

αὐτὸς δὲ εἰς τὰ ἄστρα ἀπῆλθεν. ὁθεν (pelle aurea detracta) ἀμαυρότατον φαίνεται. Theo l. c. διὸ καὶ τοὺς ἀστέρας αὐτοῦ ἀμαυροῦσθαι φησιν, ὡς ἐνδερύντος. Jam Aratus de obscuritate hujus sideris multa dixit, cumque per stellas trianguli et zonae Andromedae discerni posse affirmavit. Contra quam Arati sententiam disputat Hipparchus (in Uranolog. pg. 107.) Adfunt enim stellae quaedam clariores, et proxime ad eas accedunt, quae in triangulo ponuntur, neque tamen, ut idem Hipparchus addit, splendidiore sunt iis, quae in zona Andromedae conspiciuntur. Quamquam igitur clarae quaedam adfunt, sidus ipsum obscurius est, atque perinde conspiciatur, ac si plenilunio astra observes, ubi minores stellae evanescunt. Ita puto cum Schol. verba Arati esse intelligenda. Rationem vero, cur per Deltoton et zonam Andromedae Aries sit notandus, non perspicio. Enim vero stellas eas indicare, quas Eratosthenes affert, non audeo, cum plures quidem adfunt, sed omnes sextae magnitudinis, quae illo tempore vix observari poterant. Afferam tamen, quae in Ptolemaeo nominantur. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α; ἐπὶ τῶν μυκτήρων. Hygin. in cornibus, Germanicus in auriculis λ (sed non in Ptolemaeo), η, θ, ἐπὶ τοῦ τραχήλου β, γ, ἐπ' ἄκρου ἐμπροσθίου ποδὸς λαμπρόν. Quenam haec sit, non intelligo, et Ptolemaeus pedis anterioris nullam mentionem facit. ἐπὶ ῥάχεως forte ν, ε, δ; ἐπὶ κέρκου, ζ; ὑπὸ τὴν κοιλίαν et ἐπὶ τοῦ ισχίου obscuriores forte ρ, π, σ, sed incertum, ἐπ' ἄκρου ὀπισθίου ποδὸς forte ξ.

Del.

Delta 20.

Cf. Schol. German. ad v. 229 et Hygin. II, 19. v. Tabul. I. Nomen a figura deductum, et posteriori tempore forte ab astronomis Aegyptiacis inventum, quod mihi ex narratione de Nilo apparere videtur. Ut vero etiam rationem mythicam adhiberent astronomi Graeci forte Alexandrini, Mercurii inventis annumerarunt. Quae enim Eratosthenes de Jovis nomine narrat, grammaticam subtilitatem redolere videntur. Praeterea coeli descriptionem nusquam Mercurio attribueri memini, de cuius inventis v. Apollod. III, 10, 2 et fragment. ap. Heyn. pg. 1064. ubi *λύρα, γράμματα, μουσική, παλαίτρα καὶ γεωμετρία* nominantur.

ἡ κεῖνου cum Arnaldo (Kopp. pg. 116.) legerem *ἐκεῖνον* sc. *κρίον*. cf. c. 19 Theo ad Aratum eodem modo *διὰ τὸ τὸν κρίον ἀμαυρότερον εἶναι*. *ἔυσημον δὲ τὸ γράμμα ἐπ' αὐτοῦ κεῖσθαι*. Ita Arati verba expressa sunt: *περὶ γὰρ πολλῶν ἐυτέρως εἰσιν*. sed nescio quae sic sententia sit, tres enim trianguli stellae omnes sunt quartae magnitudinis, et *α* in Ariete secundae, *β*, tertiae *γ*, quartae magnitudinis.

ἀπὸ Διὸς α Δ prima nominis Διὸς litera. Sed multo haec verba in *ἀπὸ Διὸς τοῦ πρώτου τοῦ ὀνόματος*, *Ἐρμού θέντος*. Ita etiam Theo. Arnaldus (Kopp. l. c.) fere eodem modo *ἀπὸ Διὸς τοῦ πρώτου τοῦ χοιρίου τὸ ὄνομα Ἐρμού θέντος*, ὅς (forte ὅτε Kopp.)

Φασὶ δὲ cet. de Delta Aegypti res est nota cf. Strabo lib. 17. pg. 542.

καὶ εἰς τὴν τῶν καρπῶν cet. Nonnulla hic deesse, jam asteriscus in Codice denotat. Kopp. emendare vult *καὶ εἰς τὴν τῶν καρπῶν ἀνακομιδὴν ἐυχερτέραν ἐσομένην*.

Stellae quas affert, sunt, *α*, *β*, *γ*. Legit Koppiers in fine: *λαμπρόν α*.

Pisces 21.

Cf. Schol. German. ad v. 235 et Hygin. II, 30. Tabul. I. et II. Sidus hoc in Graeciam migrasse, fabulae, quae ab astronomis narrantur, docent. Sed cf. c. 38. et Hygin. P. A. II, 30. Schol. Germanici et Theo ad v. 239 seqq.

ὅταν ἐπ' αὐτῷ ἔλθωμεν. c. 38 sollennius erat *ἐπ' αὐτόν*.

At de stellis iterum res obscura. Si Ptolemaeum consulimus, invenimus η , ψ , χ , ρ , ν , τ , ι , ϕ . Reliquae quae occurrunt, i, h, k obscuriores sunt, et forte σ et β . Ad alligamentum refero η , π , σ parte boreali; α , ν , μ , ab oriente; ζ , ϵ , δ ad australem. Reliquae in catalogo Bad. n. 27, 29, 30, 33 et β , γ , κ , θ , λ , ω , ϵ non in Ptolemaeo occurrunt. Aratus unam α puto tertiae magnitudinis modo stellam ad alligamentum refert. Forte prioribus temporibus ita observatum erat.

P e r s e u s . 22.

Cf. Schol. German. ad v. 243 et Hygin. II, 12. Tabul. I. De fidere et fabula cf. quae ad cap. 15. monui, et Apollod. II, 4, 1. et ibi notas. Fabulam ipsam jam Pherecydes tractavit, sed simplicius, ut Heyne l. c. affirmat, quam postea tragici.

διὰ τὴν δόξαν nobilitatis causa auct. Hygin. P. A. II, 12.

τῇ γὰρ Δανάη cet. cf. Apollod. l. c.

τοῦ Πολυδέκτου regis insulae Seriphi.

ἐπέμφθη εἰς Γοργόνας cur id fecerit Polydectes, refert Apollod. l. c.

εἰς Γοργόνας Phorci filias. Nomina apud Apollodorum et Germanicum *Schene*, *Euryale* et *Medusa*. Medusa tantum mortalis erat. Apollod. et Schol. Lycophr. 838. cum antiquioribus locum, ubi erant Gorgones, in insulis Atlantici Oceani ponunt, recentiores vero, in continente Libyae. cf. not. ad Apollod. pg. 302.

κυνῆν. Hygin. *Orci galeam*, τοῦ Ἄδου, qua indutus videri non poterat v. not. ad Apollod. pg. 301. Alii alio modo. Praeterea peram ei attribuunt Hesiodus Scut. Hercul. v. 224, Scholiastes Apollonii Rhodii, Apollodorus et Hyginus.

ἄρπην παρ' Ἡφαιστου a Mercurio secundum Apollodorum. Mox post φησὶν ὅ τῶν τραγωιδῶν (τραγωιδῶν) ποιητῆς ex glossemate sunt. Nam Aeschylum quis ignorat!

προφύλακας ita Eratosthenes. Alia traduntur ap. Schol. Apoll. Rh. et Apollod. Graecae et Gorgones foras erant secundum Hesiodum Theogon. 240. cf. not. ad Apollod. pg. 26.

ἐνα εἶχον ὀφθαλμόν. variat Schol. Pindari Pyth. 12. 24.

εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην ergo in Libya, ut omnes ferioris aevi scriptores. Ita etiam Pausan. II. 21. —

ἔχει δὲ ἀσέρας ἐπὶ μεν τῆς κεφαλῆς, τ; ἐφ' ἑκατέρῳ ὤμῳ λαμπρόν, γ et δ; ἐπ' ἄκρας τῆς δεξιᾶς χειρὸς λαμπρόν intelligo η Hevelii, sed non a Ptolemaeo observatum.

ἐπ' ἀγκῶνος, κ;

ἐπ' ἄκρας χειρὸς ἀριστερᾶς, δ.

ἐπὶ τῆς κοιλίας, a Fellio appositum ex Germanico, α.

ἐπὶ δεξιῷ μηρῷ λαμπρόν, λ.

ἐπὶ γόνατος ἑκατέρου, b et ν.

ἐπ' ἀντικνημίου ἑκατέρου μ, ε.

ποδὸς α, ἀμαυρόν ζ. Nescio an jure ἀμαυρόν a Fello ex Germanico sit additum. Est stella tertiae magnitudinis.

περὶ τοὺς Γεργόνος πλοκάμους, β, ρ, π. De nebula in manu dextra, quae in tabulis litera χ distinguitur, res nota est. v. tabula. In globo Farnesiano nebula in sinistra, caput Medusae in dextra manu ponitur.

P l e i a s. 23.

Cf. Schol. German. ad v. 246 et Hygin. II, 21. Tabul. I. De his cf. c. 14. Nomen ipsum vario modo scribitur Πλειάδες et Πληιάδες, variaeque causae memorantur. Schol. II. σ, 486. Apollod. III. 10. De causa nominis v. Schol. Hom. I. c. Theo ad Arat. 254 seqq. Hyg. Fab. 192. et P. A. II. 21. Scilicet nomen acceperunt sive quod plures erant, sive quod tam arcte conjunctae sunt, sive a matre Pleione.

ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς de situ etiam variant astronomi. Schol. Homer. ἐπὶ τὴν πλευρὰν τοῦ ταύρου. Nicander, ut ex Theone disco, in cauda Tauri; sed Aratus et alii in spina.

Initium capitis valde turbatum est. Verba igitur ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς — — καλεῖται ita jungo: ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς τῆς βίχως τοῦ ταύρου ἢ καλουμένη Πλειὰς (ut cap. 14. αἱ ὑάδες καλούμεναι) ἐστὶ συνηγμένη δι' αὐτῆς (sc. τῆς βίχως) εἰς ἀσέρας ἑπτὰ, διὸ καὶ ἑπτάστρον καλεῖται. λέγουσι δὲ cet. Theo, Germanicus et Hyginus valde diversa ab Eratosthene narrant.

εἶναι τῶν Ἀτλαντος θυγατέρων. Id significare videtur, plures filias habuisse Atlantem. Ab Apollodoro septem modo istae traduntur. Sed in eo fabula astronomica ab aliis differt, quod in hac Hyades Pleiadum sorores nominantur. Ita Schol. Hom. l. c. Theo, Hyginus aliique.

Ordinem et nomina Aratus ita describit: Ἀλκυόνη, Μαρὸπη τε Καλλιπὼ τ' Ἥλεκτρη τε καὶ Στερόπη καὶ Τηϋγέτη, καὶ πότνια Μαῖα.

Λεῦκος leg. Λύκος. Heyne ad Apollod. pag. 683.

Στερόπη. Maxime conveniunt cum Eratosthene Schol. Hom. et alii, praeter Apollodorum qui Oenomaο nupsisse Steropen dicit. De diversitate fabularum v. Heyne not. ad Apollod. pag. 683. et interpp. ad Hygin. fab. 84 et 159. Si noster Apollodorum secutus esset, non explicari posset, cur una Pleiadum obscurior videretur. Caeterum nostro Hellenicum praevivisse ex Schol. Hom. l. c. constat. Alio modo narratur fabula a Pherecyde et cyclicis.

Quaenam fuerit septima stella, incertum est. Quae enim observari poterant, sunt, η tertiae, b, c, d quintae, n, c, k, f sextae magnitudinis.

Θέσιν δ' ἔχουσιν — — σχήματος ab aliena manu profecta mihi videntur. Neque enim Germanicus neque Hyginus ea habent. Hipparchus autem astronomus post Eratosthenem vixit. Sed etiam Fellus locum hunc suspectum esse sensit.

L y r a. 24.

Cf. Schol. German. ad v. 258 sq. et Hygin. II, 7. Tabul. I. De hujus sideris origine nulla vestigia in veterum scriptis inveniuntur. Est stella primae magnitudinis, quae in hominum primo sidera contemplantium oculos incurrere eorumque mentem attentam facere poterat. Caeterum observandum est, a nostro forte fabulam, quae, ut in hoc capite ex Aeschilo affertur, ad rationes astronomicas exprimendas excogitata esse videtur de Mercurii inventis, cum Orphei historia conjunctam esse. Ab aliis Orpheus primis inter Graecos astronomiae auctoribus annumeratur. v. Lucian. de astrologia. Prior etiam ab Arato tractatur.

Ὕνδατῃ nullum admittit sensum ideoque rejiciendum. Neque in Germanico neque in Hygino aliquid occurrit, etiam Phavorinus vocem hanc omisit.

ὕπο Ἑρμοῦ vid. Apollod. III, 10, 2. Hygin. P. A. II, 7, et ibi interpp. In Arcadia id factum esse commemorat Apollod. I, c. Germanicus: *Ex cornibus boum Apollinis ex te-
studinis similitudine.*

καὶ τῶν Ἀπόλλωνος βοῶν. Orationem hanc corruptam esse monuit Heyne ad Apollod. pag. 689.

τῶν Ἀτλαντῆριδων. Ἀτλαντίδων Munk, ad Hygin. P. A. pag. 439. i. c. Pleiadum. Hyginus addit: *Quod Maia una ex illarum numero esset, quae Mercurii est mater.*
κατέβαλε Heyne ad Apollod. I, c. κατέλαβε.

δέδωκεν ὃς Καλλιόπης υἱὸς ὦν cet. Distingue-
re malim: Ὀρφεὶ δέδωκεν, ὃς Καλλιόπης υἱὸς ἦν, μιᾶς
τῶν Μουσῶν. Ἐποίησε δὲ cet. Germanicus: *Eo quod unius
ex Musis, id est Calliopae sis filius. Fecit autem cet.*

καὶ τὰ Θηρία. De Eurydice uxore quam ex inferis
eduxit, nulla sit mentio, v. Apollod. I, 3, 2.

ἐκάλει. Koppiers ἐκῆλει quem vide pag. 118. ubi
plura afferuntur loca delinuit.

ὃς τὸν μὲν Διόνυσον cet. Aeschylum secutus est.
Diversa traduntur ab Apollod. I, c. ubi Orpheus Dionysiaca
iuvenisse dicitur.

Πάγκαλον mons Thraciae. Euripides et Apollodo-
rus Olympum memorant.

Βασσαρίδας — Apollod. Μαινάδες.

De interitu Orphei varia narrantur apud Hyginum.

Ἀισχύλος in tragoedia Βασσαρίδες vid. Hesych. et
Schol. ad Nicand. Theriaca. Nomen *Bassarides*, quo Ae-
schylus usus est, a veste ortum, quam gerebant, v. He-
sych. v. βασσάραι.

Λειβήθροις. Mons Thraciae postea Macedoniae ad-
scriptus, v. Spanh. hym. in Cerer. v. 25. Eustath. ad Il. φ.
p. 1323. Tzetz. ad Lycophr. 410. Kopp. pag. 119. Ger-
manicus h. l. corrigendus in *Lesbiis montibus*.

ὅτῳ δῶσεις Theo ad Aratum et Germanicus, Mu-
saeo datam esse dicunt, et memoriam astris esse illatam.
Stellae quae nominantur, sunt: De partibus Lyrae egiit Fell
ad h. l., ex quo asseram, quae ad rem pertinent, α, ε, ζ,
δ, β, γ. De reliquis res incerta forte η, θ, λ aut γ.

κτενῶν. Κτεῖς, plectrum, eas partes designat, quae
a Ptolemaeo κέρατα nominantur, et quae summitati proxi-
mae sunt.

πήχας. Πήχαις Helychius ἀγκῶνας, et haec ad superiorem Lyrae partem spectare videntur.

ῶμοι Exterior et maxima curvatura.

πυθμὴν ima pars, basis.

ζυγὸς traustrillum.

Cygnus. 25.

Cf. Schol. German. ad v. 260 et Hygin. II, 8. Tabul. I. Nomen ὄρνις ex similitudine atque stellarum dispositione petitum.

ὄρνις a Fello ex Arato additum. Nomen hic deesse apparet.

De fabula ipsa cf. omnino not. ad Apollodor. pag. 716. seqq. Hygin. fab. 77. Eratosthenes, Apollodorus, Hyginus alique Nemefin matrem, Ledam Helenae nutricem fuisse dicunt.

ἐπὶ αὐτῇ in anserem mutatum esse narrat Apollod. III. 10, 2. πᾶσαν forte delendum.

Κράτης ὁ ποιητής. Valken. ad Phoeniss. v. 447. et Koppiers mutant in Κρατῖνος, qui fuerat comoediarum scriptor, cuius Nemesis fuit. De scriptis eius plura fragmenta restant ap. Athenaeum. De Nemefi praecipue lib. IX. pag.

73.

Verba καὶ διὰ τὸ μὴ μεταμορφωθῆναι atque αὐτὸν del. ἀλλ., οὕτως ἀναπῆναι εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ τὸν τύπον τοῦ κύκνου ἐθῆκεν (forte τεθῆναι) ἐν τοῖς ἀστροῖς.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, β.

ἐπὶ τοῦ τραχήλου λαμπρὸν φ, sed obscurior est.

ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος ζ, s, λ (ν, ξ). Sed forte omissa sunt ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, quod Germanicus et Hyginus addunt et rei convenit. Igitur supplenda sunt, δ, θ, κ, ο, ω.

ἐπὶ τοῦ σώματος unam modo ponerem γ nimirum. Et sane a librario in numero A in Δ mutari poterat.

ἐπὶ τοῦ ὀρθοπυγίου α. Ita numerus esset, ιδ'.

Aquarius. 26.

Cf. Schol. German. ad v. 266 et Hygin. II, 29. Tab. II. De sideris origine constituere aliquid non ausim. Fabulae postea ab astronomis additae, et quidem ab Eubulo, Cecrops;

Cecrops; ab Hegeſianacte Deucalion propter diluvium et a noſtro Ganymedes propter pocula. Fabula ex Troicis eſt. Apollod. III. 12, 2. atque a poetis et mythographis multis modis variata. v. omnino Hygin. fab. 271 et ibi interpp.

ὥς περ ἂν οἶνοχοὸν χέειν. Heyne οἶνοχόην χέειν tanquam ſi vas effundat.

ἐπάγονται τὸν ποιητὴν μάρτυρα Homerum II. v. 233. ſeqq.

κάλλσι οὕτως ὑπερνεγκας, ἵνα οἶνοχοῦ, ἄξιον κρίναντα αὐτὸν τῶν θεῶν. Ordo verborum valde turbatus et mutandus forte τῶν θεῶν ἄξιον κρίναντων αὐτὸν, ἵνα οἶνοχοῦ. Inf. c. 33. Jupiter — τὸν δὲ εἰς τὰ ἄστρα ἀνήγαγεν ἄξιον κρίνας.

ἐπὶ τῆς μεφελῆς δ et alia obſcurior, ſed altera a Ptolemaeo non additur.

ἐφ' ἐκατέρων ὧμων, α, β;

ἐφ' ἐκατέρῳ ἀγκῶνι γ et ξ forte ſed obſcurior.

ἐπ' ἄκρας χειρὸς δεξιᾶς μ.

ἐφ' ἐκατέρου μαſοῦ. Dubium forte θ et λ Capricorni, aequales ſplendore, reliquae, quae adſtant obſcuriores ſunt, neque in Ptolemaeo inveniuntur.

ὑπὸ τοὺς μαſοὺς ἐκατέρωθεν ρ et ι.

ἐπ' ἀριſτεροῦ ἰσχυίου σ.

ἐφ' ἐκατέρου γόνατος τ et υ.

ἐπὶ δεξιᾶς κνήμης δ.

ἐν ἐκατέρῳ ποδὶ, 2c et λ in Piſce ponerem.

ἣ δὲ ἐκχυσις τοῦ ὕδατος ἐſιν ἐξ ἀριſτερῶν.

Ita in tabulis veterum aſtronomiſis. Sed in Eratoſthene ubique imagines ita deſcribuntur, ut in ipſa ſphaera obſervantur, et a noſtratibus in tabulis depinguntur; alias loca quaedam de ſtellis conſtituendis in noſtro praecipue c. 9 et 22 explicari non poſſunt. Germanicus hoc loco habet *dextra laevaue*, et Hyginus verba haec plane omiſit. Forte igitur ἀριſτερῶν in δεξιῶν mutandum. Orationem hoc loco valde corruptam eſſe et mancā ex iis, quae a Felſo addita et unciſ incluſa ſunt, jam ſatis conſtat.

ἔχουσα ἄεράς (λ') β, οἱ εἰς λαμπροὶ Hygin. addit *prima et noviffima* ita ut η eſſet et α in Piſce. Omnes quae ſpponere auſim hae ſunt: ζ, π, η, κ, λ, ι h, φ, χ, ψ, 2ψ, 3ψ n. 94 Bad., ι ω, 2 ω, ι A, 2 A, 3 A, ι b, 2 b, 3 b, forte etiam 4 b, 1 c et α in Piſce. De reliquis res eſt incerta.

Pan sive Capricornus. 27.

Cf. Schol. German. ad v. 266 seqq. Hygin. II, 28. Tabul. II. Teste Macrobio Saturnal. I. I. c. XVII inter astra positum est sidus, quod caprae consuetudo haec in pastu videtur, ut semper alsum pascendo petat, et sol in capricorno incipis ab imis in alta remeare. Ab Aegyptiis inter sidera relatum esse ex narratione de Typhone apud Hyginum fit probabile. Forte etiam forma inde deducta est. Enius vero postea magna fabularum confusio in hoc capite, grammaticorum studio et conatu mythos graecos applicandi, facta atque librariorum injuria admodum aucta.

Jam ab initio pro Πάν ex Arato, Theone, etiam e Phavorino, qui hanc fabulam secundum Eratosthenem narrat, substituerem αἰγόπερας. Hoc melius convenire videtur. Fabulae Arcadicae et Cretae cum Aegyptiacis confusae sunt.

Οὗτός ἐστι τῷ εἶδει ὁμοίος τῷ Αἰγίπανι, ἐξ ἀκείνου δὲ γέγονεν. Omnia obscura. Quam diversae fuerint veterum de Pane et Aegipane sententiae vides apud Salmast. ad Solin. pag. 293.

Ex omnibus vero locis, quae contuli, suspicari licet, Aegipanis notionem a senioribus poetis esse inventam. (cf. etiam Heyne antiqu. Auffätze 2tes Stück pag. 53. seqq.) Sed nusquam invenies, Aegipanem hac forma fingi. Locum igitur vix sanum esse puto. Verba ἐξ ἀκείνου δὲ γέγονεν, si ab Eratosthenis manu profecta essent in ἐξ οὗ γέγονεν essent mutanda. Sed usque Germanicus neque Hyginus ea habent. Ea igitur delenda esse dicam et reliqua ita jungam: Οὗτός (sc. αἰγόπερας) ἐστι τῷ εἶδει ὁμοίος τῷ αἰγίπανι· ἔχει δὲ (sc. αἰγίπαν) cet. Ita locus classicus esset de forma Aegipanis apud veteres. Alii, qui post Eratosthenem vixere, scriptores, Panis formam ei tribuunt. De quibus cf. Salmast. ad Solin. l. c. ubi plura ex Plinio, Plutarcho, aliisque afferuntur loca. Ptolemaeus Hephaestion vero apud Phot. II, 191. fin. Pana piscis formam habere affirmat. Aliter Sophocles (in Aiace v. 704) Pana ἀλὶπλαγκτον nominat. Phavorinus, qui nostrum hoc loco exscripsit, legit ὁμοίος τῷ Πάνι, Fell. animadvertit, αἰγίπανι in codice divisum fuisse. Theo: ὁμοίος ἐστὶ τῇ αἰγί.

Θηρίον. Mutare cum Fello ἰχθύος quocum etiam consentiunt Theo, Germanicus et Hyginus.

Ἐπι-

Ἐπιμενίδης. Forte in Theogonia. cf. Meursii Cre-
ta. pag. 240. Sed in Schol. Theocrit. I, 3. Epimeu-
ides Pana fratrem Arcadis ex Jove et Callisto esse dicit.

ὅτε ἐπὶ τοὺς Τιτᾶνας ἐσράττευσεν. Hoc loco,
ut saepius a recentioribus praesertim a tragicis factum esse
vides, pugna deorum cum Titanibus cum altera pugna cum
Typhone facta confunditur. Apud Apollod. I, 6. Aegipan
Jovem contra Typhonem adjuvat. cf. etiam not. pag. 85.
Aliam fabulam de fuga deorum in Aegyptum v. Hygin. P.
A. II, 28.

κόχλον Theo κόχλακα.

ἐν ᾧ forte χρόνον et κατὰ πλιν, scil. Ζεύς.

διὰ τὸ τοῦ ἤχου πανικὸν καλούμενον, ὃ οἱ
Τιτᾶνες ἔφευγον. Koppiers δ' putat delendum et le-
gendum: διὰ δὲ τὸ τοῦ ἤχου Πανικὸν καλούμενον οἱ Τιτᾶ-
νες ἔφευγον. Sed ut idem putat, forte non uulla hic ex-
ciderunt.

πανικὸν Terrores ex incerta causa cf. omnino Kop-
piers pag. 121. et ibi citt. auctt.

ἐφ' ἐκατέρου κέρατος α et γ ponerem.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς β forte π aut σ.

ἐπὶ τοῦ τραχήλου τ et υ, de reliquis incertum.

ἐπὶ στήθους η et ψ ponerem.

ἐπ' ἐμπροσθίου ποδὸς ω.

ἐπὶ ῥάχεως incertae, in Ptolemaeo modo occurrunt
3, 1, γ, 2^d, forte etiam 1^d et 3^d et 3 antecedentes.

ἐπὶ γαστρὸς, A, ζ, b, s, κ.

ἐπ' οὐρᾶς δ et μ.

Sagittarius. 28.

Cf. Schol. German. ad v. 283 seqq. et Hygin. II, 27. v.
Tabul. II. Cleostratus Tenedius cum inter astra posuit te-
ste Plinio II, 8. l. 6.

ὅν οἱ πλείους λέγουσι Κένταυρον εἶναι ita
ab Hygino et fere omnibus posterioribus. Forte haec for-
te ex aliena sphaera petita est.

ἄτροι δ' οὐ φασί cet. Loca classica de Centauris
Pindar. Pyth. II. 79, seqq. et ibi Schol. cum Schol. ad v. 40
seqq. et Diodor. II. pag. 313. ed. Wessel. ubi etiam genea-
logia eorum habetur. Ex Scholiis allatis vidi Pherecyden,
Aeschylum et Aclepiaden fabulam attigisse.

Ho-

Homerus et Hesiodus, ille Il. α, 263 et Odyss. φ, 294, hic in Scuto Herc. 188 seqq. pugnam cum Lapithis narrant, formam Centaurorum non describunt. In eo autem omnes, etiam senioris aevi, scriptores, conveniunt, ex Ixione et Nephele eos esse ortos. Praeterea in Schol. Pindari, quae sine dubio ex Asclepiade sumta sunt, si ea cum ipsa Pindari sententia comparas, Centauri formam ab humana diversam habuisse dicuntur. Postea autem, ut ait Pindarus, cum equabus congressi populum totum procrearunt matri inferius patri desuper similem. Diodorus quoque l. c. Centauros ἀνδρωποδούς vocat. Forma igitur equina, ex equitandi studio deducta, iis a lyricis forte data est. Sed est in his quoque diversitas. Palaephatus totam formam equi speciem habuisse praeter caput asserit. (pag. 4. ed. Gale.) Pausanias v. 67. Centaurum describit cujus pedes priores humani, posteriores equini fuere.

Κενταύρων δὲ οὐδαίς τόξω κέχρηται. Nusquam enim eos invenio sagittis utentes. Ab Hesiodo in Scuto Hercul. 188. finguntur:

ἀργύρεοι χρυσέας ἐλάτας ἐν. χαρσὶν ἔχοντας.
coll. 190. ubi iterum *abietibus pugnautes* describuntur. Sic etiam apud Apollod. II, 5. in pugna cum Hercule *abietibus et faxis armati* sunt, et apud Diodor. pag. 258 alii *piceis radicibus evulsis*, alii *grandibus petris*, alii *succensis facibus*, alii magnis *securibus* arreptis in proelium ruebant. Et Virg. Aen. X. 190 eodem modo:

Instat aquae saxumque undis immane minatur
Ardens — — —

οὗτος δ' ἀνὴρ ὦν σκέλη ἔχει ἱππου, καὶ κέρον καθάπερ οἱ Σάτυροι. Fuerat igitur haec antiquior apud Graecos sagittarii forma.

ἀλλὰ μᾶλλον Κρότον cet. Fabula, ut videtur, a tragicis inventa. Etiam fabulam de Eupheme, nutrice Musarum, nullo alio loco invenire possum, quam tamen in Boeotia notam fuisse et tritam ex Pausania IX, 29 colligo, ubi Euphemes effigiem in Helicone monte positam fuisse narrat auctor.

Σωσιγῆς: tragoediarum scriptor: addit Hygin. P. A. II, 27. Quas de eo notitias habemus, congestae sunt in Fabricio Harlesii.

ἐπὶ σημάσις ἐκαινεῖσθαι κρότον ποιοῦν-
τα. Wessel. ad Diod. pag. 254 locum emendat, ἐπισημα-
σίαις

σλαῖς ἐπαινέσαι κρ. π. Germanicus, *Plausu cantus earum distinguabat*, id est, ad pedem manibus plaudabat, numerum s. mensuram indicabat plausu. Vox enim choragi nimis obscura erat, ut ab omnibus posset distingui. Itaque reliqui cum intuentes ad signum datum idem fecerunt, i. e. cantum inceperunt.

δόξης τυχοῦσαι τῇ τούτου βουλῇσαι Germanicus et Hyginus ea non habent mihiq. ex margine irrepsisse videntur.

Caeterum mirum omnino est Croto huic sagittam tributam esse.

Equidem puto, id primum ab astronomis factum esse, qui, ut fabulam haberent, quam sideri huic applicarent, eam de Croto hoc modo mutarunt.

ἐν δὲ τοῖς ἀνθρώποις — — — πλοῖον αὐτοῦ μαρτύριον. Sensus is mihi esse videtur: Navis testimonium est, inter homines retentam esse istam consuetudinem cum remi ad numerum quendam agitari soleant.

ὅτι πᾶσιν ἔσαι σαφές, οὐ μόνον τοῖς ἐν χέρσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν πελάγῃ. Valde jejuna ideoque rejicienda mihi videntur. Germanicus et Hyginus ea plane omittunt.

ἔχει δ' ἀσέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ε. et π. Mirum duas alias omissas esse.

ἐπὶ τοῦ τόξου Ι μ et λ ponerem.

ἐπὶ τῆς ἀκίδος γ. et aliam adjacentem quamquam non a Ptolemaeo additam.

ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος φ.

ἐπ' αὐρας χειρὸς δ.

ἐπὶ τῆς κοιλίας ζ.

ἐπὶ ῥάχεως 2 χ et h ponerem.

ἐπὶ κέρκου α.

ἐπ' ἐμπροσθίου γόνατος α.

ἐφ' ὀπλῆς β.

Reliquae septem eae sunt, quae coronam australem formant, quae vero, ut ex hoc loco constat, nondum Eratosthenis aetate in imaginem collectae erant.

ἔμοιροι δὲ αἰσιτῶν ὀπισθίων, iis scilicet, α et β quarti ordinis, in pede et ungula.

Sagitta.

et nomen Σαώ in ας degenerare. Sed verba ita restituta un-
cis includerem si sana essent, quo fieret, ut praecedentia
melius cum reliquis cohaerere.

μυκητῆρας Koppiers μασητῆρας. Sunt hi ζητούντες,
ἔρπονῶντες, Hesychio interprete, quocum etiam consen-
tiunt Germanicus et Hyginus.

ἐν τῇ χερσὶ ποιοῦσιν cet. Apud Pausaniam in
Phociae. fingitur Neptunus altero pede in Delphinum ascen-
dens, et alio loco, lib. II, 2, et c. 35. in eo stans depin-
gitur. Id etiam Hyginus affirmat, qui addit: *Delphinum
aut in manu aut sub pedibus videmus.* Mox Artemidorum,
elegographum, ex hoc uno loco novimus.

Stellae, quae afferuntur, sunt: α, β, γ, δ, ζ, η, θ, ε, κ.

O r i o n. 32.

Cf. Schol. German. ad v. 299 seq. Hygin. II, 34. v. Tab.
I. et II. Hunc asterismum et canem jam primis temporibus
in coelo positos esse videmus ex Homeri et Hesiodi scriptis,
quibus postea, quamquam tempus constitui non potest, Pro-
cyon et Lepus adjuncti sunt. Omnes etiam mythi, qui de
Orione narrantur ab Homero, lyricis aliisque, certe ex astro-
nomia originein ducunt, atque ad ortum ejus, occasum,
positionem et splendorem exprimendum excogitati sunt. cf.
praeter Apollod. I, 4, 3, Hermann I. B. pag. 159. seq. et II.
B. pag. 299.

Ἡσίοδος forte in αἰρικῇ βίβλῳ. Sic etiam Phere-
cydes ap. Apollod. I, 4, 3.

ἐξ Ἑυρυάλης. Schol. Arat. ἐκβρόλλης, et Schol.
Nicandr. Ther. v. 15. ἐξηγέλου, sed utrumque a Munk. ad
Hygin. et Koppiers in Ἑυρυάλης mutatum.

ἐλθόντα cet. Theo ad Aratum dicit ex Boeotia eum
venisse ad Chium, ut insulam reptilibus purgaret.

Ἡνδαλίωνα Hyginus *Cedalion*; Schol. Nicandr. Κη-
δαλίωνα; Schol. Arat. Κυθαλίωνα. Itaque etiam hic cum
Koppiers restituerem Κηδαλίωνα. Praeterea οἰκέτην et ὀδη-
γῷ rejicit. cf. Not. ad Apollod. p. 50.

Ζυμωθῆσα δὲ αὐτῷ Γῇ. In aliis legimus, Dia-
nam iratam esse, quod ausus sit cum ea certare in veniando.

ὁμοίως καὶ τὸ θηρίον, τοῦ εἶναι. forte αὐτοῦ
εἶναι.

Ἄλλοι

Ἄλλοι δὲ φασιν. Ex Euphorione deducta cf. Schol. II. 6, 486. Aliam fabulam, ubi Orion Pleiades sectari fingitur, quam ex Pindaro Nem. III, 17. Schol. ad Nem. II, 16. et Hygin. II, 21. novimus, jam Hesiodus novcrat, ut ex v. 619. Ery. colligo.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λ, ΙΦ, et 2Φ.

ἔφ' ἐκατέρω ὤμῳ α, γ.

ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ἀγκῶνος μ.

ἐπ' ἀκρᾶς χειρὸς ξ.

ἐπὶ τῆς ζώνης δ, ε, ζ.

ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου Ις, ι, ψ.

ἔφ' ἐκατέρω γόνατι κ, η.

ἔφ' ἐκατέρω ποδὶ ὁμοίως, ζ in lepore puto et β.

C a n i s. 33.

Cf. Schol. German. ad v. 301 seqq. Hygin. 35. v. Tabul. II. Pherecydem in hac fabula praevivisse ex Schol. Od. λ, 320. constat cf. etiam Apollod. III, 15. 1, et ibi not. Hygin. fab. 189. et ibi interpp. Fabula ipsa ex Atticis et Argivis sumta esse videtur. Sed de cane in Pherecyde nulla fit mentio, et verisimile est, Eratostheum hoc loco cyclicos ante oculos habuisse. cf. Suidas v. Τελμισία, seu, ut legendum est, Τευμησία.

μετὰ τοῦ δράκοντος. Ita etiam Germanicus. Sed sine dubio cum Koppiers restituendum ἀκοντος.

ἰδωρήσατο. Vide Apollod. III, 15, 1. A Diana ea accepisse Procridem docent Pausan. 9, 19. Ovid. Metam. VII, 661. seqq.

ἦλθε δὲ εἰς τὰς Θήβας et Apollod. II, 4, 6. et 7.

ἄξιον κρῖνας. E margine irrepsisse puto.

Alii dicunt, utrumque et canem et vulpem in lapidem convertisse Jovem.

Altera fabula de cane Orionis tota astronomicae originis esse videtur. Canem Pindarus λεονδάμαν nominat apud Lucianum de imaginibus c. 19.

ἔταροι δὲ φασιν. Homerus fabulam jam tractaverat II. χ, 29.

ὄντε κύν' Ὀρίωνος ἐπὶ κλησιν καλέουσι.

cf. etiam Theo ad Arat. 326.

Sed in Scholiis ad hunc Homeri locum alia fabula narratur, Eratosthenique tribuitur, scriptum vero ipsius, unde

πῆχες. Πῆχες Hesychius ἀγκῶνας, et haec ad superiorem Lyrae partem spectare videntur.

ῶμοι Exterior et maxima curvatura.

πυθμὴν ima pars, basis.

ζυγὸς transtillum.

Cygnus. 25.

Cf. Schol. German. ad v. 260 et Hygin. II, 8. Tabul. I. Nomen ὄρνις ex similitudine atque stellarum dispositione petitur.

ὄρνις a Fello ex Arato additum. Nomen hic deesse apparet.

De fabula ipsa cf. omnino not. ad Apollodor. pag. 716. seqq. Hygin. fab. 77. Eratosthenes, Apollodorus, Hyginus alique Nemefin matrem, Ledam Helenae nutricem fuisse dicunt.

ἐπὶ αὐτῇ in anserem mutatum esse narrat Apollod. III. 10, 2. πᾶσαν forte delendum.

Κράτης ὁ ποιητής. Valken. ad Phoeniss. v. 447. et Koppiers mutant in Κρατῖνος, qui fuerat comoediarum scriptor, cuius Nemesis fuit. De scriptis eius plura fragmenta restant ap. Athenaeum. De Nemefi praecipue lib. IX. pag.

73.

Verba καὶ διὰ τὸ μὴ μεταμορφωθῆναι atque αὐτὸν del. ἀλλ., οὕτως ἀναπτήναι εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ τὸν τύπον τοῦ κύκνου ἔθηκεν (forte τεθῆναι) ἐν τοῖς ἄστροις.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, β.

ἐπὶ τοῦ τραχήλου λαμπρόν φ, sed obscurior est.

ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος ζ, ε, λ (ν, ξ). Sed forte omissa sunt ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, quod Germanicus et Hyginus addunt et rei convenit. Igitur supplenda sunt, δ, θ, κ, ο, ω.

ἐπὶ τοῦ σώματος unam modo ponerem γ nimirum. Et sane a librario in numero A in Δ mutari poterat.

ἐπὶ τοῦ ὀρθοπυγίου α. Ita numerus esset, ιδ'.

Aquarius. 26.

Cf. Schol. German. ad v. 266 et Hygin. II, 20. Tab. II. De sideris origine constituere aliquid non ausim. Fabulae postea ab astronomis additae, et quidem ab Eubulo, Cecrops;

Cecrops; ab Hegesianaë Deucalion propter diluvium et a nostro Ganymedes propter pocula. Fabula ex Troicis est. Apollod. III. 12. 2. atque a poetis et mythographis multis modis variata. v. omnino Hygin. fab. 271 et ibi interpp.

ὥσπερ ἂν οἶνοχόον χέειν. Heyne οἶνοχόον χέειν *tanquam si vas effundat.*

ἐπάγονται τὸν ποιητὴν μάρτυρα Homerum II. v. 233. seqq.

κάλλεις οὕτως ὑπερνεύκας, ἵνα οἶνοχοῇ, ἄξιον κρίναντα αὐτὸν τῶν θεῶν. Ordo verborum valde turbatus et mutandus forte τῶν θεῶν ἄξιον κρίναντων αὐτὸν, ἵνα οἶνοχοῇ. Inf. c. 33. Jupiter — τὸν δὲ εἰς τὰ ἄστρα ἀνήγαγεν ἄξιον κρίνας.

ἐπὶ τῆς μεφαλῆς δ et alia obscurior, sed altera a Ptolemaeo non additur.

ἐφ' ἐκατέρων ὄμων, α, β;

ἐφ' ἐκατέρῳ ἀγκῶνι γ et ξ forte sed obscurior.

ἐπ' ἄκρας χειρὸς δεξιᾶς μ.

ἐφ' ἐκατέρου μαστοῦ. Dubium forte θ et λ Capricorni, aequales splendore, reliquae, quae adstant obscuriores sunt, neque in Ptolemaeo inveniuntur.

ὑπὸ τοὺς μαστοὺς ἐκατέρῳθεν ρ et ι.

ἐπ' ἀριστεροῦ ἰσχίου σ.

ἐφ' ἐκατέρου γόνατος τ et υ.

ἐπὶ δεξιᾶς κνήμης δ.

ἐν ἐκατέρῳ ποδί, 2c et λ in Pisce ponerem.

ἣ δὲ ἐκχυσις τοῦ ὕδατος ἐστὶν ἐξ ἀριστερῶν.

Ita in tabulis veterum astronomicis. Sed in Eratosthene ubique imagines ita describuntur, ut in ipsa sphaera observantur, et a nostratibus in tabulis depinguntur; alias loca quaedam de stellis constituendis in nostro praecipue c. 9 et 22 explicari non possunt. Germanicus hoc loco habet *dextra laevaque*, et Hyginus verba haec plane omisit. Forte igitur ἀριστερῶν in δεξιῶν mutandum. Orationem hoc loco valde corruptam esse et mancā ex iis, quae a Fello addita et uncis inclusa sunt, jam satis constat.

ἔχουσα ἄστρας (λ') β', οἳ εἰσι λαμπροί Hygin. addit *prima et novissima* ita ut η esset et α in Pisce. Omnes quae apponere ausim haec sunt: ζ, π, η, κ, λ, 1^h, φ, χ, ψ, 2 ψ, 3 ψ n. 94 Bad., 1 ω, 2 ω, 1 A, 2 A, 3 A, 1^b, 2^b, 3^b, forte etiam 4^b, 1^c et α in Pisce. De reliquis res est incerta.

Pan sive Capricornus. 27.

Cf. Schol. German. ad v. 266 seqq. Hygin. II, 28. Tabul. II. Teste Macrobio Saturnal. I. I. c. XVII inter astra positum est sidus, quod *caprae consuetudo haec in pastu videtur, ut semper alium pascendo petat, et sol in capricorno incipit ab imis in alta remeare.* Ab Aegyptiis inter sidera relatum esse ex narratione de Typhone apud Hyginum fit probabile. Forte etiam forma iude deducta est. Enim vero postea magna fabularum confusio in hoc capite, grammaticorum studio et conatu mythos graecos applicandi, facta atque librariorum injuria admodum aucta.

Jam ab initio pro Πάν ex Arato, Theone, etiam e Phavorino, qui hanc fabulam secundum Eratosthenem narrat, substituerem αἰγόκερως. Hoc melius convenire videtur. Fabulae Arcadicae et Creteusae cum Aegyptiacis confusae sunt.

Οὗτός ἐστι τῷ εἶδει ὁμοῖος τῷ Αἰγίπανι, ἐξ ἐκείνου δὲ γέγονεν. Omnia obscura. Quam diversae fuerint veterum de Pane et Aegipane sententiae vides apud Salmas. ad Solin. pag. 293.

Ex omnibus vero locis, quae contuli, suspicari licet, Aegipanis notionem a senioribus poetis esse inventam. (cf. etiam Heyne *antiqu. Auffätze aus Stück* pag. 53. seqq.) Sed nusquam invenies, Aegipanem hac forma fingi. Locum igitur vix sanum esse puto. Verba ἐξ ἐκείνου δὲ γέγονεν, si ab Eratosthenis manu profecta essent in ἐξ οὗ γέγονεν essent mutanda. Sed utque Germanicus neque Hyginus ea habent. Ea igitur delenda esse dicam et reliqua ita jungam: Οὗτός (sc. αἰγόκερως) ἐστι τῷ εἶδει ὁμοῖος τῷ αἰγίπανι· ἔχει δὲ (sc. αἰγίπαν) cet. Ita locus classicus esset de forma Aegipanis apud veteres. Alii, qui post Eratosthenem vixere, scriptores, Panis formam ei tribuunt. De quibus cf. Salmas. ad Solin. I. c. ubi plura ex Plinio, Plutarcho, aliisque afferuntur loca. Ptolemaeus Hephaestion vero apud Phot. n. 191. fin. Pana piscis formam habere affirmat. Aliter Sophocles (in Aiace v. 704) Pana ἀλγίπλανκτον nominat. Phavorinus, qui nostrum hoc loco exscripsit, legit ὁμοῖος τῷ Πάνι, Fell. animadvertit, αἰγίπανι in codice divisum fuisse. Theo: ὁμοῖός ἐστι τῇ αἰγί.

Θηρίον. Mutarem cum Fello ἰχθύος quocum etiam consentiunt Theo, Germanicus et Hyginus.

Ἐπι-

Ἐπιμενίδης. Forte in Theogonia. cf. Meurfii Cre-
ta. pag. 240. Sed in Schol. Theocrit. I, 3. Epimenides Pa-
na fratrem Arcadis ex Jove et Callisto esse dicit.

ὅτε ἐπὶ τοὺς Τιτᾶνας ἐσράτυσεν. Hoc loco,
ut saepius a recentioribus praesertim a tragicis factum esse
vides, pugna deorum cum Titanibus cum altera pugna cum
Typhone facta confunditur. Apud Apollod. I, 6. Aegipan
Jovem contra Typhonem adjuvat. cf. etiam not. pag. 85.
Aliam fabulam de fuga deorum in Aegyptum v. Hygin. P.
A. II, 28.

κόχλον Theo κόχλανα.

ἐν ᾧ forte χρόνῳ et κατὰ πλιν, scil. Ζεύς.

διὰ τὸ τοῦ ἥχου πανικὸν καλούμενον, ὃ οἱ
Τιτᾶνες ἐφευγον. Koppiers δ' putat delendum et le-
gendum: διὰ δὲ τὸ τοῦ ἥχου Πανικὸν καλούμενον οἱ Τιτᾶ-
νες ἐφευγον. Sed ut idem putat, forte non nulla hic ex-
ciderunt.

πανικὸν Terrores ex incerta causa cf. omnino Kop-
piers pag. 121. et ibi citt. auctt.

ἐφ' ἑκατέρου κέρατος α et γ ponerem.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς β forte π aut σ.

ἐπὶ τοῦ τραχήλου τ et υ, de reliquis incertum.

ἐπὶ τῆς θύρας η et ψ ponerem.

ἐπ' ἐμπροσθίου ποδὸς ω.

ἐπὶ ῥάχως incertae, in Ptolemaco modo occurrunt
3, 1, γ, 2^d, forte etiam 1^d et 3^d et 3 antecedentes.

ἐπὶ γαστρὸς, A, ζ, b, s, κ.

ἐπ' οὐρᾶς θ et μ.

Sagittarius. 28.

Cf. Schol. German. ad v. 283 seqq. et Hygin. II, 27. v.
Tabul. II. Cleostratus Tenedius eum inter astra posuit te-
ste Plinio II, 8. l. 6.

ὅν οἱ πλεῖστοι λέγουσι Κένταυρον εἶναι ita
ab Hygino et fere omnibus posterioribus. Forte haec for-
te ex aliena sphaera petita est.

ἔττεροι δ' οὐ φασι. cet. Loca classica de Centauris
Pindar. Pyth. II. 79, seqq. et ibi Schol. cum Schol. ad v. 40
seqq. et Diodor. II. pag. 313. ed. Wesel. ubi etiam genea-
logia eorum habetur. Ex Scholiis allatis vidi Pherecyden,
Aeschylum et Aesclepiaden fabulam attigisse.

Ho-

Homerus et Hesiodus, ille Il. α, 263 et Odyss. φ, 294, hic in Scuto Herc. 188 seqq. pugnam cum Lapithis narrant, formam Centaurorum non describunt. In eo autem omnes, etiam senioris aevi, scriptores, conveniunt, ex Ixione et Nephele eos esse ortos. Praeterea in Schol. Pindari, quae siue dubio ex Asclepiade sumta sunt, si ea cum ipsa Pindari sententia comparas, Centauri formam ab humana diversam habuisse dicuntur. Postea autem, ut ait Pindarus, cum equabus congressi populum totum procrearunt matri inferius patri desuper similem. Diodorus quoque l. c. Centauros ἀνδροποφους vocat. Forma igitur equina, ex equitandi studio deducta, iis a lyricis forte data est. Sed est in his quoque diversitas. Palaephatus totam formam equi speciem habuisse praeter caput asserit. (pag. 4. ed. Gale.) Pausanias v. 67. Centaurum describit cuius pedes priores humani, posteriores equini fuere.

Κενταύρων δὲ οὐδεὶς τόξω κέχρηται. Nusquam enim eos invenio sagittis usentes. Ab Hesiodo in Scuto Herculi. 188. finguntur:

ἀργύρεοι χρυσάεας ἐλάτας ἐν. χερσὶν ἔχοντας.
coll. 190. ubi iterum abietibus pugnautes describuntur. Sic etiam apud Apollod. II, 5. in pugna cum Hercule abietibus et saxis armati sunt, et apud Diodor. pag. 258 alii piceis radicitus evulsis, alii grandibus petris, alii succensis facibus, alii magnis securibus arreptis in proelium ruebant. Et Virg. Aen. X. 190 eodem modo:

Instat aquae saxumque undis immane minatur
Ardens — — —

οὗτος δ' ἀνὴρ ὦν σκέλη ἔχει ἱππου, καὶ κέρπον καθάπερ οἱ Σάτυροι. Fuerat igitur haec antiquior apud Graecos sagittarii forma.

ἀλλὰ μᾶλλον Κρότον cet. Fabula, ut videtur, a tragicis inventa. Etiam fabulam de Eupheme, nutrice Musarum, nullo alio loco invenire possum, quam tamen in Boeotia notam fuisse et tritam ex Pausania IX, 29 colligo, ubi Euphemes effigiem in Helicone monte positam fuisse narrat auctor.

Συσιγῆος: tragoediarum scriptor: addit Hygin. P. A. II, 27. Quas de eo notitias habemus, congestae sunt in Fabricio Harlesii.

ἐπὶ σημασίαις ἐκαινεῖσθαι κρότον ποιοῦν-
τα. Wesscl. ad Diod. pag. 254 locum emendat, ἐπισημα-
σίαις

σίαις ἐπαινέσαι κρ. π. Germanicus, *Plausu cantus earum distinguebat, id est, ad pedem manibus plaudebat*, numerum i. mensuram indicabat plausu. Vox enim choragi nimis obscura erat, ut ab omnibus posset distingui. Itaque reliqui eum intuentes ad signum datum idem fecerunt, i. e. cantum inceperunt.

δόξης τυχοῦσαι τῇ τούτου βουλῇσαι Germanicus et Hyginus ea non habent mihiq̄ue ex margine irreppisse videntur.

Caeterum mirum omnino est Croto huic sagittam tributam esse.

Equidem puto, id primum ab astronomis factum esse, qui, ut fabulam haberent, quam fideri huic applicarent, eam de Croto hoc modo mutarunt.

ἐν δὲ τοῖς ἀνθρώποις — — πλοῖον αὐτοῦ μαρτύριον. Sensus is mihi esse videtur: Navis testimonium est, inter homines retentam esse istam consuetudinem cum remi ad numerum quendam agitari soleant.

ὅτι πᾶσιν ἔσαι σαφές, οὐ μόνον τοῖς ἐν χέρσῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν πελάγει. Valde jejuna ideoque rejicienda mihi videntur. Germanicus et Hyginus ea plane omittunt.

ἔχει δ' ἄστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ζ. et π. Mirum duas alias omissas esse.

ἐπὶ τοῦ τόξου ι μ et λ ponerem.

ἐπὶ τῆς ἀκίδος γ. et aliam adjacentem quamquam non a Ptolemaeo additam.

ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος φ.

ἐπ' ἄκρας χειρὸς δ.

ἐπὶ τῆς κοιλίας ζ.

ἐπὶ ῥάχεως 2 χ et h ponerem.

ἐπὶ κέρκου α.

ἐπ' ἐμπροσθίου γόνατος α.

ἐφ' ὀπλῆς β.

Reliquae septem eae sunt, quae coronam australem formant, quae vero, ut ex hoc loco constat, nondum Eratosthenis aetate in imaginem collectae erant.

ὁμοιοὶ δὲ εἰσι τῶν ὀπισθίων, iis scilicet, α et β quarti ordinis, in pede et ungula.

Sagitta.

Sagitta. -29.

Cf. Schol. German. ad v. 283. seqq. Hygin. II, 15. v. Tab. I. Narratio est apud veteres ab Hyperboreis (cf. Herod. IV. Diod. II. 47. pag. 158 ed. Wesscl. et alii apud Spanh. ad Call. pag. 489 seqq.) sacra quaedam, frugumque primitias ad Graecos pervenisse. Quae notiones quamquam a diversis auctoribus traduntur, tamen ad eandem rem spectare et rationes quasdam astronomicas exprimere mihi videntur. Diodorus enim ex Hecataeo narrat, lunam in eorum insula conspici parum a terra distantem (quae observatio populis in littore habitantibus lunamque e mari emergentem contemplantibus obvia fuit) et terrestres quosdam tumulos in facie repraesentantem, deumque Apollinem uudevigenis annis semel insulam adire, ejusque adventum ab hominibus celebrari. Quae verba jam Diodorus de cyclo astronomico interpretatur.

Spectant quoque ea, quae in hoc capite occurrunt ad eandem gentem; et fabula forte significat, sidus ab ea gente astronomiam tractante primum animadversum atque inde ad Graecos notitiam perlatam esse. Saltem in obscura ista traditione apud Herodotum Abarin ab Hyperboreis sagittam per universam terram circumtulisse, aliquid inesse videtur, quod cum fabula in hoc capite cohaereat. cf. etiam de fabula Jamblichus pag. 119. ed. Kuster. et Porphyrius vit. Pythagor. pag. 35.

ὁ φασιν. Germanicus sagittam ad sagittarium refert.

Ἀπόλλωνος. v. Cap. 6.

ὁ ναὸς ὁ πτέρυγος. De templo hoc v. Pausan. Phociac. (lib. X; 5.) aedem is ipsam pennis constructam ab apibus, cera et pinnulis compactam, ab Apolline ad Hyperboreos missam esse dicit.

καὶ ἐπαύσατο. De fabula v. Apollod. III. 10, 7. Hygin. fab. 49 et ibi cit. auct. Alii Apollinem id ex amore fecisse dicunt. v. not. ad Hygin. I. c. Sed inter eos, quos noster secutus est, fuerat etiam Pherecydes.

πρόταρον Heyne ὕπερον.

μετὰ τῆς καρποφόρου Δήμητρος. De frugum primitiis intelligendum. v. Spanh. ad Callim. Stellae sunt α, β, γ, δ, sed γ non obscurior ceteris, ut Eratosthenes putat.

Aquila.

Aquila. 30.

Cf. Schol. German. ad v. 292. et Hygin. II, 16. v. Tabul. I.

Sidus jam Euripidis tempore Graecis notum erat, v. Euripidis Rhesus. v. 327.

Οὐτός ἐστιν, cct. Haec fabula ab iis addita est, qui Aquarium Ganymedem esse dixerant.

διόσον καὶ πρόταρον in διόσπρ muto. Germanicus: *Est enim ea signum Jovis, quod cum Dii omnes volucres inter se dividerent, eam in partitione sortitus sit Jupiter.*

οὐ ταπεινούμενον, qui non deprimitur, quo minus in altum evoles.

διαπτεράμενος. Kopp. ἀναπτεράμενος Germ. *Pennis tensis.* Pingitur ad orientem volans. Fabulam de aquila Jovi obviam veniente ex Eratosthene petunt Serv. ad Virg. et Schol. Horatii. cf. not. ad Fulgent. I, 25.

καὶ κατὰ πρῶτος ζητούμενον. Ζητούμενον Koppiers mutat in αὐξάμενον, ut *magnis incrementis celeriter adolevisse Jovem* designaret. Neuter interpretum verba habet. Per se tamen illa bonum sensum reddunt: *cum Jupiter omni studio quaereretur* sc. a patre Crono devorandus.

Stellae, quas affert, fuere α, β, γ, sed de quarta incertum est, forte ζ aut α.

Delphinus. 31.

Cf. Schol. German. ad v. 295. Hygin. II, 17. v. Tabul. I. Fabula ipsa ex antiquissimis est, de qua v. Apollod. I, 4, 4. Attigit eam jam Hesiodus in Theogonia. Sed de delphino mythum in nullo alio reperire possum auctore, si ab iis discefferis, qui auctorem nostrum sunt secuti. De sidere ipso quicquam constituere non possum.

Ἀμφιπρίτην. Catalogum Nereidum v. apud Hesiodum in Theog. 243. seqq.

ὡς δὲ καὶ αἱ πλεῖσαι locus corruptus. *Gale* translulit, quemadmodum et aliae Nereides cct. Sed verba haec cum praecedentibus non cohaerent, quod etiam Koppiers vidit, qui ex catalogo apud Hesiodum pro ὡς, Σαὶ δὲ καὶ αἱ πλεῖσαι Νηρηίδες restituere vult. Poterat quidem ultima syllaba vocis *σπεύδουσα* facile absorberi, ut idem putat, et

et nomen Σαώ in ας degenerare. Sed verba ita restituta un-
cis includerem si sana essent, quo fieret, ut praecedentia
melius cum reliquis cohaererent.

μυηεῖρας Koppiers μασηρας. Sunt hi ζητούντες,
ἔρουνῶντες, Hesychio interprete, quocum etiam consen-
tiunt Germanicus et Hyginus.

ἐν τῇ χειρὶ ποιοῦσιν cet. Apud Pausaniam in
Phocic. fingitur Neptunus altero pede in Delphinum ascen-
dens, et alio loco, lib. II, 2, et c. 35. in eo stans depin-
gitur. Id etiam Hyginus affirmat, qui addit: *Delphinum
aut in manu aut sub pedibus videmus.* Mox *Artemidorum*,
elegographum, ex hoc uno loco novimus.

Stellae, quae afferuntur, sunt: α, β, γ, δ, ζ, η, θ, ι, κ.

O r i o n. 32.

Cf. Schol. German. ad v. 299 seq. Hygin. II, 34. v. Tab.
I. et II. Hunc asterismum et canem jam primis temporibus
in coelo positos esse videmus ex Homeri et Hesiodi scriptis,
quibus postea, quamquam tempus constitui non potest, Pro-
cyon et Lepus adjuuncti sunt. Omnes etiam mythi, qui de
Orione narrantur ab Homero, lyricis aliisque, certe ex astro-
nomia originem ducunt, atque ad ortum ejus, occasum,
positionem et splendorem exprimendum excogitati sunt. cf.
praeter Apollod. I, 4, 3, Hermann J. B. pag. 159. seq. et II.
B. pag. 299.

Ἡσιόδος forte in ἀσρικῇ βιβλῳ. Sic etiam Phere-
cydes ap. Apollod. I, 4, 3.

ἔξ Ἑυρυάλης. Schol. Arat. ἐκβρύλλης, et Schol.
Nicandr. Ther. v. 15. ἐξινύλου, sed utrumque a Munk. ad
Hygin. et Koppiers in Ἑυρυάλης mutatum.

ἐλθόντα cet. Theo ad Aratum dicit ex Boeotia eum
venisse ad Chium, ut insulam reptilibus purgaret.

Ἦνδαλίωνα Hyginus *Cedalion*; Schol. Nicandr. Κη-
δαλίωνα; Schol. Arat. Κυδαλίωνα. Itaque etiam hic eum
Koppiers restituerem Κηδαλίωνα. Praeterea οἰκέτην et ὀδη-
γῇ rejicit. cf. Not. ad Apollod. p. 50.

Συμωθεῖσα δὲ αὐτῷ Γῇ. In aliis legimus, Dia-
nam iratam esse, quod ausus sit eum ea certare in venando.

ὁμοίως καὶ τὸ θῆρίον, τοῦ εἶναι. forte αὐτοῦ
εἶναι.

Ἄλλοι

Ἄλλοι δὲ φασιν. Ex Euphorione deducta cf. Schol. II. 6, 486. Aliam fabulam, ubi Orion Pleiades sectari fingitur, quam ex Pindaro Nem. III, 17. Schol. ad Nem. II, 16. et Hygin. II, 21. novimus, jam Hesiodus noverat, ut ex v. 619. Eργ. colligo.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λ, ι φ, et 2 φ.

ἰφ' ἐκατέρω ὤμῳ α, γ.

ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγνώμονος μ.

ἰπ' ἄκρας χειρὸς ξ.

ἐπὶ τῆς ζώνης δ, ε, ζ.

ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου ι ς, ι, ψ.

ἰφ' ἐκατέρω γόνατι κ, η.

ἰφ' ἐκατέρω ποδὶ ὁμοίως, ζ in lepore puto et β.

C a n i s. 33.

Cf. Schol. German. ad v. 301 seqq. Hygin. 35. v. Tabul. II. Pherecydem in hac fabula praeivisse ex Schol. Od. λ, 320. constat. cf. etiam Apollod. III, 15, 1, et ibi not. Hygin. fab. 189. et ibi interpp. Fabula ipsa ex Atticis et Argivis sumta esse videtur. Sed de cane in Pherecyde nulla sit mentio, et verisimile est, Eratosthenem hoc loco cyclicos ante oculos habuisse. cf. Suidas v. Τελμισία, seu, ut legendum est, Τσυμησία.

μετὰ τοῦ δράκοντος. Ita etiam Germanicus. Sed sine dubio cum Koppiers restituendum ἀκοντος.

ἰδωρήσατο. Vide Apollod. III, 15, 1. A Diana ea accepisse Procidem docent Pausan. 9, 19. Ovid. Metam. VII, 661. seqq.

ἦλθς δὲ εἰς τὰς Θήβας et Apollod. II, 4, 6. et 7. ἀξιον κρίνας. E margine irrepsisse puto.

Alii dicunt, utrumque et canem et vulpem in lapidem convertisse Jovem.

Altera fabula de cane Orionis tota astronomicæ originis esse videtur. Canem Pindarus λαονδάμαν nominat apud Lucianum de imaginibus c. 19.

ἔτεροι δὲ φασιν. Homerus fabulam jam tractaverat II. χ, 29.

Οὐτε κύν' Ὀρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι.

cf. etiam Theo ad Arat. 326.

Sed in Scholiis ad hunc Homeri locum alia fabula narratur, Eratosthenique tribuitur, scriptum vero ipsius, unde

excerpta sit, non indicatur. Ex Erigone petitum esse, vix licet arbitrari, cum nomen carminis vix omisurus fuisset Scholiastes, quod Longinus διὰ πάντων αἰμάτων fuisse affirmat; Præterea mihi videri poterat, in hoc capite, ubi duas de Cane fabulas affert, tertiam ab eo esse omisam, quæ in illo poemate copiosius explicata fuerat. Atque is qui Eratosthenem inspicit, eaque, quæ in eo sana esse videntur, cum fragmento iu Scholiis comparat; in utroque idem dicendi genus, eandem orationis iadolem eundemque tenorem elucere, ideoque utrumque ab eadem manu profectum esse non negabit.

Jam autem idem fragmentum in cod. Venet. adjecta habet verba: ἰσορεῖ Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς αὐτοῦ καταλόγοις. Titulus hic non alibi memoratur, ut Ill. Heyne affirmabat, qui hanc observationem mecum communicavit; non tamen videtur esse dubium, quin Eratosthenis liber sit intelligendus, qui ita inscriptus fuit.

At ne nimiam fidem conjecturis dare videamur, fragmentum adscribam, cum Germanici interpretatione, qui tantum non ad verbum transtulit. Verba fragmenti hæc sunt: Ἐνιοὶ δὲ φασὶ τόνδε τὸν κατηγερισμένον κύνα, οὐκ Ἑλλήνωνος ἀλλὰ Ἐριγόνης ὑπάρχειν, ὃν κατηγερισθῆναι διὰ τοιαύτην αἰτίαν. Ἰκάριος γένος μὲν ἦν Ἀθηναῖος; ἔσχεν δὲ θυγατέρα Ἐριγόνην, ἥτις κύνα νήπιον ἔτρεψε. Ξενίται δὲ ποτὲ ὁ Ἰκάριος Διόνυσον, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ οἶνον τε καὶ ἀμπέλου κλήμα. Κατὰ δὲ τὰς τοῦ θεοῦ ὑποθήκας, περιήει τὴν γῆν, προφαίνων, ὡς τοῦ Διονύσου χάριν ἔχων σὺν αὐτῷ καὶ τὸν κύνα. γενόμενος δὲ ἐκτὸς τῆς πόλεως, βουκόλοις οἶνον παρέσχε. οἱ δὲ ἀθρόως ἐμφορησάμενοι, οἱ μὲν εἰς βαθὺν ὕπνον ἐτράπησαν, ὅψτε ἐγεγνῆντες καὶ νομίσαντες πεφαρμάχθαι τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν. ὁ δὲ κύων ὑποτρέψας πρὸς τὴν Ἐριγόνην, δι' ὠρυγμοῦ ἐμήνυσεν αὐτῇ τὰ γενόμενα. ἡ δὲ, μαθούσα τὸ ἀληθές, αὐτὴν ἀνίρτησεν, νόσου δὲ ἐν Ἀθῆναις γενομένης, κατὰ χρησμόν Ἀθηναῖοι τὸν τε Ἰκάριον καὶ τὴν Ἐριγόνην ἐνιαυσιαίαις ἐγέραιρον τιμαῖς. οἱ καὶ κατηγερισθέντες, Ἰκάριος μὲν Βοώτης ἐκλήθη, Ἐριγὼν δὲ παρθένος, ὁ δὲ κύων τὴν αὐτὴν ὀνομασίαν ἔσχεν. ἰσορεῖ Ἐρατοσθένης.

Germanicus: Icarus a Libero hospitio receptus est, qui ei in munere utrem plenum vino tribuit, jussitque, ut in reliquas terras propagaret. Icarus de hinc Athenæus (Atheniensis) cum in terram Asricam ad posteros (leg. pastores) de.

devenisset, eis genus hoc suavitatis ostendit, pastores autem cum immoderatus biberent, ebrii facti conciderunt. Qui arbitranter, Icarium malum medicamentum sibi dedisse, eum fustibus interfecerunt. Icarium autem occisum canis, qui cum eo fuerat, Maera nomine, ululans, Erigonae ejus filiae monstravit, ubi pater infepultus jaceret: quae, cum venisset, ejus corpus sepelivit, ipsaque se in monte Hymetto contulit, ibique laqueo sibi mortem conscivit. Tunc dicitur Liber a Jove petiisse, ut Erigonen et Icarium astris inferret. Jupiter autem, audita ejus petitione, Erigonen signum Virginis nominavit, Icarium autem patrem ejus Arcturum. Qui cum exoritur, tempestates mari terraque efficit: cumque Athenas pestilentia opprimeret, ex oraculo responsum est, cessaturam pestilentiam, si per annos singulos de frugibus et vindemia Icario et Erigonae primum delibaretur. Quod factum est ab Atheniensibus, qui diebus festis institutis aras constituerunt. cct.

Hyginus quoque eadem ratione eodemque ordine, quo Eratosthenes et Germanicus P. A. II, 25 fabulam hanc commemorat: Quibus ita expositis non dubitavi fragmentum hic inferere.

ἐπὶ τῆς κσφ αλῆς μ vel θ.

ἐπὶ τῆς γλαττης Sirius seu, α.

τοὺς δὲ τοιοῦτους ἀστέρας — Legi τὸν δὲ, nisi verba sint ab alio illata. Sirius enim potissimum flammæ vibratione conspicuus est. Sed Germanicus ea plane omittit.

ἐφ' ἑκατέρῳ ὧμῳ nullas alias invenio nisi γ et ι, easque minime obscuras.

ἐπὶ σήθους, ι ξ et 2 ξ.

ἐπὶ τῆς ῥάχεως a Fellicio additum. Sed δ tantum invenio.

ἐπ' ἐμπροσθίου ποδὸς β, ι ν et 2 ν.

ἐπὶ κοιλίας α.

ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ισχίου κ.

ἐπ' ἀκρῶ ποδὶ (ἀριστερῷ) ζ.

ἐπὶ κέρκου δ. Forte enim in numero constituendo, in cod. Δ ex Α factum est.

L e p u s. 34.

Cf. Schol. German. ad v. 306. Hygin. II, 33. v. Tabul. II. Nomen sideri tributum est propter Orionem venae-

tozem; quod jam Theo sensit et Germanicus et Hyginus expresserunt. Ille enim: *Hic*, inquit, *dicitur Orionis canem fugere venantiis. Nam ut venatorem eum finxerunt aliqua de causa, ita Leporem ei ad pedes fugientem finxerunt.* Fere eadem habet Hyginus. Forte eadem Eratosthenes habuit quae tamen exciderunt. Multa enim in principio capitis deesse apparet.

διὰ δὲ τὴν ταχυτητα, cet. his ex Theone adscribere-
rem καὶ τὴν πολυγονίαν, ut melius cum reliquis conveniret.

Ἀριστοτέλης, de Gen. anim. I. 4, c. 5.

ἐφ' ἐκατέρων ὠτίων λ, κ.

ἐπὶ τοῦ σώματος β, α, η, λευκρ. certe α. putat.

ἐφ' ἐκατέρων ὀπισθίων ποδῶν γ, δ.

Argo, 35.

Cf. Schol. German. ad v. 308. seqq. Hygin. II, 37. v. Tabul. II. Etiam huius sideris origo ignota est. Sed propter latitudinem ejus australem non negare in ab hominibus ad meridiem degentibus primo esse inventum, Graecisque traditum. Aegyptii quoque fabulam de eo habuerant, quam Plutarch. in Iside et Osiride nobis servavit. cf. not. ad Hygin. P. A. pag. 489. Καὶ τὸ πλεον, ὃ καλοῦσιν Ἕλληνες Ἀργῶ, τοῦ Ὀσίριδος καὶ ἑδωλὸν ἐπὶ τιμῇ κατηγερισμένον.

Fabulam, quae in nostro legitur, etiam Pherecydes attigerat. cf. Apollod. I. 9, 27. et I. 9, 19. Hygin. fab. 14. et ibi, cit. auct.

καὶ ἄρχῃθεν ἐτεκτονήθη. Locus spurius et rejiciendus.

Φωνήεσσα δὲ γενομένη. Ita etiam Pherecydes et Apollodorus. Verba etiam afferuntur ab Apollon. Rh. IV. 587. Sed Aeschylum forte ante oculos habuit noster; ut ex Hygino P. A. 37. suspicor, et quidem in Hypsipyle. cf. Schol. Apollon. Rhod. I. 773. Rationem, cur loqueretur, affert Tzetz. ad Lycophr. 1319, quod carina ex Dodonaea quercu facta erat.

οἷα ἔσθ' ἡ σὺν ἡρώδῃ summa pars gubernaculi. Sequitur: ἵν' ἡ τοῖς ἐπιγινόμενοις παράδειγμα σαφέστερον. Verba haec aut retrahenda, aut jungenda sunt cum superioribus: αὐτὴ δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τοῖς ἀστροῖς εἰσήχθη. In sequentibus partes navis observandi dignae: primo quidem quod Argo duo habet gubernacula (πηδάλια) tum ἐπὶ στολίδος ἀκρας legendum

dum est *σπηλίδας*. Erat enim *σπηλὶς* pertica in extrema puppi cum taenia vel panno suspensa ad captandum ventum; v. Pollux I, Γ. 90. *κατάστρωμα* est tabulatum. *τροποί* autem (non *τρόποι*) sunt lora quibus remus alligatur ad scalumum.

ὅπως ὁρῶντες cet. ratio ab astronomis addita, et si satis obscura. *Θαρήσιν ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ*, opera nautica.

De stellis quamquam in mappis nonnullas (α, ξ, ε, ι, τ, κ, λ, β, ζ, α, ο, γ, λ, ψ) attuli, constituere quicquam non ausim.

Cetus. 36.

Cf. Schol. German. ad v. 317 seqq. Hygin. II, 31. v. Tabul. II. De fabula v. supra cap. 15, 16, 17.

ἀπὸ δὲ τῆς οὐρᾶς — *ἀπὸ τοῦ κενεῶνος* ε, β, γ, δ, ζ reliquæ τ, κ, ε, δ, γ, α.

Eridanus. 37.

Cf. Schol. German. ad v. 321 seqq. Hygin. II, 32. v. Tabul. II. De Eridano et fabula obscura, et sideris origo incerta est. Forte cum Phaëthontis historia conjuncta erat illa, quam Heyne monuit ad Apollod. III. 14. 3. cll. ad Aen. X. 185. ab oriente in Italiam esse translatam. Occurrit nomen jam apud Hesiod. Theog. 338. incertum vero est, utrum sit sidus jam noverit, nec ne. cf. Voss Virg. Landb. I. 491. Falsum vero est, quod Germanicus observat, ab Arato et Pherecyde Eridanum Padum vocari. Melius cum Arato consentit Eratosthenes, qui Aratum nullam nominis attulisse rationem commemorat. Poterat quoque sidus forte ab Aegyptiis primo Nilus vocari, postea vero nomen Eridani mythicum ei tribui.

Canobus seu Canopus insula et urbs fuit in Nilo. cf. Strabo lib. XVII. et omnino Hygin. P. A. et ibi interpp. Ab Eudoxo observatam esse stellam, affirmat Strabo lib. II. pag. 82.

ἔτεροι δὲ φασὶ δικαιοτάτον αὐτὸν εἶναι Νεῖλον an pro δικαιοτάτως? ita legerat jam Hygin. P. A. II, 32. Qui autem Nilum volunt vocari, propter magnitudinem ejus et utilitatem, æquissimum esse demonstrant.

τούτου δὲ οὐδὲν ἔσπον. Canobus stella magis ad Argus πηδάλιον accedit, quam ad Eridanum, et in

eo noster ab aliis differt, quod Eridanum ad Canobum currere neque iterum flecti dicit.

πρόγειος. Proxime omnium ad horizontem australem accedit. vid. tabula. In australioribus Europae partibus tantum conspiciebatur. Eustath. ad Dionys. Perieget. V. II ἀφανής μὲν (Κάνωβος) τοῖς ἐν τῷ Ἑλλαδικῷ κλίματι, ἀπὸ δὲ Ῥόδου ἀρχόμενος φαίνεται. cct. cf. Hygin. II, 37. et ibi interpp.

Stellae, quas affert, sunt: h, μ, ν, ξ, ο, γ, δ, ε, ζ, η, τ. Bod. m, rr, l, v.

P i s c i s. 38.

Cf. Schol. German. ad v. 334 seqq. Hygin. II, 41. v. Tabul. II.

ὃν καὶ πιεῖν λέγουσι. Koppiers legit, ὃν καπτεῖν λέγουσι. quod est καταπίνειν. Hygin. P. A. II, 41. hic videtur ore aquam excipere a signo Aquarii. De Derceto cf. Salmas. ad Soltu pag. 405. Ovid. Met. IV. 45.

Κτησίας. Dubium est, in quo libro Ctesias de dea hac egerit. Sed apud Phot. n. 72. ex iis, quae Athenagoras de legatione pro Christianis affert, in prioribus libris de rebus Persici de ea egisse videtur, ubi res Assyriacas tractaverat; Semiramidis igitur mentionem fecerat, cujus mater Derceto eodem recte fuerat.

ἐν λίμνῃ. apud Ascalonem urbem. Diodor. II, c. 4.

κατὰ τὴν Βαμβύκην. Urbs ad Euphratem posita, alias Edeffa aut Hierapolis nominata. Strabo lib. XVI. pag. 515.

Δερκητοῦς. Res jam veteribus ignota atque ab iis confusa. cf. Salmasius, qui inter Ἀταργάτιν, Ἀσάρτην et Deam Syriam distinguit et Atargatin et Derceto eandem esse affirmat. Sed Straboni in his nimiam fidem tribuere videtur, quippe qui Ctesiam secutus, ejus verba autem non intellexerat.

In fabula ipsa Lucianum de dea Syria sequi vellem, et Ἀσάρτην et Ἀταργάτιν et Deam Syriam unam eandemque Deam in templo quodam ad lacum cultam fuisse crederem.

Ita explicatur, quo modo Eratosthenes eam Virginis fidei applicare poterat sup. c. 9. Altera vero dea Derceto, forte astronomicæ originis, quae Hierapoli colebatur, forma

ma muliebri et in piscis caudam desinente fingeatur. Res quidem non satis clara.

νυκτὸς Forte nonnulla exciderunt.

σῶσαι αὐτήν. Igitur non diserte a nostro traditur, eam piscis formam habuisse; sed Lucianus ait, Syros pisces rem sacram esse arbitratos Dercetus causa, quae hanc formam habuerit. Forte igitur in nostro legebatur, ἐμπροσθεν δὲ τῆς Δ. νυκτὸς, αὐτὴν γένεσθαι ἰχθύων.

Germanici autem Scholiastes: *Dicitur in astra collocatus, eo, quod decedens in Boeth stagno, Phaceti (forte Derceto) filia Veneris in piscem sit transfigurata, quam Syri deam nominaverunt. Quidam autem dicunt quod de stagno filiam Veneris salvarent.* Ad posterius hoc videtur accommodatum esse, quod habemus, *piscem Derceto servasse, σῶσαι αὐτήν.*

Ceterum Piscis sidus ex Oriente venisse, etiam fabula quaedam ab Helladio ap. Phot. pag. 874. narrata declarare videtur, scilicet virum quendam, nomine Ὠν ἐκ τοῦ rubro adscendisse, capite, manibus et pedibus humanis cetero corpore ad piscis similitudinem formatum, qui astrologiam et literas docuerit. Probabile est, prioribus temporibus atque in sphaera quadam orientali Aquarii signum sub hac forma esse expressum, quod Graeci postea in Aquarium et piscem mutarunt.

Duodecim stellae ab Eratosthene nominantur, sed ex Ptolemaeo novem modo afferre possum, ϵ , ζ , η , μ , β , σ , γ , δ , α .

Néxar sive Arula. 39.

Cf. Schol. German. ad v. 345 seqq. Hygin. II, 39. v. Tabul. II. Inscriptio apud auctores valde diversa. Germanicus *Sacrarium*, Hyginus *Ara*, Aratus et Theo *Συμπήριον*, Proclus *Συμπήριον*. *Συμπήριον* Phavorinus explicat per *ὀρμητήριον*. Sed vocem *Néxar* neque in alio, neque in auctoris nostri interpretibus invenio, neque ullum remedium adhibere possum, nisi forte pro *Néxar*, *νεκτάριον*, i. e. *θεῖον* divinum, scribendum, et *νεκτάριον Συμπήριον* divina ara intelligenda sit, ad quam dii contra Saturnum conjurationem fecerunt. Sed spuriis adscribo.

Fabula ipsa ita adumbrata tota astronomicae originis esse et sideri huic forte ab Aegyptiis, forte ab alio populo

orientali, invento accommodata esse videtur. In bello enim contra Saturnum, deos quidem iurasse, Hesiod. Theog. 389. seqq. Schol. Il. τ, 127. et Apollodorus, I, 2, 5 affirmant, nusquam vero arae fit mentio.

ἐσράτουσεν. Hic aliquid deesse Koppiers monuit ex Theone igitur, qui Eratosthenem auctorem citat, supplendum esse putat: ἐσράτουσα, (Κυκλώπων κατασκευασάντων, ἔχων ἐπὶ τοῦ πυρὸς κάλυμμα, ὅπως μὴ ἴδωσι τὴν τοῦ κεραινοῦ δύναμιν) Ἐπιτυχόντας cet.

καὶ θύουσιν οἱ κ. supplendum καὶ ἐν ᾧ θύουσιν οἱ κ.

καὶ τῇ χειρὶ ἐφάπτονται. de tactu arae ad fidem dandam locus hic est notabilis.

Stellas α, ι, γ, β ex de la Caille catalogo adscribo.

Chiron sive Centaurus. 40.

Cf. Schol. German. ad v. 363 seqq. Hygin. II, 38. v. Tabul. II. Sidus hoc forte ex Oriente deductum esse jam Heyne (*antiqu. Auffätze* I St. pag. 33) monuit. Chiron, ut notum est, jam in Homero et Hesiodo occurrit, (cf. Hermann I B. pag. 195.) sed de Centauri figura in illis locis nulla fit mentio.

Itaque forma haec a posterioribus illi tributa. Fuit Saturni et Phylirae filius Hygin. P. A. 38. et alii. Artem lyricam, astrologiam, medicinam et artem veterinariam secundum Suidam docuit. Sed vid. de his omnibus Fabric. Bibl. Gr. et quae supra cap. 18 ex Clem. Alexandr. attuli.

Loca classica de fabula sunt: Schol. Apollon. Rh. I, 554. II, 1235. Apollod. I, 2, 4. Ex quibus omnibus colligo, auctorem Titauomachiae et Pherecydem praevisse. Etiam Hermippum de eo egisse ex Clem. Alex. l. c. et Theone ad Aratum video.

Πηλῖον in monte Thessaliae, sede Centaurorum, ubi etiam pugna cum Lapithis erat facta, Strabo pag. 439. seqq. δικάισον cf. Homer. Il. π, 830. seqq.

Ἀσκληπίον cf. Il. δ, 219.

Ἀχιλλεῖα. Il λ, 831. Etiam alios cf. interpp. ad Hygin. P. A. l. c. et Koppiers pag. 128. Negat Schol. Apollon. Rh. I, 558., fabulam de Achille a Chirone edocto Homero notam fuisse.

Ἡρα.

Ἡρακλῆς venit ad eum secundum Apollod. II, 5, 4. cum reverteretur ex pugna cum Centauris. Habitabat tunc Chiron Maleae.

δι' ἔρωτα. Koppiers propter verba, quae sequuntur, μόνον δὲ τὸν Κένταυρον οὐκ ἀνείλεν, ἀλλ' ἤκουεν αὐτοῦ, scribere vult, δι' ἔρωτα παιδείας, quod probō. Et paulo post μόνον τὸν Κ. mutat in μόνον δὲ τῶν Κενταύρων.

ἐκ τῆς Φαρέτρας. Hygin. P. A. l. c. addit, Chironem sagittas considerasse, et miratum esse, eum tam brevibus sagittis tam magna Centaurorum corpora interfecisse. Sed jure Heyne hanc narratiunculam ineptam vocat, ad Apollod. pag. 359.

Καὶ οὕτως ἀποθανόντος, Apollod. l. c. ait, eum fuisse immortalē, sed immortalitatem Prometheo cecidisse, ut multo et vehementi dolore affectus mori posset,

ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς h. i. k.

ἐφ' ἐκατέρων τῶν ὤμων θ, ι.

ἐπ' ἀριστεροῦ ἀγκῶνος η.

ἐπ' ἀκρας χειρὸς κ forte.

ἐπὶ μέσῳ τοῦ ἱππείου στήθους φ.

ἐφ' ἐκατέρων τῶν ἐμπροσθίων ἐπλάναται β.

ἐπὶ ῥάχews υ, ζ, γ, D.

ἐπὶ κέρχου. Forte β, ο, ξ in Hydra. De reliquis res est incerta. In bestia forte ρ, α, β, ε, γ.

Corvus sive Hydra. 41.

Cf. Schol. German. ad v. 372. Hygin. II, 40. v. Tabul. I. et II. Sidus hoc forte ab Aegyptiis in coelum positum est. Fabula vero tota astronomica esse videtur. Nullo alio loco eam invenio, neque occasionem neque locum, ubi et quando haec quae auctor narrat facta sint. Forſan ad Titanomachiam spectat, ut cap. 39.

κοινόν ἐστιν commune corvo et hydro.

Verba ἐκάτω γὰρ τῶν θεῶν ὄρνειόν ἐστιν ἀνακείμενον. in Germanico et Hygino non leguntur. Corvus Apollini attribuitur etiam in Schol. Pindar. Pyth. III, 14 seqq.

θυσίας δὲ γανομένης. Neque Ovidius Fast. II, 247 causam asserre poterat. Dicit enim:

Forte Jovi festum Phoebus solenne parabat;

forte igitur τῷ θεῷ pro τοῖς θεοῖς.

ἐν τοῖς ἀνθρώποις. Delendum forte et ἐν τοῖς ἀνθρώποις et ἰκανόν. At τοῦτον τὸν χρόνον. *Quamdiu fici coquerentur* Hyginus, qui praeterea addit, *quod iis diebus corvus habet guttur pertusum.* Quod Aristoteles laudatur ἐν τοῖς περὶ θηρίων, vix ab ipso Eratosthene profectum est, sed ex margine illatum: voluit autem interpolator declarare hist. animal. quae est ζῴων ιστορία.

μνημόνευμα δὲ προσελθεῖν valde turbata et, ut puto, ita jungenda sunt: μνημόνευμα δαῖτων τῆς εἰς θεοὺς ἀμαρτίας σαφές, εἰκονίσας ἐν τοῖς ἀστροῖς εἶναί τὸν ὕδρον, καὶ τὸν κρατῆρα, καὶ τὸν κόρακα μὴ προσελθεῖν καὶ μὴ δυνάμενον πσιῖν.

Praeterea ab Hygino Eratostheues auctor assertur, *Cratera* esse, quo Icarus sit usus cum hominibus ostenderet vinum, id quod ad Erigonen spectaret; nisi hoc loco aliquid excidit, quod suspicor. In Germanico de Icario nihil invenimus.

ἐπ' ἀκρας τῆς κεφαλῆς η, δ, ε.

ἐπὶ τῆς πρώτης καμπῆς ζ, θ, ι, ιτ, ατ, α clara.

ἐπὶ τῆς δευτέρας κ, υ, ν.

ἐπὶ τῆς τρίτης λ, μ, ιφ, αφ.

ἐπὶ τῆς τετάρτης ν, α.

ἀπὸ τῆς καμπῆς μέχρι τῆς κέρκου ξ, ο, β ad Centaurum refero, igitur β, χ, αα, λ, ψ, γ, ι, g, π sed obscuriores.

ad Cratera θ, ε, δ, γ, ζ, η. Corvus vero continet α, β, ε, ζ, γ, δ, η.

Procyon. 42.

Cf. Hygin. II, 36. v. Tabul. I.

Αὐτός ἐστιν κυνός. Obscure expressa atque de ortu tantum intelligenda. In Sphaera enim praeit Sirius Procyoni circiter 13. gradibus ascensionis rectae, sed Procyon sidus propius septentrionem sub elevatione poli Alexandriae, boreali prius quam Sirius ex horizonte emergit, ut ipse auctor inferius distincte exponit. Sed oratio mihi manca et corrupta videtur.

ἐχσι δὲ ἀστέρας tres assert; α et β in Ptolemaeo occurrunt, de reliqua res est incerta.

Quin-

Quinque stellae. 43.

Cf. Hygin. II, c. 42. Ut in reliquis cognitionis humanae et astronomiae partibus, ita in planetarum historia progressus aliquis fuit hominumque singulorum et gentium dissensus. In prioribus saeculis omnia corpora coelestia in uno eodemque plano moveri credebant; quam sententiam etiam Xenocrates defendit apud Plutarchum de placitis philosophorum. Postea crebriori contemplatione facta singulos subinde detegebant planetas, eorumque motum proprium, deinde etiam distantiam inter se observabant. Veneris stella fulgore et celeritate, qua orbitam percurrit, conspicua, sine dubio prima omnium fuerat, cujus motum observabant homines. In Homero Phosphori sit mentio Il. ψ , 226. et Hesiodus in Theogonia 381. eam ex Aurora natam esse narrat. Hesperus vero Il. χ , 318. affertur. Sed Pythagoras secundum Diogenem Laertium (VIII, 14) et Plinium (II, 8) primus fuerat, qui *Phosphorum* et *Hesperum* unam eandemque stellam esse docuit. Quid? quod eadem stella fabulae de Dioscurorum dimidia vita, a lyricis tractatae occasionem dedisse videtur; de quo Heyne in notis ad Apollod. p. 720. cl. 734. Quem locum, cum ad rem pertineat, hic adscribam: *Videtur etiam stella Veneris, Luciferi et Hesperii nomine inter veteres celebrata, ad eosdem (Dioscuros) esse revocata, quorum cum ad vulgarem oculorum sensum eae observatae essent vices, ut altero in conspectum progressu, alter lateret, nata hinc videtur fabula ut altero Dioscurorum sub terra degente, alter revivisceret.* Democritus teste Plutarcho l. c. planetas ab inerrantibus distinxit, numerum vero non addit. Plutarchus et de proprio uniuscujusque loco et ordine eorum nihil constituisse, sed putasse videtur Democritus omnes in uno eodemque plano moveri. At jam Plato istum planetarum ordinem et numerum constituit, quem Eratosthenes describit (cf. Plutarch. l. c.) atque in his, ut puto, Pythagorae secutus est, qui ut ex Photio (vit. Pythagor. n. 249. pag. 713.) apparet, eadem docuit. Praeterea Solem et Lunam planetis annumerari constat. Sed fuerat, ut ex Achille Tat. (Isagog. in Arat. Petav. Uranolog. pag. 80.) discimus, varietas aliqua hac de re inter Graecos et Aegyptios, nam Aegyptii Solem *quarto* loco, Graeci vero *sexto* posuerunt. Eratosthenes Solem et Lunam omittit quinque modo planetas afferens, atque in his Aratum secutus quod, ut

ut Theo affirmat, οὗτοι οἱ δύο τὸ ἀνάπαλιν πορεύονται ἀπὸ καρλίνου ἐπὶ λέοντα καὶ ἀπὸ λέοντος ἐπὶ παρθένον. οἱ δὲ ἄλλοι ἀτάκτως φέρονται, ὅτ' αὖ μὲν τοῦ ἡλίου προβαίνοντος ἐκ-μοίρας, ὅτ' αὖ δὲ ὀπισθεν ἀπομένοντος.

Πρῶτον μὲν Διὸς — — ἀπὸ τοῦ ἡλίου. Locis corruptus neque, ut arbitror, ab Eratosthenis manu profectus, veritati enim et Platonis reliquorumque omnium Graecorum et Romanorum sententiis repugnat.

Prima ab omnibus Saturni stella nominatur, secunda Jovis. Verba igitur forte ita jungenda: Πρῶτον μὲν Κρόνου φαίνοντα, οὐ μέγαν. ὁ δὲ δεύτερος, Διὸς ἐκλήθη Φαέθων μέγας, οὗτος ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Ἥλίου οἰοῦ. Hyginus in his quoque auctorem secutus esse videtur, sed in eundem incidit errorem: Una, inquit, est Jovis nomine Phaethon, (leg. Phaenon) quem Heraclides Ponticus ait, quo tempore Prometheus homines finxerit, hunc pulchritudine corporis reliquis praestantem fecisse, eumque subprimere cogitare, atque ut certum redderet, Cupidinem Jovis nunciassse, quo facto missum Mercurium ad Phaethonta persuassisse, ut ad Jovem veniret et immortalis fieret: itaque, cum inter astra collocasum. Secunda stella dicitur Solis quam alii Saturni dixerunt. Hanc Eratosthenes a Solis filio Phaethonta appellatam dicit: de quo complures scripserunt, ut parris inscienter curru veclus, incenderit terras: quo facto ab Jove fulmine percussus, in Eridanum dejectus et a Sole inter sidera perlasus. Hyginum igitur Eratosthenis libellum ante oculos habuisse apparet, quid? quod fabulae ipsae ex auctore nostro petita sunt. Praeterea Achilles Tatius docet, Saturni stellam ab Aegyptiis Nemesis et Jovis Osiridis esse nominatas.

ὁ δὲ τρίτος Ἀρεως — — ἐν τῷ αὐτῷ. Locum Koppiers ita restituit: ὁ δὲ τρίτος Ἀρεως Πυρόεις καλεῖται, οὐ μέγας τὸ δὲ χρώμα ὁμοίος τῷ ἐν τῷ Ἀστῷ, colore similis stellae, quae est in medio Aquilae (scilicet α, primae magnitudinis). Hyginus fabulam ex Eratosthene addit. Tertia, inquit, est stella Martis, quam alii Herculis (Chaldaei scilicet Schol. Apoll. Rh. III. v. 1376 et Aegyptii Achill. Tat. I. c.) dixerunt, Veneris sequens stellam; hac (ut Eratosthenes ait) de causa: Quod Vulcanus cum uxorem Venerem duxisset, et propter ejus observantiam Marti ejus copia non fieret, ut nihil aliud assequi videretur, nisi sua stella Veneris sidus persequi a Venere impetravit. Ita-
que

que cum vehementer cum amor incenderet, rem significans, e facto stellam Pyroenta appellavit. Νοῖνεν Πυρόσις a fulgore deductum est. Etiam Hyginus IV, 19. Non magno est, inquit, corpore, sed figura similis est flammæ. Martem Σιδήρειον vocat Schol. II, 2, 385, quod nomen nullo alio loco invenio.

ὁ δὲ τέταρτος. Etiam de hoc planeta fabulam ex Eratosthene affert Hyginus. Nonnulli autem, inquit, hunc Auroræ et Cephalī filium esse dixerunt, pulchritudine multas præstantem, ex qua re etiam cum Venere dicitur certasse ut etiam Eratosthenes dicit, cum hac de causa Veneris appellari exoriente sola et occidente videri: quare, ut ante diximus, jure hunc et Luciferum et Hesperum nominatum.

Πέμπτος δὲ Ἑρμῶ. Hyginus et hoc loco astrum ante oculos habuit: Quinta, inquit, stella est Mercurii nomine Scilbon (ab Aegyptiis Apollinis nominatum, ut ex Achille Tatīo colligo) sed hæc est brevis et clara: Hæc autem Mercurio data existimatur, quod primus menses instituerit et perviderit siderum cursus. Ceterum notandum, ab Alexandrinis forte planetis deorum nomina, quibus nunc appellantur, esse data, cum neque Plato ea novisse videatur, neque in ullo alio antiquiore scriptore occurrant.

Circulus Lacteus. 44.

Cf Hygin. II, 43.

Διόπερ Φασὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπὸ τὴν γένεσιν ἀνακομίσαι τὸν Ἡρακλέα cct. Jam Koppiers vidit, hic iterum multa excidisse. Hyginus enim: Eratosthenes dicit, Mercurio infanti puero inscium Junonem dedisse lac; sed postquam eum rescierit, Majæ filium esse, rejecisse eum a se et ita lactis profusi splendorem inter sidera apparere. Et Theo ad v. 473. Ἐρατοσθένης δὲ Φησι, ὑπὸ τοῦ τῆς Ἡρæ γάλακτος γεγενῆσθαι ἐκχυθέντος· ἤκουσα γὰρ παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅτι οὐκ ἰδίως ἐστίν. Præcipue vero ex Achille Tatīo (Uranolog. pag. 85.) id apparet. Verba ejus hæc sunt: Περὶ δὲ τοῦτου (γαλαξίου) Φησὶν Ἐρατοσθένης ἐν τῷ καταμερισμῷ (καταμερισμῷ) μυθικώτερον τὸν γαλαξίαν κύκλον γεγονέναι ἐν τοῦ τῆς Ἡρæ γάλακτος. τοῦ γὰρ Ἡρακλέους ἐνὶ βρέφους ὄντος, καὶ τὸν μασὸν τῆς Ἡρæ ἐπισπασμένον σφοδρότερον, ἐκείνην ἀντισπάσαι, καὶ οὕτως περίχυθέντος τοῦ γάλακτος, κύκλον γενέσθαι παγέντος, τὸ

τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ λέγει γεννηθεῖσαι Ἐρατοσθέ-
νης, ὡς ἄρα ὁ Ἑρμῆς τοῦ ματρὸς τῆς Ἥρας ἐσπίασται. Du-
plicem igitur narrationem ab Eratosthene existisse, alteram
de Hercule, alteram verò de Mercurio, ex locis jam allatis
constat. Forte igitur hic eadem Achillis Tatii verba excide-
runt, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ γεννηθεῖσαι. Sed lo-
cum emendare non ausim. Quod verò in nostro Mercu-
rus dicitur *Herculem admovisse*, in reliquis Minervae attri-
buitur (cf. Diod. IV. 9. ed. Wessel. T. I. pag. 255. et
Tzet. ad Lytophr. v. 1327. 8.) Alteram de Mercurio fa-
bulam, quae a scriptoribus jam prolatis Eratostheni tri-
buitur, in nullo aliò scriptore reperi. Ullam verò de Her-
cule plures sed recentiores tractant; v. Diod. I. c. Lycé-
phron ad eam spectare videtur v. 99. (cf. uos, ad Apollod.
pag. 324.), sed in eo astronomi a reliquis scriptoribus dif-
ferunt, quod illi rem ad coelum transtulerunt, hi vero The-
bis hoc factum esse affirmant. cf. Pausan. IX. 25.

Plures de circulo lacteo fabulas affert Hyginus. — τὸν
δὲ Σιλάζειν. Emend. Σηλάζειν.

I.

INDEX

SCRIPTORVM AB ERATOSTHENE LAVDATORVM.*

- A**eschylus cap. 24. ἐν Φορ-
κύσι 22.
Aglaoſthenes ἐν Ναξιακοῖς 2.
30. Animadverſi. p. XXXV.
Antiſthenes Socraticus ἐν Ἡ-
ρακλεῖ 40. p. XLII.
Aratus 2. 9. 18. 37.
Ariſtoteles ἐν τῇ περὶ τῶν
ζώων πραγματείᾳ 34. ἐν
τοῖς περὶ θηρίων de be-
ſtiis venenatis 41. p. XLIII.
et XLIV.
Artemidorus ἐν ταῖς Ἑλε-
γείαις, ταῖς περὶ Ἔρωτος
αὐτῷ πεποιημέναις βί-
βλοις 31.
Crates (pro Cratino) ὁ ποι-
ητὴς 25.
Ctesias 38.
Epimenides ὁ τὰ Κρητικά ἱσ-
τορῶν 27.
Euripides 13. 15. in Melanip-
pe 18. in Andromeda 17.
ἐν τῷ Φρίξῳ 14. ἐν τῇ Ἀλ-
κῆστιδι 29. Ejus Frag-
mentum emend. p. XXIV.
et XXXV.
Heraclides Ponticus ἐν τῷ πε-
ρὶ δικαιοσύνης 29.
Hesiodus 1. 19. 32. ἐν Θεο-
γούῳ 9.
Mufaeus 13.
Panyasis ἐν Ἡρακλείᾳ II.
Pherecydes 3. 19.
Piſander Rhodius 12.
Sophocles ἐν Ἀνδρομέδᾳ 16.
36.
Soſitheus 28. p. XXXIII.

* Numeri ſunt capitum.

II.

INDEX

RERVM ET NOMINVM. *

- A**chillem docuit Chiron 40.
 Aectes 19.
 Aegipan 27.
 Aesculapius 6. cum docuit Chiron 40.
 Alcyone, Atlantis f. 23.
 Amalthea 13. ejus capella, ibid.
 Amphitrite a Neptuno amata 31.
 Andromeda a Perseo liberata. Argos profecta. 17.
 Apollo Cyclopes sagitta interfecit 29. Admeto servivit ibid. pro Sole cultus ab Orpheo 34. p. XXIX. Corvum ministrum habet 40.
 Aquarius 26. 38.
 Aquila 30.
 Ara 39.
 Arcas 1. 8.
 Arcophylax 8.
 Arctos 1. 2.
 Argo 35. cum duobus gubernaculis p. XXXIX. a puppi conspicitur ibid.
 Ariadnes nuptiae, munera et Corona 5.
 Aries 19. portans Hellen cornu amittit ibid. p. XXV.
 Aselli 11.
 Asinus Gigantes fugat 11.
 Astra. In Astris collocati, qui et a quibus? p. XXXI. XXXII.
 Atergatis in astris 9.
 Atlas, ejus filiae aurea mala surripiunt 2. Pleias 13. Atlantis insulae: ad quas Amphitrite fugit 31.
 Auriga 13.
 Bambyce 38.
 Bassarides 24.
 Bellerophon 18.
 Berenices *Eúpyrídēs* coma 12.
 Bestiola fidus 40.
 Buccina inventa 27.
 Cancer 11.
 Canis Europae datus: hinc Minois, Procridis, Cephalii 33. Orionis 33. 42. Procyon 42.
 Canopus 37. fidus perigaeum dictum ibid.
 Capella, Solis filia 13.
 Capra 13.
 Capricornus 27.
 Cassiopeia 16. 36.
 Cedalion 32.
 Celacno 23.
 Centaurus 40. 28. Centauri

* Interpretatio et illustratio quaerenda in Notis et Animadversis.

- ri arcu non utuntur. *ibid.*
 forma Not. p. 108.
 Cephalus 33.
 Cepheus 15. 36.
 Ceres cum spica 9. frugifera
29.
 Cetus 36. ei exposita Andromeda
15. 16. 17.
 Chiron 40.
 Circulus lacteus 44.
 Corona Ariadnes 5.
 Corvus 41. Corvorum fitis
 p. XLIV.
 Crater 40.
 Cronon bello petit Jupiter 39.
 Crotus 28.
 Cyclopes ab Apolline caeci 29.
 Cyenus 25.
 Cynosura 2. portus Cretae
ibid.
 Danae 22.
 Dardanus 23.
 Delphinus 31. facer Neptuno
 amat Muscam. *ibid.*
 Delta 20.
 Deltoton 20.
 Derceto 38. servata in undis
 p. XL.
 Dia insula 5.
 Dice 9.
 Dionysus pro Sole p. XXIX.
 Diofcuri 10.
 Draco 3. 4. cf. Serpens. Eu-
 ropae datus 33.
 Electra 23.
 Engonasin 4.
 Equus 18.
 Erichthonius 13. ejus inven-
 ta. *ibid.*
 Eridanus 37.
 Eupheme 28.
 Europa 14. ei canis et draco
 datus 33.
 Euryale Minois f. 32.
 Fortuna in astris, sine capite
9.
 Galaxias 44.
 Ganymedes 26. 30.
 Gemini 10.
 Gigantes ab afinis fugati 11.
 Gorgones 22.
 Gorgoneum caput 13. 22.
 Graecae 22.
 Harpe 22.
 Helena e Nemese nata 25.
 Helice 2.
 Helle 19.
 Hellespontus 19.
 Heniochus 13.
 Hephæstium in Attica 13. p.
 XXII.
 Hercules: draconem occidit 3.
 hydram 11. leonem 12.
 Engonasin 4. cum Chiro-
 ne versatus 40. a Junone
 lactatus 44.
 Hesperides: earum mala 3.
 Hesperus planeta 43.
 Hippe. Not. p. 96.
 Hippocrene 18.
 Hippolytus in vitam revoca-
 tus 6.
 Histia urbs Cretae (Istrus) 2.
 Hoedi 13.
 Hyades 14.
 Hydra, hydrus 41. eam de-
 bellat Hercules 11.
 Hyperborei 29. p. XXXIV.
 Hyrieus 23.
 Io in astris 14.
 Iolaus p. XX.
 Isis in astris 9. stella 33.
 Istrus urbs in Creta 2.
 Juno: nuptiae cum Jove 3.
 Ab ea lactantur in caelum
 I reci-

- recipiendi 44. in his Hercules ibid. et Mercurius N.
 Jupiter in Creta et Naxo educatus 30. recens natus et nutritus 13.
 Lacedaemon e Taygete 23.
 Læteus circulus 44.
 Leo 12.
 Lepus 34. 42.
 Leucus 23.
 Liber ab Orpheo spretus 24.
 Libethra, 22. 24.
 Lycaon 1.
 Lyra 24.
 Maja 23.
 Medusæ caput 22.
 Melanippe 18.
 Mercurius: descripsit astra 20. 34. 43. p. XXXVIII. et XLV. Herculem Iuoni apportat ad lactandum 44. p. XLV.
 Merope Atlantidis f. 23. Alia Oenopionis f. 32.
 Minerva: Vulcani libidinem reprimit 13. ei pompam et sacra constituit Erichthonius ibid.
 Minos a Procride sanatus 33.
 Musis applaudit Crotus 28.
 Myrtilus 13.
 Nectar 26. 39.
 Nemesis 25.
 Nephele 19.
 Neptunus Amphitriten ducit 31.
 Nereides 30.
 Nicomachus, condit urbem Istrum in Creta 2.
 Nilus 20. 37.
 Nymphae Idacæ: ex iis Cynosura 2.
 Oenomaus 23.
 Oenopion 32.
 Olor 25.
 Orion 32. a Scorpio percussus 7. 32. ejus canis 33. 42.
 Orpheus 24.
 Pacon Neptuni et Helles f. 19.
 Pan 27.
 Panathenaea primus instituit Erichthonius 13.
 Pangæus mons 24.
 Panicus clamor 27.
 Pegasus 18.
 Perseus 15. 22. 36. 47.
 Phaenon, planeta 43.
 Phaethon, planeta 43.
 Phoenice uria minor 2.
 Phorecydes 22. p. XXVII.
 Phosphorus, planeta 43.
 Phrixus 19.
 Pisces 21. Piscis magnus 38.
 Planetæ V. 43.
 Plausus inventus 28.
 Pleias 14. 23.
 Polydectes 22.
 Procris 33.
 Procyon 42.
 Pyrois planeta 43.
 Sacrificia diis a diis facta p. XLIII.
 Sagitta 29. ex Hyperboreis reportata p. XXXIV.
 Sagittarius 28.
 Saturnus bello petitus a Jove 39.
 Scorpius 7. 32.
 Serpens ab Hercule necatus 3. 4.
 Serpentarius 6.
 Sirius 33. p. XXXVII.
 Sisyphus 23.
 Sterope 23.
 Dea Syria 38. p. XLI.

Tau-

- Taurus 14. 23.
 Taygete. 23.
 Templum pterinum 29.
 Terra dea 3. 13.
 Theseus e labyrintho redux
 ope Coronae 5.
 Titanes horrent adspectum
 Capellae 13. in eos bel-
 lum ibid. et 27. 30. 39.
 eorum fuga 27.
 Trapezus 8.
 Tritonis palus 22.
 Ursa major L. minor 2.
 Vellus aureum 19.
 Virgo 9.
 Vulpes Thebana 33.

III.

INDEX

V E R B O R V M.

- ἀβυτον ἱερὸν L. ad quod non
 accedere licet. ὁ ἄλυσσεν
35. quam nemo euaviga-
 vit.
 ἀγήρατος δόξα 35. quae non
 confesceat.
 τὰ ἄγρια ferac, unde victus
 habetur 28.
 ἀγριοῦν. ἡγρίωσεν in feram
 mutavit. 2. p. XVII.
 ἀγωγὴν περὶ τὰς θήρας ποι-
 εῖσθαι. I. διάγειν. vitae
 institutum sequi.
 ἀγωνιστής qui certamina obit
13. curru.
 ἀστὸς astrum 30. Aquila.
 αἰγίκερας. Capricornus 27.
 Αἰγίπαι 27. p. XXXI.
 αἰξ stella 13. puella. p. XXII.
 XXXII.
 τὸ αἶτιον. αἰτία 23.
 ἄκοντος. corruptum 33.
 ἀλυσσέντα corrupte pro ἀλη-
 τσέντα 32. Animadv. p.
 XXXVI.
 ἀλάπηξ ἐν Θήβαις 33.
 ἀμείβειν. ἡμειβε πᾶσαν μορ-
 φὴν 25. mutando adscivit
 p. XXX.
 ἀνάγειν εἰς τὰ ἄστρα II. 33.
 ἐν τοῖς ἄστροις 8. p. XX.
 et inde ἀναγωγὴ de eve-
 ctis, repositis, inter astra 33.
 ἀνακομιδὴ τῶν καρπῶν con-
 vectio frugum; messis hor-
 reo condendae. 20.
 ἀνακομίζειν reportare 29. 30.
 ἀνατείνω. ἀνατετακώς τὸ
 ῥόπαλον 4.
 ἀνατιθεῖσα ἐν τοῖς ἄστροις 2.
 ἀνελθεῖν εἰς τὸν οὐρανὸν in-
 ter astra referri 9.
 ἀνθήλιον ἵπτάται ταῖς ἀκτί-
 σιν ἡλίου ore soli adverso
 volans aquila 30.
 ἀνταγωνίζεσθαι certare cum 4.
 ἀντι-

ἀντιθεῖσα ἐν τοῖς ἀστροῖς **2.**
 corrupte.
 ἀντίμιμον διφρεῖαν τῇ τοῦ
 ἡλίου **13.**
 ἀπελπίσας τὴν ζήτησιν. **32.**
 pro effectu. τὸ εὐρεῖν.
 ἀπενέγκω. ἀπενηνέχθαι **20.**
 ἀποδοῦναι. ἀποδώσομεν ἰστο-
 ρίαν **21.** reddemus. nar-
 gabimus.
 ἀποθηριῶσαι **1.** in feram mu-
 tare.
 ἀπολαμβάνει recipit **15.**
 ἀπομισεῖν **9.**
 ἀποκνίγειν. **12.**
 ἀποτομή ράχως **14. 23.** cle-
 vatio, summa dorſi pars
 p. XXVII.
 Ἄργῳ navis et astrum **35.**
 ἄρκτος. astrum. ἡ μεγάλη. **1.**
 ἡ μικρά **2.** Φοινίκη **2.**
 ἄρκτουρος astrum **8.**
 ἀρκτοφύλαξ astrum **8.**
 ἄρκη ἐξ ἀδάμαντος Perſei
22.
 ἄρτιον ἔθηκεν Ἀρκάδα **8.**
 integrum reddidit. restituit.
 ἀσπὸς astrum **40.**
 ἄστρο. ἐν τοῖς ἀστροῖς τι-
 θέναι. **1. 4. 11. 14. 15. 22.**
27. 31. 32. 34. 38. 40. 41.
 εἰς τὰ ἄστρο τιθέναι **5.**
18. 29. 31. 36. ἐν τοῖς
 λαμπροῖς τῶν ἀστέρων
 ἔθηκε **7.** (ἔθηκαν ἐν τῷ
 οὐρανῷ **39**) τὴν περὶ τὰ
 ἄστρο θέσιν **22.** εἰς τὰ
 ἄστρο ὑπετέθη **35.** ἐν τοῖς
 ἀστροῖς ἀνατιθεῖσα **2.** εἰς
 τὰ ἄστρο ἀναγαγεῖν **1.**
11. 33. ἐν τοῖς ἀστροῖς
 ἀνήγαγε **8.** ἐν τοῖς ἀσ-

τροῖς ἔστησε **10.** καίται
17. ἄστρον κατασκευάσαι.
13. ἐν τοῖς ἀστροῖς εἰς-
 ἤχθη **35.**
 αὐθαίρετος **17.** spontaneus.
 qui sponte facit.
 ἄφθιτος ὁ κριός **19.** propter
 vellus aureum: nam χρυ-
 σὸς ἄφθιτος quod non
 consumitur p. XXV.
 βδελύττεσθαι **13.** abhorrere.
 βιάσασθαι **32.** vim inferre.
 βορὰν παραθεῖναι θυγατέρα
15. ad devorandum.
 βούλησις **28.** p. XXXIII.
 γαλαξίας κύκλος **44.**
 γαμεῖσθαι. Juno ἐγαμεῖτο
 ὑπὸ Διός. **3.**
 γάμον ποιεῖν parare alii **5.**
 γράμμα εὐσημον ἀπὸ Διός.
20. Delta.
 δελτωτὲν astrum **20.**
 δελφὶν astrum **31.**
 διαγίνειν περὶ τὰς θήρας **32.**
 vitam agere venatione.
 διαιρεῖσθαι εἰς δύο **7.** διελὼν
 πέλαγος ἄβατον ὃν navi-
 gare, aperire **35.** pag.
 XXXIX.
 διαιτᾶσθαι **28.** verfari. vivere.
 διακομίζειν **19.** transfretare.
 διάκοσμος τῶν ἀστρον **20.**
 τοῦ οὐρανοῦ **43.** descriptio
 qua in certum numerum et
 certas figuras, signa, dis-
 pescuntur stellae. pag.
 XXV. XXXVIII. XLV.
 διαλλάσσω **21.** Animadvers-
 p. XXVI.
 διαπεπταμένος τὰς πτέρω-
 γας **30.** habens extentas.
 διαβή-

- διαβρίπτειν τὰ μέλη **24.** dis-
sipare.
διασπᾶν **24.** distrahere. dis-
pergere.
διατεταμένη τὰς χεῖρας **17.**
habens extensas manus.
δίδυμοι astrum **10.** Gemini.
δίστημι. ἀστέρας διαστῶτας
διὰ τῶν ἀστρων **3.** disper-
sas.
δικαιοτάτον Νοῦλον **37.** cor-
rupte. p. XL.
Δίκη astrum **9.** Virgo.
διπλασίον Φανείς **13.** major
majorque visus.
διφρεία **13.** aurigatio.
δοκεῖν. δοῦναι ferri. narrari.
1. 15. 32. p. XVII. XXXVII.
δοξάζεσθαι inclitum reddi
24.
δορὰ αἰγός. **13.** χρυσῇ **19.**
vellus pellis.
δράκων astrum. **3.** corr. **33.**
δώδεκατημορία **7.** duodeci-
ma pars.
ἐγχειρίδιον **32.** Orionis ensis.
εἰδῶλον imago efficta **26. 35.**
p. XXXI. II. ἐν τοῖς ἄσ-
τροις **2. 4.** Herculis **3.**
εἶναι abundat p. XVII.
εἰκονίσαι **41.** imaginem effin-
gere.
εἰσελθεῖν εἰς τὸ σύμπωμα
16. incidere in. p. XXIV.
ἐκ pro κατα **20. 37.** Anim-
adv. p. XXVI. XXXIX. ε.
ἐκάλει corrupte pro ἐκῆλει
24.
ἐκγονοὶ liberi **21. 38.** pag.
XXVI.
ἐκθρέψαι lacte infantem **13.**
ἐκκολλαφθῆναι **25.** rostro ex-
tundi. excludi.
- ἐκφυσις κεράτων **14.** eruptio.
locus ubi cornua protube-
rant.
ἐκχυσις effusio **26.** quod ef-
fusus est: ibid. **38.**
ἐλέσθαι ἀγωγὴν ποιεῖσθαι **1.**
Not. p. **68.**
ἐμμεῖναι. manere **1.**
ἐμπρόσθια σκέλη **1.** γόνατα
14. 18. 28. ποῦς **21. 33.**
40. ὀπλαι **40.** anterior.
ἐνγόνασιν astrum **4.** Ingeni-
culus.
ἐναργής πρᾶξις diserte ex-
pressa res **41.**
ἐναργῶς ἔστηκε **4.** clare ad-
stat.
ἐνδοξον πεποιηκώς **12.**
ἐξελέσθαι eripere. servare **1.**
ἐπὶ ποδός et ἐπὶ ποδὶ et si-
milis promiscue v. c. **10.**
ἐπιβαίνων ἐπὶ τὴν κεφαλὴν
4. ἐπιβεβηκώς τῷ ὄφει **4.**
ἐπιθέμενος **1.** insidiatus **1.** ma-
nus inferens **13.**
ἐπιθήσων τιμωρίαν αὐτῷ **32.**
poenam sumendi causa.
ἐπιθυμίαν ἀφῆκε verecunde
dictum **15.**
ἐπισημαίνουσαι κατ' ὄραν **23.**
24. 43. v. Animadversf. p.
XXVIII.
ἐπισημασίαι **28.** p. **108. 9.** p.
XXIX. alio sensu p. XXVIII.
ἐπιτιμῶν **41.** corrupte.
ἐπιφάνειαν ἔχει ὁ **10.** Anim-
adv. p. XIX. XX.
ἐπιφανεῖς ἀστέρες **12. 14.**
ἐπιφανὴς θυσία **13.**
ἐποχούμενος ἐπὶ **10.** stans su-
pra.

ἐπτάστερος 14. 23. septem
stellis instructus.

ἐργασία de navigatione 35.
p. XXXIX.

ἔργον certamen. labor 4.

ἐρίσαι περὶ κάλλους 16. 36.
contendere de.

ἐριφοὶ astrum 13.

ἐρμηνεύθεντος 20. corrupte.

ἔρπει ὑπαναντία καὶ' ἐαυ-
τὸν taurus cornupeiā 14.

ἔρχεσθαι: ὅταν ἐπ' αὐτῷ ἔλ-
θωμεν 21.

ἐπὶ ἐσπέρας ad occidentem 3.

ἐσχάρις in ara 39. ἢ ἐσχάρα,
crates, cui ligna imponuntur.

εὐγενές. τι φρονήσασα 17. ge-
neroso spiritu animata.

εὐγνωμοσύνη 39. concordia.
fides.

εὐμαρεστέραν εἰς σφόδρον χα-
ραν 20. magis attempera-
ta. ut facilius feri possit.

εὐσημος ὁ τύπος, conspicua
species ὁ. γράμμα 20. ἀσ-
τήρ εὐσημότατος 29.

εὐχέρεια εἰς 20. facilitas.

ὁ ἐχόμενος qui adstat 10.

κατὰ τὴν ἑωθινὴν (ῥαν) 24.

ὁ ἑωςφόρος planeta 43.

ζεύξαι ἄρμα ἵππων 13.

ζυγός lyrae 24. jugum super
quod intenduntur fides.

ζώδιον 12. de leone tanquam
fidere. 42.

ἡγεμονίαν ἔχει ἀπάντων (ὁρ-
νέων) aquila 30.

ἡγούμενοι ἀστέρες, h. προη-
γούμενοι praeceuntes 2. τῶν

τετραπόδων ἡγεῖται leo 12.

ἡνίοχος astrum 13. Auriga.
p. XXII.

Ἡρίδανος astrum 37. Erida-
nus.

τὸ Ἡφελίστιον 13.

θεῖναι Διὸς θέντος de fide-
re 3.

θέσις Αἰγύπτου 20. positus
p. XXVI. περὶ τὰ ἄστρα

22. locus sideris 23.

θηλάζειν τὸν μαστὸν 44. su-
gere.

θήρα. περὶ τὰς θήρας διδ-
γειν 32. γίνεσθαι 33.

θηρευθῆναι ὑπὸ — 1. venan-
do capi.

τὸ θηρίον astrum 40. Bestiola.

θυμοῦσθαι irasci 11. 32.

θυτήριον astrum 39. Ara.

ἵππος Equus. astrum 18.

ἵππουκρήνη 18.

ἴστημι. ἔστησεν εἰς τὸ αὐ-
τὸ eos uno loco 10.

ἐν ἴστοις corrupte 2.

ἰχθύς astrum 38. et ἰχθύς
21. Piscis. Pisces.

καὶ' ἐαυτὸν ἔρπει 14. con-
versis in se cornibus. pag.
XXIII.

καθ' ὁπλίζειν. τῷ κόχλῳ τὴς
συμμάχους 27. Animadv.

p. XXXII.

καμπή flexus, spira serpentis
4. 41.

κάνωβος astrum 37.

καρκίνος stella 11.

καταβάλλειν. κατέβαλε 24.
corruptum. pro κατέλαβε.

καταλύειν. infirmare, abole-
re. καταλυθῆσονται αἱ τι-
μαὶ αὐτῶν ὁ. cum id, quo

praececellimus aliis, cum
alio communicatur.

κατασκευάσαι ἐμφυχον et
ἄστρον

ἄστρον 13. p. XXIII. λύ-
ραν 24. νῆα 35. fabricari.
καταστερίζειν 24. 29. 30. 32.
κατάστρωμα tabulatum navis
35.
καταφυτεύσαι εἰς τὸν κῆπον
3.
καίμανος δι' ἀμφοτέρων ἄρ-
κτων serpens 3. extendendo
sc.
κεραυνοῖ τὴν οἰκίαν 8. ful-
mine ferit.
κῆπος θεῶν 3. p. XVIII.
κῆτος astrum 36. Cetus.
ἐν κοιλίᾳ ἔχειν, pro ἐν γασ-
τρὶ, 34.
κοινότης 10. concordia.
κολώνη in Chio 7.
κόραξ astrum 41. Corvus.
κόχλος buccina 27.
κρατὴρ astrum 41.
κατὰ κράτος 30. omni ope-
ra, studio.
κρίος astrum 19. Aries.
κρότος 28. plausus et ὁ Κρό-
τος.
κρούειν: quod mox πλῆσ-
σειν de scorpione, qui per-
cutit, figit, aculeo. 32.
κτένες in lyra 24. Animadv.
p. XXIX.
κύκνος astrum 25.
κυνὴ Mercurii 22.
κυνηγέσιον venatio 7.
κυνηγία 34. in caelo. Anim-
adv. p. XXXVIII.
κύρτωμα in ceto 36. qua par-
te dorsum elevatur.
κύων astrum 33. Canis.
λαβεῖν ἐς γυναῖκα 32.
λαγῶς astrum 34. Lepus.
λαμπρός. ἐν τοῖς λαμπροῖς
τῶν αστέρων 7.

λατρεία Apollinis 29.
λέων astrum 12. Leo.
λίθοι Ἰνδικοὶ 5.
λοφία (et λοφιά) 31. cervix.
μαστῆρες 31. Not. p. 112.
μάχη, pro, caedes 29.
μεταστάτων αὐτῶν 9. Not.
p. 83.
μετέωρον ἔχων τὴν κεφα-
λὴν sublatum in altum ca-
put, draco 4.
μίμημα pro εἰδωλον 14.
μνῆιον. μνίον. p. XXVII.
εἰς τὸ μνημονευθῆναι 12. ad
servandam memoriam.
μνηστῆρες 31. corruptum.
μυκτῆρες 14. 19. nares.
μυσσάδεις αὐτὸν τῆς ὠμό-
τητος 8. detestatus.
οἱ τῇ ναυτιλίᾳ χρώμενοι na-
vigantes 35.
νέκταρ 39. ὃ ὑπὸ τῶν θεῶν
πίνεται 26.
τὸ νεφέλιον II. Nubecula.
ὀγκᾶσθαι rudere II.
ὄγκος γαστρός 18. intumes-
cens venter in grvida.
οἶακες σὺν τοῖς πηδαλίοις 35.
Animadv. p. XXXIX.
οἰκίος οἰκέτης 32. corrupte.
οἰκείως 16. Animadvers. p.
XXIV.
οἶνοχοεῖν 26.
ἡ οἶνοχόη vas vinarium, cya-
thus 26.
ὁ οἶνοχόος pincerna 26. 30.
οἶνωθεῖς inebriatus 32.
ὀλίγους ἔχουσα σκυῖα 41.
immaturas grossos.
ὀμιλούντων αὐτῶν pro συνο-
μιλούντων 40.
ὄνοι astrum II. Afelli.
ὀπίσθια σκέλη I. μέρη 18.
28.

28. γόνυ 12. 40. ποῦς 19.
34. 40.
τὸ ὀρθοπύγιον pars superior
clunium 25. 41.
ὀρίσαι τιμὰς 31. assignare.
προσνέμειν. διάκοσμον τοῦ
οὐρανοῦ constituere 43.
ὄρνις astrum 25. p. XXX.
ἐν οὐρανοῖς 2. corrupte.
ὄφιοῦχος. Serpentarius 6.
παναφανής 23. obscuratus.
τὸ τοῦ ἥχου πανικόν 27. ter-
ror Panicus.
παραβάτης 13. qui aurigae
adstat et pugnat.
παράδοσις actus tradendi 22.
παρατεῖς ἐπὶ τράπεζαν 8.
apponens.
παράσημον 11. 27. inſigne
quod arguit rem.
παρθένος Virgo astrum 8.
παρθένοι pro θυγατέρες 3.
πέζα τοῦ χιτῶνος 9. ora.
πεπαίνεσθαι coqui, matures-
cere 41.
περιβεβλημένος τῇ χειρὶ λε-
οντῇ 4. habens exuvias
leonis brachio injectas.
περίγειος de astro Canopo 37.
Not. p. 118. et p. XL.
περιελημμένος τὴν λεοντῇ
4. involutas. α λήβω, λαμ-
βάνω. Ἀτ εἰλημένος ab
εἰλέω vel αἰλέω, involvo.
περιτεῖναι δοξάν 2. parare
claritatem.
περιοχή τῆς χώρας ambitus
20.
περιπασὼν αὐτῇ forte obuius
factus, eam deprehendens.
31.
τὰ περίσσευμα 44. quod ab-
undat, exuberat.
- πηδαλία duo gubernacula 35.
p. XXXIX.
πήχεις lyrae 24. cubiti, la-
tera, inter quae transver-
sae fides figuntur p. XXIX.
οἱ πλανῆται (αστέρες) 43.
Πλειάς, astrum 14. 23.
πληξάω de scorpiōne, qui fe-
rit. ictum infert 7.
τὸ πλινθίον quadrilaterum.
de corpore Urae 2. de
throno 16.
πλοῖον 28. corrupte, Anim-
adv. p. XXXIII.
πλόκαμος astrum 5.
ποιεῖν γάμους 5. parare alii.
Φέγγος 5. κρήνη 18. de
Pegaso. Θέσιν παρὶ τὰ ἀσ-
τρα 22.
πόλος stella 2.
πομπὴν ἀγαγεῖν ducere. du-
ceudam instituere 13.
πορεύεσθαι ἐπὶ ὄνων 11.
πράξις pro πρᾶγμα. res. 26.
28. 32. 36. 39. 41.
προάγειν 1. τὴν λύραν 1. εὐα-
τὸν inclarescere 24.
προηγῆται αὐτοῦς 7. Anim-
adv. p. XIX.
προκίται Andromache bel-
luae 16. quod προετέθη
17.
προκύων astrum 42.
πρόπους stella 10.
προτρυντήρ, stella. quae an-
te vindemiam exoritur 9.
προφύλακας 22.
πτέρινος ναὸς 29.
πυθμήν lyrae ima pars 24.
πυροειδής planeta 43.
πυρώδης χρυσός coruscans
aurum 5.
ρᾶχis spina dorsi, dorsum 1.

13. 14. 18. 19. 27. 34. 40.
 ῥάχεως ἀποτομή, summa
 superficies 14. 23.
 ὁ σείριος (ἀστήρ) 33. Anim-
 adv. p. XXXVII.
 σεμνύνων illustrans 13. pag.
 XXI.
 ἐπὶ σημασίας 28. corrupte.
 σημαῖον ἔχει 3. pag. XVIII.
 ἱκανὸν ὑπολαμβάνοντες εἶ-
 ναι 26.
 σκορὰ pro σπέρμα 13.
 σπάχης stella 9.
 στέφανος astrum 5. Corona.
 στεφανώω: ἐστὶ στεφανώσας το
 bi coronam imposuit; co-
 ronata est 5.
 στίλβων planeta 49.
 στολὴς 35. corrupte pro στη-
 λης taenia perticae imposi-
 ta in puppi ad captandum
 ventum.
 συμμίσγοντα ταῖς Μούσαις
 28. pro συνόντα. Ἠφαίστω
 συμμίσξαι, συνεῖναι 32. Ἠ-
 λῖω ibid.
 συμπλάσας πάλιν Ἀρχάδα
 8. dissectum iterum πλατ-
 τών.
 σύμπτωμα casus. calamitas 24.
 40. συμβεβηκὸς αὐτῇ 1.
 εἰσαλθεῖν εἰς τὸ 16.
 συνάγειν. συνηγμένη εἰς ἀσ-
 τέρας ἑπτα Πλειάδες 23. col-
 lecta, habens stellas colle-
 ctas.
 συναρμόζεσθαι 24. compone-
 re. fabricari.
 συγγένεια 1. Not. et Anim-
 adv.
 σύνδεσμος vinculum 21.
 συνθλάσσαι II. pro συνθλίψαι.
 συντηρεῖν τὸ εἶκατον 9.

σύντροφος conubernalis 27.
 συνωμοσίαν ἔδαντο 39. ἐποι-
 ῆσαντο conjurarunt. in so-
 cietatem belli coierunt.
 τὸ σύσσημον 28. judicium. ar-
 gumentum. μαρτύριον.
 σύστημα stellarum: sidus 31.
 συστροφὴ νεφελώδης compa-
 ges nebuloſa stellarum.
 σχῆμα τεταγμένον 40. Anim-
 adv. p. XLII.
 σχηματίζειν effingere. exhib-
 bere 9. 13. 26. 32.
 σχηματοποιεῖν de astris per
 figuras descriptis 9.
 ταπεινοῦσθαι 30. vinci. ta-
 diis solis obtundi.
 τάσσω. τὸν τεταγμένον Φύ-
 λακα 4. τὸ σχῆμα 40. A-
 nimadv. p. XLII. ἐν τάξει
 15.
 τεκτονέω. ἐτεκτονήθη 35. in-
 solita vox pro τεκταίνεσ-
 θαι fabricari.
 τετρασκαλῆς 28.
 τιμῇ. τιμαῖσθαι, si de iis qui
 caelo inferuntur ut c. 2. τι-
 μῆς ἀξιοθῆναι ἐν οὐρανῷ.
 ἐπὶ τόκου ἤδη οὐσαν 1.
 τοξικὸν βέλος 29.
 τόξον astrum 29. Sagitta.
 τοξότης astrum 28. Sagitta-
 rius.
 τὸ τρίγωνον delta 20. ἐν τρι-
 γωνῷ, 12.
 τριλοφίαν ἔχει (περίεφα-
 λαίαν. κυρτήν) 13. tribus
 cristis instructam galeam.
 τροπὸς, lorum quo remus
 alligatur scalmo 35.
 τύπος figura sideris. εἰδωλον
 6. 25. p. XXXI. 19.
 ὑάδες 14.

K

ὕγια.

ὀγκάζεσθαι sanari 32. 33.
τὸ ὑγρὸν, 26. humor. fluidum.

ὕδρος astrum 41. Hydrus.
Hydra.

ὕδροχος astrum 26. Aquarius.
ὕπεναντία ἔρπει 14. aduersa
fronte incedit.

ὕπνωσιν ὀπίθ' ὑπνωκυῖαι Gor-
gones 22. quae obdormi-
erant.

ὕπὸ τῆν γένεσιν partu jam fa-
cto 44.

ὕπερ' εὐξας ἱπποῦς 18.

ὕπερ' εἶναι infantem uberibus
13.

ὕπὸ μνημα monumentum 17.

29. 36.

Φαίδαν planeta 43.

Φαίνων planeta 43.

Φάτιν. astrum. Praesepe 11.

Φθέρειν puellam vitare 2.

28. Φθαρῆσαν ὑπὸ Διὸς
1. 18.

Φιλοδοξῶν gloriam appetens
18.

Φοινίκη ἄρκτος uria Phoeni-
cia 2.

Φορκύδες 22. p. XXVII.

Φρονήσασα ευγενές τι. 17.
generoso sensu usa.

Φωραθῆναι 1. deprehendi.
animadverti.

Φωσφόρος planeta 43.

χηλή σκορπίου 7. cauri 11. et
χήλωμα 29. de brachiis.

Χρήσις 28. p. XXXIII.

ἄμοι in lyra superiores par-
tes laterum 24. p. XXIX.

ἄμοκλάτη scapula 1.

καθ' ἄρην 23. 24. instante
certo anni tempore, certa
tempestate.

ἄρῶν εὐχέρεια 20. corrupte.

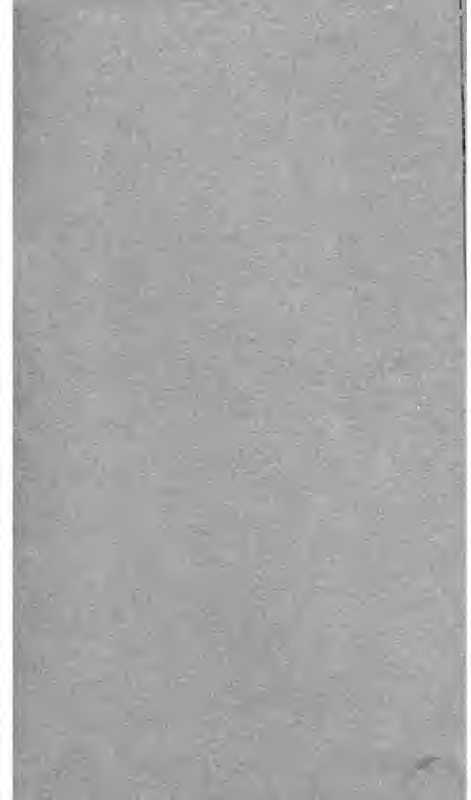
Sphalmata animadyersa:

P. 3. c. 4. l. 1. commata appone: οὗτος, Φασίν, Ἡρ.
et p. 4. l. 10. ἐν τῷ ῥοπαλῶν, ὡς π. p. 5. l. 2. dele
comma post ταῦτας. p. 6. c. 8. l. 4. Τραπεζοῦς leg. οὐς.
p. 7. c. 9. l. 1. ἐν θαλασσίν. scrib. ἐν θαλάσσῃ. et l. 5. ὅτι δι-
κην scrib. ὅτι Δίκην. p. 8. extr. Παιμάσις ἐν scrib. ἐν,
p. 9. l. 6. post παράσημον plene interpungendum et l. 9. γι-
γάντων, Γιγάντων. l. ult. ἄθλος scrib. ἄθλος. p. 10.
c. 13. l. 2. εἶδεν scrib. εἶδε. p. 11. l. 5. ab extrema: οὐχ
ἐχούτος scrib. οὐκ. p. 12. c. 14. l. 8. post περιέχουσι μα-
ζοι, interpunctio ponitur; item p. 13. c. 15. l. 1. post τέ-
ταρτος. p. 14. c. 17. l. 5. post αὐθαίρετος del. comma.
p. 16. c. 20. l. 4. τὸν Διακοσμον. scrib. τὸν διακ. p. 18.
l. 1. post παραδοσεῖ tolle interpunctionem. l. 4. αὐτῆς pro
αὐτῆς. c. 23. l. 2. ὅστιν συνηγμ. scribe ὅστι. p. 19. l. 1.
Καλαινώ. immo Κελαινώ.

005652959

